

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

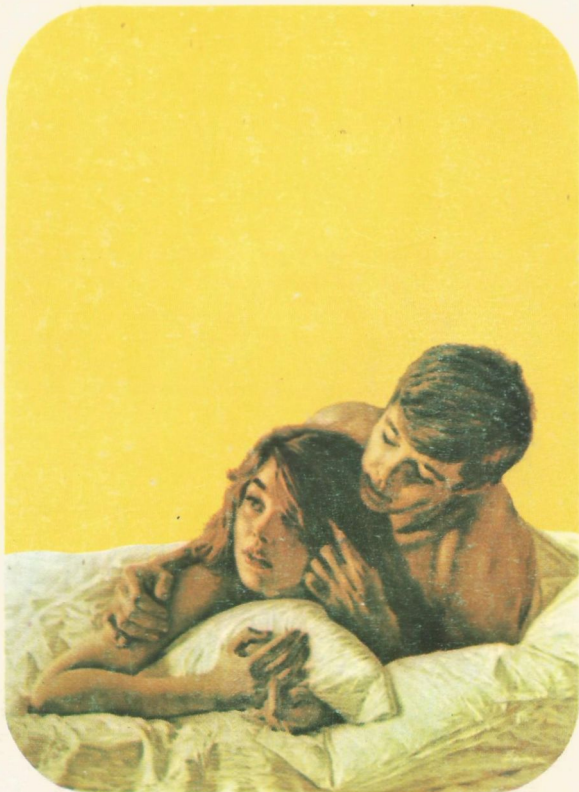
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TOY

WILLIAM GOLDMAN

DOĞAN YAYINEVİ

DOĞAN YAYINLARI : 15

DOĞAN YAYINEVİ

cemal Gürsel caddesi 51/B

cebeci - ankara

telefon : 19 27 72

WILLIAM GOLDMAN

T O Y

türkçesi

mehmet özyurt

DOĞAN YAYINEVİ

**kapak : oğuz tıǵlı ✱ dizgi . baskı : sevinç matbaası ✱ birinci
baskı : aralık 1971 - ankara**

William Goldman

TOY

Çeviren:
Mehmet Özyurt

Tomine İçin

GENÇLİK GÜNLERİM diye nitelendirdiğim, gerçekte çok gerilere uzanmayan günlerde bir kitap yazmayı tasarlıyordum. Fakat bu, sıradan bir kitap, sadece vakit geçirmek üzere, baştan savma kaleme alınmış bir kitap olmayacaktı. Ayrıca, ne felsefî uzun bir tartışma, ne de otobiyografik bir haykırış özelliği taşıyacaktı. Kitabım, coşturucu duygular, deneyimler ve yaşamın acı, tatlı yönleriyle dopdolu, dev bir yapıt olacaktı.

Sonunda bu tasarımı gerçekleştirmekten caydım.

Caymamın nedeni, Chad ile olan dostluğumdur. Bunun için de ona içtenlikle teşekkür etmeliyim. Bana çok şey öğretmeğe çalıştığı halde çok az şey öğretebilen ve elinde olmayarak azıcık şey öğretebildiği için de çok şey öğretmiş olan Chad Kimberley'e...

ON YIL KADAR ÖNCE, haziran başlarında bir akşam, genç adam yatağının kenarında oturuyordu. Sinirli bir görünüşü vardı. Yatağın üzerinde deri bir sırt çantası, hazırlanmış halde duruyordu. Genç adamın elleri arasında bir beyzbol topu vardı. Yazı masasından gardıropa, gardıroptan açık kalmış helâ kapısına kadar tüm odaya göz gezdirirken, topu ağır ağır bir elinden öbür eline atmaya başladı. Sol elinden sağ eline, sonra yine sol eline... Bunu defalarca tekrarladı durdu.

Birden vazgeçti bu hareketten; gözlerini topa dikti ve bir ithaf yazısı görününceye dek hızla çevirdi topu. Üzerinde, «Peter'e Joe DiMaggio'dan iyi şanslar.» yazısı vardı. Topu gömleğine sürttü, sonra yine elden ele geçirmeğe başladı. Sol elinden sağ eline, sonra yine sol eline... Bunu defalarca tekrarladı durdu.

Babasının seslendiğini duyunca döndü, «Geliyorum,» diye cevap verdi. Topu, sırt çantasının içi-

ne dikkatlice yerleştirdi ve fermuarı kapattı. Babasının sesi bir daha duyulunca, «Geliyorum, tamam, geliyorum!» diye bağırdı.

Sırt çantasını eline alıp kapıya doğru yürüdü. Kapının yanında çantayı yere bıraktı. Birşey unutup unutmadığını gözden geçirmek için odaya son bir kez daha baktı. Yoktu bir şey. Derince göğüs geçirip durdu ve öylece kaldı.

Şimdi, o hareketsiz silüeti hayal meyal anımsadığımda, on yıl önceki bana, üç bin günlük karanlık bir tünelin içinden baktığımda gülümsiyemiyorum. O, şimdi bana sıkıntı veriyor, pişmanlık veriyor. Onun yaptığı ve yapmadığı, yapamadığı şeylerden dolayı pişmanlık duyuyorum. Arzuları yüzümü kı-zartıyor; düşlerini paylaşamıyorum. Onu reddediyorum. Ama bu çocuk, insanoğlunun atası bile olabilirdi. Onun için yadsınmamalıdır. Ve çocuklar, ne yaparlarsa yapsınlar, günahları ve sevaplarıyla sevimelidirler.

Onu nasıl anlatayım? Nasıl tanımlıyayım?

Adı Peter Bell'di ve on yedi yaşındaydı. İri ve hantal yapılı, sivilceli yüzlü bir çocuktı. Ne şişindiğı kadar yakışıklı, ne de korktuğı kadar çirkindi. Kendi sandığı ölçüde değilse bile, eh, zeki sayılırdı. Toydu. Hiçbir kadınla yatmamıştı. Bir kadınla yatmayı ve bu birleşmenin, kendisini yiyip bitirmesini korkunç bir biçimde arzuluyordu. Ve bu cinsel yaklaşımın, yaşamına, ileriye dönük, yepyeni bir renk getireceğine de inanıyordu. Dünyadaki herşeyi tat-

mak istiyor ve içinde, dünyanın tüm nîmetlerine büyük bir susuzluk duyuyordu.

Başka bir deyişle, kendi başına dert açmak istiyordu. Tabii, bu derdi bulduğunda da hiç kuşkunuz olmamalı...

«GELİYORUM, tamam, geliyorum!»

Peter Bell, helezoni merdivenlerden hızla indi, sırt çantasını girişte yere bıraktı. Oturma odasına inen üç basamağı geçti. Babası odanın bir köşesinde, elleri arkasında, sabırsızca sallanıyor, pencereden dışarıya bakıyordu. Kayaların ve durgun gölün meydana getirdiği görünüme dalmış gitmişti.

«Buradayım,» dedi Peter.

Jacob Bell, döndü ve başını salladı.

«Ne istiyorsunuz?» diye devam etti Peter.
«Trenin hareketine daha bir saatten çok vakit var.»

«Konuşabileceğimizi düşünmüştüm de...»

«Ne konuşacağız?»

«Hiiç... Hiçbir şey... Sadece ben konuşacağım ve sen dinliyeceksin. Otursana!» Acele bir el hareketiyle kanapeyi gösterdi.

«Peki» dedi Peter, otururken. «Ne konuşacaksınız?»

Jacob Bell, pantolonunun cebinden katlanmış, kırışık bir kâğıt çıkardı, açtı ve eliyle düzeltti. Bir an, kâğıda bakıp birşeyler okudu, başını salladı ve tekrar yüzünü pencereye çevirdi, «Tanrım, ne zor bir durum!» diye mırıldandı. Ve yüzünü Peter'e çevirmeden, «Bir elma yesene» dedi. Peter, sehpanın üzerindeki cam kâseye, piramit biçimde yerleştirilmiş sarı-kırmızı meyvalara uzanıp en üstteki elmayı aldı. Kanapeye uzunlamasına yayılarak babasına baktı.

Jacob Bell, armuda benziyordu. Yüzü, karikatür kahramanlarından Binbaşı Hoople'ı anımsatıyordu. Kısa bacakları, minik ayakları, iri göbeği ve sürekli ileri geri sallanması, insanda, er-geç yere yuvarlanabileceği izlenimini uyandırıyor. Naneli ağızlık kullanıyordu. Konuşması, göçmenlerinkine çalıyordu. Böyle ufak tefek, tuhaf bir adamın, Chicago'nun sefil teneke mahallelerinden çıkıp Illinois eyaletinin en kodaman birkaç zengininin biri haline gelmesi, doğrusu merak uyandırıyor. Hem, hiç değişmiyecekmiş, ölmeyecekmiş gibi bir hali vardı. Eğer ölmek için uygun durumu ve zamanı kendisi seçebilseydi, belki Şehir Kulübünde üçüncü roberi tamamladıktan, belki de White Sox takımının, nefret ettiği Yankees takımını Comiskey Park'da ezerek yenmesini gördükten sonra ölmek istiyebilirdi. Bunu kesinlikle bilmiyorum. Bildiğim, kaprislerine, palyaço suratına rağmen, tanıdığım insanların en iyisi ve en naziği oluşuydu.

Peter, «Hâlâ buradayım,» dedi, birkaç dakika sonra,

Jacob Bell, âni bir hareketle geri döndü, küt parmağıyla tavanı göstererek, «Tanrı bilir ki, seni en mükemmel bir şekilde yetiştirmeye gayret ettim,» dedi. Sesi, her zamanki gibi, gereğinden çok yüksekti. Bu haliyle acemi bir tiyatro oyuncusunu andırıyordu. «Tanrı tanığımdır ki, elimden geleni yaptım. Doğru değil mi?»

«Evet..»

«Teşekkür ederim öyleyse...» Tekrar sustu ve ileri geri sallanarak elindeki kâğıda bakmağa başladı. «Bundan sonra çok çalışacaksın,» diye söylendi. «Çok çalışacaksın. Dün liseyi bitirdin. Bugün ise, ilk işin için buradan ayrılıyorsun. Onun için sana söylemem gereken bazı şeyleri not ettim.»

Peter, elmasını kemirmeğe devam ederken, başını salladı.

«Aslında, sana söyleyecek pek çok şeyim var. Pek çok şey!.. Ve sanıyorum, şimdi, bunun için en uygun zaman. En azından, bana en uygun zaman olarak görünüyor. Anlaştık mı?»

«Abartıyorsunuz,» dedi Peter.

«Pek abartıyor sayılmam,» diye cevap verdi Jacob Bell. Elindeki kâğıdı yüzüne iyice yaklaştırdı: «Eğer bu mesele senin için sıkıcıysa, bunları sana okumak beni de sıkar muhakkak.» Kâğıdı elinde salladı. Gözlerini şaşlaştıracak, «Herneyse,» diye

devam etti, «benim için uzun bir hayat geride kaldı. İyi-kötü, acı-tatlı, birçok olayla karşılaştım. Ve sen, yepyeni bir hayata henüz başlamak üzeresin.»

«Aman baba!» diye sözünü kesti Peter. «Hayata falan başlamıyorum. Sadece üç aylık bir kampa gidiyorum, hepsi o kadar...»

Jacob, gömleğinin cebinden bir yaprak sigara çıkartıp yaktı ve «Yanılıyorsun oğlum,» dedi. «Kamptan sonra üniversiteye başlayacaksın. Üniversiteden sonra... Kimbilir?» Durdu bir süre; sonra, gözleri elindeki kâğıtta, sigaradan derin bir nefes çekti.

«Kâğıdı benim okumama izin verin» dedi Peter.

Jacob omuz çekti ve kâğıdı buruşturarak çöp kutusuna attı; elleri arkasında, sigara dişlerinin arasında, aşağı-yukarı, kısa adımlarla gezinmeğe başladı odada. «Sana bilmen ve hatırlaman gereken birkaç şey anlatmaya çalışıyorum. Hepsi o kadar.» Adımlarını sıklaştırdı. «Birincisi, her söyleneni yap, ama, kimseden emir alma. Anladın mı?»

«Anladım.»

Jacob, başını salladı ve ellerini oynatarak, kendi kendine söylenerek odanın içinde dolanmağa devam etti. Salonun öbür ucunda durdu. «Beni dinliyor musun?»

«Birşey söylemediniz ki?»

«Sabırlı ol! Sabırlı olmak bir erdemdir.» Sigarasının dumanını havaya savurdu. «Tamam!» Parmaklarını şıklattı. «Herhangi bir olay oldu mu, bırak olsun! Üstüne üstüne gitme! Olması veya olmaması, ya da değişmesi için çaba harcama! Oluşuna bırak!»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Şunu demek istedim: Hayatına sen kendin yön vermelisin. Hayat sana yön vermemeli! Bundan emin olmalısın.» Durdu, söyledikleri üzerinde düşündü. «Bilmem anlatabildim mi?»

«Sanırım.»

Jacob, yine ileri geri sallanmağa başladı. Yüzünde o palyaço gülümsemesi, «Oldu öyleyse» dedi. «Misafir umduğunu değil, bulduğunu yer. Birşeyler içelim. İskoç mu istersin?»

«Lûtfen...» dedi, Peter.

Jacob, başını salladı ve amerikan bara gitti. İçkileri acele hazırladı. Bardaklardan birini oğluna uzattıktan sonra kanapenin öbür ucuna ilişti. «Ne hissediyorsun?»

«İş hakkında mı?»

«Evet...»

«Ürküyorum» dedi, Peter.

Jacob, tekrar başını salladı. «Öyleyse ilk işinin şerefine içelim.»

Ve içtiler. Viskilerini bitirdiklerinde trenin hareket vakti yaklaşmıştı. Peter, merdivenden yukarı çıktı. Girişte, hizmetçileri Bertha ve John onu bekliyorlardı. İkisi de uzun yıllardır Bell ailesinin yanındaydı. Peter'in doğumundan önce girmişlerdi Bell ailesinin yanına. Peter'le merdiven başında karşılaştılar. Bertha bir kutu çörek ikram etti Peter'e. John ise her hafta White Sox'dan haber göndereceğine sözverdi. Peter ikisine de teşekkür etti, sırt çantasını aldı ve dışarıya çıkan babasının ardından gitti. Bertha ile John kapının önünde dikilip el salladılar: «Güle güle Peter! Güle güle Peter!» Peter de onlara, el sallayan karaltıları görünmez oluncaya dek el salladı. Sanki zaman çarkı geriye, ortaçağlara dönüyor, ve uzak, kutsal topraklara doğru sonsuz bir yolculuğa çıktığını içinde duyuyor, düşünüyordu.

Athens istasyonuna varıncaya dek, Jacob ile hoşbeş ettiler. Arabadan indiler, perona çıkıp beklemeye başladılar. Serin, olağanüstü güzel bir akşamdı. Tipik bir Illinois akşamı... Hafif bir yel yaklaşan yazı müjdeliyordu. Sağdan lokomotifin sesini duyuncaya kadar beklediler. Yanyana ve ayakta. Ardından bir ışık parladı ve tren yolu geçidinin kapıları kapandı.

Jacob Bell, ceplerini yokladı. Tren seçilmeğe başlamıştı. Işıkları demiryoluna vuruyordu. Jacob, «Cebine bırakıyorum» diyerek katlanmış banknotu oğlunun cebine sokuşturdu. Bu bir 50 dolardı.

Tren yanlarından gürültüyle geçti ve ağırlaştı. «Teşekkürler» diye bağırdı, Peter. «Ama niçin?»

«Niçin olmasın» dedi Jacob, omuzlarını silktilti. «Peki niçin olmasın?»

Peter, «Çok teşekkür ederim» dedi yeniden.

Tren durdu. Birkaç vagonu vardı. Sarı ışıkları, bir ışık demeti halinde, peronu aydınlatıyordu. Mavi ceketli kondüktör trenden atladı.

Jacob Bell, parmaklarının ucunda yükselerek oğlunu öptü, «Topu aldın mı?» diye mırıldandı.

Peter başıyla evet dedi, çantayı yerden aldı ve sarı ışık demetine doğru koştu. Jacob, elleri arkasında kenetlenmiş, hâlâ peronda dikiliyordu. Peter, trene binerken el salladı. Jacob da aynı biçimde karşılık verdi ona. Tren kalktı ve yavaş yavaş hızlanmağa başladı. Aralarına serpilen dumandan bir süre sonra birbirlerini göremez oldular.

Peter, biletini kondüktöre verdi, kompartımanını gösterinceye kadar onu izledi. Girdi kompartımanına ve kapıyı kapattı, yatağa oturdu, 50 doları büyük bir dikkatle cüzdanına yerleştirdi. Sonra çabucak yıkandı, soyundu ve lâmbayı söndürdü. Bir ara, beyzbol topunu alıp iki eliyle sıkıca kavradı, yine eski yerine koydu. Gece lâmbasını da söndürdü, dirseklerine dayanıp uzandı, dışarıyı seyretmeğe koyuldu. Bir süre sonra sırtüstü döndü, ellerini başının altında kenetledi ve gözlerini karanlığa dikti.

Trenler yavaş gittiği için ben artık geziye uçakla çıkıyorum. Hem, trenler rahat değil. Ayrıca, ranzaları da ruhumu sıkıyor, sesleri uykumu kaçırıyor.

Fakat, Peter Bell için öyle değil... Trenler, Peter için şarkı söyleyen, gülen, şangırdayan, sonra yine şarkı söyleyen şeylerdi. Peter onları içten duyuyor ve anlıyordu. Kapının çarpmasını, büyük tekerleklerin gıcırtısını, trenyolunu, vagonları, hepsini hepsini içten duyuyor, yaşıyor ve anlıyordu. Bu gürültüler, bu sesler, Peter'i duygulandırıyor, coşturuyor, tekerleklerin gücü onda saygı uyandırıyor. Onları anlıyordu. Ve sanki onlar da, anlaşıldıklarını sezmışler gibi, daha bir şevkli ritmik şarkılarına devam ediyorlardı.

Peter, dalıp dinledi...

KAMP, BLACKPINE ERKEK KAMPI, Cherokee Köyünün yanında, Orta Batı'nın eğri büğrü arazisini düzleştiren sayısız göllerden biri olan Cherokee'nin kuzey kıyısındadır. Cherokee adı, göle ve köye yanlışlıkla verilmiş olmalı. Çünkü, yörenin asil ruhlu, sessiz insanları, gürültüden, serüvenden pek hoşlanmazlar. Hiç kimse de, bu adın ne zaman ve nasıl verildiğini bilmez. Ama uzun zamandan beri böyle bilinmiştir ve bu ad da artık ona yakışmıştır. Ayrıca, Kızılderili adlarına Wisconsin'de sık rastlanmakta ve yadırganmamaktadır.

Cherokee'nin nüfusu 200'den az olduğu için trenler sık ve düzenli olarak uğramazlar buraya. Peter'in gelişi, bu yüzden, ortalıkta dolaşan üç-beş köylünün, az da olsa, dikkat ve ilgisini çekti. Başlarını hafifçe çevirip merakla baktılar ona, sonra yine kendi âlemlerine daldılar. Peter, tren iyice durmadan aşağı atladı ve tökezledi. Dengesini sağladıktan sonra doğruldu ve gittikçe hızlanan tre-

ne el salladı. Ardından, çevresine bakınmağa başladı.

Cherokee Köyü eczane, bar, garaj, Toplantı Salonu ve postane ile, biraz ilerde ikiye ayrılan tozlu topraklı bir yoldan ibaretti. Eczanenin önündeki kaldırımında, tahta bankta, iki yaşlı adam oturuyordu. Peter bir an, sessiz sessiz başlarını sallayan, birşeyler mırıldanan bu iki ihtiyara baktı. Üzerini çırpıstırdı ve tozlu yolun ortasına yürüdü. Yardım istercesine, uzun uzun, önce sağdaki, sonra soldaki yola baktı. İki ihtiyardan kendisine yakın olanı, gideceği yolu gösterdi. Peter, «Teşekkür ederim» diye bağırarak göl kıyısındaki yola saptı.

Köyün merkezinden Kampın girişine bir çeyrek mil ya var, ya yoktu. Peter yolu tozutarak yürüyordu. Sağda yüz ayaktan daha yüksek, dev çam ağaçları, solunda ise bir dizi turist evcikleri ile, bunların aralarında, yerlilere ait birkaç ev vardı. Gölün kıyısı, tahta iskeleciklerle bezenmişti. Her iskelecğin yanında küçük bir kayık duruyordu. Ve bunlar, sıcak sabah güneşinin altında tembel tembel yaylanıyorlardı. Daha hızlı yürümeğe başladı, âdetâ koşuyordu. Sırt çantası ritmik olarak, kalçasına çarpıyordu.

Kampın girişine ulaştı. Büyük bir tahta kemer, yolu kesiyordu. Başını kaldırdı, baktı. Kemerin üzerinde, uçuk sarı yağlı boyayla «KAMP, BLACK-PINE ERKEK KAMPI» yazılıydı. Kemerden içeri doğru yürüdü.

Yılankavi patika, küçük çamların arasından geçerek bir tepeye doğru gidiyordu. Peter, bu patikayı izledi. Bu dümdüz bir tepeydi. Solda birtakım dikdörtgen kulübeler gördü. Tam karşıda ise, Kamp bürosu olarak kullanıldığını tahmin ettiği, büyük, kahverengi bir yapı vardı. Yapının ön tarafındaki merdivenlerden hızla sundurmaya çıktı. Girişin paravanasını itti ve sırt çantasını yere bıraktı. Soluk soluğa kalmıştı. Salonun ucundan daktilo tıkırtıları duyuluyordu. O yana doğru yürüyüp, Kamp bürosunun kapısına kadar geldi.

Bir kadın, daktilo makinasında çalışıyordu. Sırtı kapıya dönüktü. Peter, tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekken kadın, «Bir dakika bekleyiniz. Sizinle meşgul olacağım» dedi. Peter, peki anlamına başını salladı. Kadın olağanüstü güzel daktilo yazıyordu. Tuş sesleri, elektronik bir makinenin işleyişi gibi düzenliydi. Birden sert bir hareketle kâğıdı daktilodan çıkardı, sandalye ile birlikte dönerek Peter'e baktı.

«Evet?»

Peter, odanın içine doğru yürüdü, «şey» diye başladı. «Adım, Peter Bell..»

«Evet?» diye tekrarladı kadın.

Peter, gülümseyerek, «Ben, Peter Bell'im» dedi. «Bu yaz gençlik üyesi olarak Kampta yer alacağım.»

Kadın başını öne eğdi: «İstediğiniz nedir?»

«Kesinlikle bilmiyorum,» Diye devam etti Peter. «Fakat ilk önce buraya uğramam gerektiğini düşündüm de... Henüz trenden indim ve...»

«Granny sizi karşılamadı mı?»

«Hayır karşılamadı. Kimse karşılamadı.»

«Tuhaf!.. Karşılması gerekirdi. Karşılamadı demek?»

«Hayır karşılamadı. Ve düşündüm ki...»

«Tabii» diye kesti kadın, «Şimdi anlaşıldı.»

Peter kadının ayağa kalkıp daktilo edilmiş listeyi eline almasını ve adları yukardan aşağı kontrol etmesini izledi. Kısa, kemikli, keskin hatlı ve sade görünümlü bir kadındı. Hareketleri çabuk ve yapmacık geldi Peter'e.

Listeye göz gezdirerek, «Altıncı kulübede kalacaksınız» dedi. «Kolayca bulabilirsiniz. Kulübe-ler numara sırasına göre dizilmiştir. Yol, arka taraftadır. Şimdi gidip, eşyalarınızı yerleştirebilir, giysilerinizi değiştirebilirsiniz.» Peter'e göz ucuyla baktı: «Anlaşıldı mı?»

Peter ağırlığını sol ayağına vererek, «Doğrusunu isterseniz birşey anlayamadım,» dedi. «Diğerleri gelmedi mi?»

«Gelmediler, henüz. Burada Granny ve benden başka kimse yok. İsmim Gert. Kampın sekreteriyim. Jeff de burada yok. Pazar sabahına kadar da gelmeyecek. Eşyalarınızı yerleştirdikten sonra Granny'i

görmelisiniz. Size ne yapılması gerektiğini söyler. Yapacağınız birşey yoksa, günü istediğiniz gibi geçirebilirsiniz. Yarından önce kimse gelmeyecek.» Oturdu, Daktiloya yeni bir kâğıt taktı.. Parmakları tuşların üzerinde hünerini göstermeğe başladı. Peter, «bu kadın hiç gülümsemez mi?» diye düşünerek bakışlarını sekreterin parmaklarında sabitleştirdi.

«Teşekkür ederim» dedi, en sonunda.

Gert, başını iğdi: «Bişey değil.»

Peter yavaşca girişe yöneldi, sırt çantasını aldı, sundurmaya koyup sırtladı. Kanter içinde kalmıştı. Kamp binasını Kampın öbür kesimlerinden ayıran çimenlere doğru yürüdü.

6 numaralı kulübe, bir çift tenis kortuna bakan, engince bir tepeliğin kenarındaydı.

Peter, çantasını açtı. İçinden iki örtü çıkararak yatağını yaptı. Kulübenin içinde dolaşmağa başladı. Kulübe, iki kısımdan ibaretti. Önde, kampçıların oturabilmeleri için sundurmamsı bir bölme, arkada ise, dört ranza konulmuş, kare biçiminde, büyük bir oda. Perdeler, pencere görevi görüyordu. Üst kirişlerden ikisinin alt kirişlerden dördü ile keşiştiği köşe, kampçıların eşyalarını koyabileceği yer olarak ayrılmıştı. Kulübenin bu sadeliği, Peter'i şaşırttı. Hatta hayal kırıklığına uğrattı. O daha fazla birşeyler bekliyordu. Çünkü, «KAMP, BLACKPINE ERKEK KAMPI»nın, Ortabatı Amerika'da, kendi türleri arasında apayrı bir yeri vardı. Tabii, en pahalısıydı da... Sekiz hafta için toplam eğitim ücreti, 1000 doları geçiyordu.

Peter, kapıyı çarparak dışarı çıktı, birinci kulübeyi aramağa koyuldu. Kolaylıkla buldu. Kamp binasına en yakın, büyük kulübeydi bu. Yaklaştığı zaman, birden, tuhaf bir ses duydu. Durdu. Gözlerini kapayıp, ne olduğunu kestirmeğe çalıştı sesin. İçyüzünü anlamakta gecikmedi: Soluyan bir insanın sesiydi bu. Ağır ağır soluk alıyor, sonra pof diye bırakıyordu. Bu, ritmik olarak devam ediyordu. Granny'nin bulunduğu kulübeden geliyordu...

Granny Kemper... C. Granville Kemper, Athens'de «Kemper Korseleri» diye de anılan Kemper ailesindendir. Granny'nin babası, Amerika Birleşik Devletleri'nin yalnızca iç çamaşırı üreten en büyük şirketlerinden birinin sahibidir. Bu şirketin Amerika'nın dört bir yanında görülebilen ünlü afişinde, oto-stop yapan çok güzel esmer bir dilber ile, «Sürücünün sizi otomobiline almasını istiyorsanız, Kemper Korseleri kullanınız» yazısı vardır.

O zamanlar Granny'nin yalnızca adını bilirdim. Dört yıl arayla aynı liseye devam etmiştik. Ve Chad Kimberley'e lisede ve özellikle Kolejin son yıllarında, ragbi maçlarında, başarılı bir biçimde bek olarak yardım etmesiyle ün kazanmasından dolayı Granny'den hâlâ söz edilirdi.

Granny'e hiçbir zaman önem vermedim. Ama ileride anlatacağım nedenlerle, çok uzun sürmiyen bir dönem de ondan nefret ettim. Ben hiçbir zaman, kendine fazla güvenen kimselerle dostluk kurmağa önem vermemişimdir. Bu tip insanların, en özel yetersizliklerini arayıp bulmak ve başkalarına anlat-

mak gibi bir eğilimleri vardır. Granny de kendisine güvenirdi. Hem de biraz fazlaca güvenirdi. Anasının karnından çıktığından beri bir ses ona, «Sen en seçkinsin. Sen en seçkinsin. Sen en seçkinsin» demiş ve onu, buna iyice inandırmıştı. Ve Granny, «en seçkin» oluşu ülkenin anayasasına bile geçmişcesine kendine güvenirdi.

Peter Bell, birinci kulübeye girdi ve duraladı. Arkadaki büyük odada Granny, ağırlık kaldırma egzersizleri yapıyordu. Üzerinde, dizlerine dek uzanan mavi bir pantalondan başka bir şey yoktu. Ağır madeni bir dambılı omuzları üzerinde tutuyor, soluğunu içeri çekerken dambılı, kollarının uzanacağı en son noktaya kadar, becerikli bir hareketle kaldırıyordu. Sonra nefesini sertçe dışarıya vererek dambılı tekrar omuzlarına indiriyordu. Ve bu monoton hareketi tekrarlayıp duruyordu.

Peter, Granny'nin becerikli, çevik hareketlerini şaşkınlıkla izlemeğe durdu. Geniş gövdesi, kalın ve inanılmayacak kadar gelişmiş pazularıyla Granny, gerçekten gösterişli bir vücuda sahipti. Göğüs kasları, kusursuz bir biçimde gelişmişti; ağırlığı omuzlarına indirdiğinde, pazuları yusuvarlak oluyordu. Kulübenin arka kısmına ağır bir ter kokusu sinmişti. Ve Granny'nin vücudunda ince şeritler halinde terler parlıyordu.

Sonunda, dambılı yere bıraktı. Ayaklarını iyice açarak, sert hareketlerle kollarını sallamağa başladı. Kollarını sağa sola salladıktan sonra serbest bırakırken gevşeyip küçülen pazularına bakıyordu.

«Ne istiyorsun?» diye sordu sertçe.

«Sizi görmemi söylediler. Adım Peter Bell ve...»

«Kim olduğunu biliyorum. Ne istiyorsun? Çabuk söyle!»

«Ne istediğimi iyi bilmiyorum ama, Gert, sizi görmem gerektiğini söyledi. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyeceksiniz herhalde. Ve yapılacak bir iş yoksa serbest kalabilir miyim? Ya da...»

«Sana vereceğim bir görev yok.»

«Emin misiniz?» diye sordu Peter, kelimelerin üstüne basarak.

Granny içildi, dambılın demirini sıkıca kavradı: «Beni yalnız bırak! Yapacağın birşey yok dedim ya...» Ayağa kalktı, sonra öne doğru içildi. Kollarının bileklerinden dirseklerine kadar olan kısımlarındaki gergin damarlarına ve yuvarlak pazularına bakarak hareketi tekrarlamaya başladı.

Peter, kulübeden çıktı. Uzaklaşırken Granny'nin solumasını ve ağır ter kokusunu hâlâ duyuyordu. Elinin tersiyle burnunu sildi ve oradan bir an önce uzaklaşmak için koşmaya başladı.

Tekrar kendi kulübesine, 6 numaralı kulübe-ye döndü. Beyzbol topunu sırt çantasından çıkardı, sırtüstü yatağa uzandı, topu havaya atıp tutmaya başladı. Bir süre sonra yatağın kenarına oturup, Kamp binasının önündeki çimenliğe bakmaya başladı. Görünürde kimseler yoktu. Hiçbir hareket ve

hiçbir ses... Topu tekrar eski yerine yerleştirdikten sonra soyundu, mayosunu giydi, omuzlarına bir havlu atarak dışarı çıktı. Tepeden kumsala doğru inen patikada yürümeğe başladı. Hava adamakıllı ısınmış, göğün mavisi iyice koyulaşmıştı. Tepeden aşağı indikten sonra, bir an önce göle varmak için hızlandı. Göle 50 yarda kadar uzanan, mat bir cilâ ile kaplı iskeleye varmak için sarı, sıcak kumlarda yürüyordu. İskelenin sağ yanına yarım düzine kano bağlanmıştı. Sol yanda bir cankurtaran kulesi, iskelenin ucundaysa, biri alçak diğeri yüksek, iki tramp len vardı. Alçak tramp lenin dibinde yollu bir plaj çantası ile büyük, beyaz, püsküllü bir havlu duruyordu. Sahibi görünürde yoktu. Peter, havlusunu yere bıraktı ve uzandı. Vücudu, yüksek tramp lenin merdiveninin tahtalarına değiyordu. Yumruklarını sıkarak üstüste koydu, başını da yumruklarının üstüne yerleştirdi. Gözleri, Cherokee gölünün hafif dalgalarına daldı. Karşı kıyıda bir yelkenli vardı; bir görünüyor, bir kayboluyordu. Yine gölün karşı kıyısında bir grup çocuk suyla oynuyor, neşeyle bağırışıyordu. Peter, seslerini duymadığı halde, bağırıp çağırdıklarının farkındaydı. Ve zaten, suyun iskeleye çarpmasından başka ses duymuyordu.

Gözlerini sımsıkı kapadı. Ve zihnini herhangi bir konu üzerinde toplamağa çalıştı. Şimdi dalgaların iskeleyi okşamasını bile duymaz olmuştu. Yukarıdan bir yerden bir ses duydu:

«Dikkat edin!»

Ses bir daha duyuluncaya dek kımıldamadı.

«Dikkat edin, yoksa su sıçrayabilir!»

Peter, Sırtüstü döndü ve gözlerini açtı.

Tillie Keck, trampenin trabzanlarını kavramış duruyor, aşağı bakıyordu.

BİR DEFASINDA, üniversite hocalarımdan biri bana, hiçbir zaman unutamayacağım bir öğüt vermişti. Hiç de kötü olmayan, ya da o zaman böyle düşündüğüm, bir oyun yazmıştım. Oyunda çarpıcı, tarih-dışı hileler ve monologlar kullanmıştım. Şu anda adını anımsıyamadığım Profesör, çabamı kutlamış ve tarih-dışı hileler konusunu nâzikçe eleştirmişti. Sıra, monologları eleştirmeğe gelince, onlar hakkında ne düşündüğümü sordu. Ben de kendisine, bunları üstün zekâların yansıması olarak kabul ettiğimi söyledim. Başını salladı ve şunları söyledi: «Bell, birisine monolog yaptırmak istediğin zaman, bunun, herşeyden önce, onun söyleyebileceği birşeyler olmasına dikkat etmelisin.»

Uyarmak, önceden silahlanmayı doğurur. Ve şimdi söyleyebileceğim şeyler olduğu için güzellik üzerine birşeyler anlatacağım.

Güzellik? Güzellik nedir? Güzellik yüzeysel midir? Güzellik, yoksa Onu seyredenin gözlerinde

mi saklıdır? Güzellik sonsuz bir neşe kaynağı mıdır? Bu da sonsuz bir gerçek bilir. Ve bugünedek, güzellik üzerine pekçok şey, benim söyleyeceklerim de içinde, pekçok şey yazılmış ve söylenmiştir. Onun için okura, yalnızca, Tillie Keck'in gerçekten güzel bir kız olduğunu söylemek yetecektir. Ve hâlâ, onun Peter Bell'de bıraktığı etkiyi açıklayabilmek, anlatabilmek hiçbir şekilde mümkün değildir. Peter Bell, lüks arabaların içinden bakışlarını dışarıya kaydıran kadınlardan tutun da, tiyatro fuayelerinde manken gibi kıritan kadınlara ve hattâ Şehir Kulübünün havuzunun kenarında vücutlarını güneş yağlarıyla oğuşturan kadınlara kadar gerçekten pekçok başka güzel kadına rastlamıştı. Ama hiç biri Tillie Keck kadar güzel değildi. Belki de Tillie'yi ilk kez trampenin üzerinden kendisini süzerken görmesi onu böyle etkilemişti. Ve Peter, bu güzel yaratığı iyi kalpli bir büyücünün şekillendirip, yalnız bir yaz tatilinin başlangıcında ona hoşça vakit geçirtmek için yanına göndermiş olduğunu düşünmüştü. İlk bakışlar çok şey ifade etmişti Peter'e.

Bir keresinde ise, bir hafta sonunu, inkâr edilemeyecek kadar güzel ve çekici bir üniversiteli kızla geçirmişti. Kız Radcliff Kolejinde ikinci sınıf öğrencisiydi. Fakat Times alanındaki bir barda ilk karşılaştıklarında kız, civciv salatası yiyordu. Bundan dolayı onu hiçbir zaman güzel olarak algılayamamıştı. Daha sonraki buluşmalarında kıza her bakışta kereviz, civciv eti ve mayonezin meydana getirdiği o iğrenç kahverengi bileşimi görür gibi olur-

du. Kız, küçücük ve aslında biçimli ağzını her açıp kapadığında mide bulandırıcı salatanın üzerine döküleceğini sanırdı Peter.

Fakat Tillie Keck güzeldi. Tanrı, uzun boyuna, kusursuz vücuduna, dalgalı saçlarına ve sonbahar karı kadar parlak tenine lûtfunu esirgememişti. Tillie Keck sadece Peter için değil, herkes için de çekici ve hoştu. Peter bunu, daha o gün, öğleden sonra, iyice anlamıştı. Cherokee köyünde, eczane-nin önündeki dar kaldırımında ihtiyar bir adam-belki de o sabah Peter'e yolu gösteren adam- onları durdurup aralarından geçerken hiçbir şey söylemeden titrek çilli elini yavaşça kaldırmış, parmaklarını kızın yanağına hafifçe dokundurmuştu....

Kız tekrar, «Dikkat edin!» diye bağırdı. «Yoksa su sıçrayabilir.»

Peter «Atlayın» dedi, doğruldu ve tramlenden uzaklaştı.

«Aşağı bakın, geliyorum işte.»

«Atlayın öyleyse» dedi ve kıza baktı. «Islanmam ben.»

«Peki» diye mırıldandı kız ve tramlenin ucuna yürüdü. Sırtını göle döndü. «Geliyorum işte» dedi. Ayaklarının üstünde yükseldi, gerildi, ters dalış için dengesini kontrol etti. «Şimdi derin bir nefes alalım» diye devam etti, «sonra da kendimizi sıkmadan... Şimdi de..» Tramlenden fırladı. Vücudu bir an kemer biçimini aldı ve tekrar gerildi, etrafa sular sıçratarak suya daldı.

Peter, iskelenin kıyısına koştı. Duyulabilecek bir sesle homurdanarak, suyun üzerinde yüzen kıza baktı: «Bir şeyiniz yok ya?»

Kız, dipten, iskelenin merdivenine doğru yüzdü. Elleriyle merdivene sıkı sıkı tutunarak kendisini yukarı çekmeye başladı, bir yandan da bir şarkı mırıldanıyordu. Peter'in yanından geçti, tramp-lene tırmandı. Tramp-lenin üstüne çıkınca, «İyi oldu mu?» diye sordu.

«Pek iyi sayılmaz» diye karşılık verdi Peter. «Sırtınız acıdı galiba?»

Kız, başıyla evetleyip tramp-lenin ucuna doğru yürüdü, geri döndü. «Derin bir nefes alalım» dedi, öncekinden daha yüksek bir sesle. «Sonra da kendimizi sıkmadan... şimdi de...» vücudu yine bir kemer biçimini aldı. Ama bu kez gerilmedi. Birbirine bitişik bacakları ve gergin ayak uçlarıyla suyu bıçak gibi kesti. Merdivene doğru yüzdü ve iskeleye çıktı.

«Daha iyi değil mi?»

«Evet.»

«İyi öyleyse...» Büyük beyaz havluyu vücuduna sardı. İskelenin üzerinde zıplayarak kulaklarındaki suları çıkarmaya çalıştı.

Peter ise onu seyrediyordu. «Dalmasını seviyorsunuz, değil mi?» diye sordu.

Kız, kaşlarını kaldırdı: «Nefret ediyorum. Sırtım hâlâ acıyor. Bu Allahın belâsı tramp-len beni öldürebilir.»

«Öyleyse niye dalıyorsunuz?»

«Vücut sağlığına iyi geliyor. Aynen bale yapmak gibi...» Havluyu plaj çantasının yanına bırakıp Peter'e yaklaştı, elini uzattı: «Adım, Tillie Keck. Kimle tanışıyorum?»

Peter de kendini tanıttı.

«Kampa mı geldiniz?» diye sordu kız, Kampı eliyle işaret ederek.

«Evet. Kampın genç üyelerinden olacağım. Bu sabah erken saatlerde geldim. Bu, ilk günüm. Sizinle tanıştığıma memnun olduğumu da hemen söylemeliyim. Buraya ilk defa geliyorum ve tanıdığım hiç kimse yok. Trenleri sever misiniz?»

«Ne? Trenleri mi? Ne demek istiyorsunuz?»

«Yani, şunu demek istedim ki: Ben trenleri severim. Sizin de sevip sevmediğinizi merak etmiştim de. Başka bir anlam çıkarmayın. Hem, fazla önemli de değil. Trenle geziye çıkmak belki de en çok sevdiğim şey. Sadece...» Kız, plaj çantasına eğilip bir kitap ve çalar saat çıkarıncaya kadar gevezeliği sürdürdü Peter.

«Biraz daha burada kalacak mısınız?» diye sordu kız.

Peter, başıyla evet dedi.

«Bana bir iyilik yapmak ister misiniz?»

Tekrar başıyla evetledi Peter.

Kız, ayaklarını suya sarkıtarak iskeleye çöktü. Peter'i de yanına çağırды ve oturmasını söyledi. Kitabı dizlerinin üstüne koydu. Gözlerini saatten ayırmadan bir süre dudaklarını kımıldatarak bekledi. Ardından saati çocuğa uzattı, yüzükoyun yattı, çenesini avuçlarının içine aldı. «Şimdi saat 11'i 7 geçiyor» dedi. «14 geçtiği zaman, yani 7 dakika sonra bana haber verin.» Sonra kitabını okumaya daldı.

«14 geçse bir yere mi gideceksiniz?» diye sordu Peter, merakla.

Kız, başını kitaptan kaldırıp, «Hiçbir yere gitmeyeceğim. 7 dakika sonra sırtüstü döneceğim de...»

«Hımm..» dedi Peter. Yanıbaşında yüzükoyun uzanmış, dudakları sessizce kıpırdayan, kestane rengi saçları rüzgârda belli belirsiz dalgalanan kıza baktı. «Ama, niçin 7 dakika sonra sırtüstü döneceksiniz? Anlıyamadım.»

«Tenimi aynı tonda koyulaştırabilmek için ön ve arka tarafımı eşit sürelerle güneşte tutmalıyım» diye cevap verdi kız, gözlerini kitaptan ayırmadan.

«Niçin sordunuz?»

«Ne bileyim» dedi, çocuk, «sordum işte...» sustu. «Ben her zaman böyle çok soru sorarım.» Kız, başını salladı ve okumağa devam etti. Peter, dikkat kesilmiş, kızı seyrediyordu. «Teninizi aynı tonda koyulaştırmanın ne gereği var? Anlıyamadım.»

«Amaan» diye homurdandı kız. Kitabı bıraktı. «Konusurken kitap okumam mümkün değil. Sırtüstü döndüğüm zaman konuşuruz. O zaman güneşe engel olur kitap.»

«Affedersiniz» dedi Peter. Gözleriyle saatin saniye kolunu izlemeye başladı. Saat 11'i 14 geçince de sevinçle «Tam 11.14!» diye uyardı.

«Teşekkürler» diye söylendi kız. Kitabı kapatıp bir yana bıraktı, yumuşak hareketlerle sırtüstü döndü, vücudunu gerginleştirdi, gözlerini kapadı. «7 dakika sonra hatırlatınız, olur mu?»

«Olur» dedi Peter, «hatırlatırım.» Dirseğinin üzerinde doğruldu ve kızı seyretmeye başladı. Kız, beyaz bir mayo giymişti. Mayosunun rengiyle altın sarısı teni, göz okşayıcı bir karşıtlık meydana getiriyordu. Soluk alıp verdikçe, memeleri hafif hafif kalkıp iniyor, mayonun dışına taşacakmış gibi oluyordu. Bacakları uzun, yuvarlak ve altın sarısıydı. Bu mükemmel manzara karşısında Peter heyecanlanıyor, nefesi kesiliyordu.

«Kuşmak istediğinizi sanıyordum» dedi Tille. Gözleri hâlâ kapalıydı.

«Tabii» dedi çocuk, heyecanla. «Hem de bütün içtenliğimle..» Duraladı. «Niye hem arkanızı, hem de ön tarafınızı aynı derecede yakmak istiyorsunuz?»

«Her iki tarafımı da güneşte yakmak önemlidir, onun için.»

«Haa, anladım.» dedi. Hemen arkasından:

«Burada mı çalışıyorsunuz?»

«Şu anda tatil yapıyorum denebilir.» diye cevap verdi Tillie. «Teyzem, Kampın sekreteridir» derken işaret parmağıyla Kampı gösteriyordu. Ve hâlâ gözleri kapalıydı. «Teyzem» sözcüğünü çok tuhaf bir söyleyişi vardı.

«Gert mi?»

Tillie kaşlarını indirdi.

«Onunla bu sabah karşılaştım. Bende, işinin ehli bir insan izlenimi bıraktı.»

«Öyledir. Düzenlidir de... Hattâ, banyoya bile programla gider.»

Peter, «Bilmem ama, gerçekten çok iyi daktilo yazıyor,» dedi. Gölün ortasında iki yelkenli yarış ediyordu. Yelkenler rüzgârla dolunca yelkenliler hızlanıyor, hemen arkasından rüzgâr boşalınca ağırlaşıyorlardı. Suda oynayan çocuklar gitmişlerdi. Şişip inen yelkenleriyle mavi suları bıçak gibi yaran yelkenlilerden başka birşey yoktu gölde. «Ne okuyorsunuz?» diye sordu Peter.

«Görgü kurallarına ilişkin rezil bir kitap okuyorum. Adı da «Adab-ı Muaşeret!..»

«Peki, o kadar rezilse niye okuyorsunuz?»

«Önemli olduğu için..»

«Niçin önem veriyorsunuz? Önemli olan nedir, anlıyamadım?..»

Kız, gözlerini açtı: «Niçin bu kadar soru soruyorsunuz?»

«Soru sormasını seviyorum» diye söylendi Peter. «Çünkü, bilmediğim şeyleri merak ederim. Her zaman, ne olup bittiğini öğrenmek isterim. Eğer çok soru sormam sizi sıktıysa, bundan sonra sormam.» İskelenin üzerine iyice yayıldı. Çalar saati göbeğinin üstüne koydu. Gözlerini saate dikti.

Tillie, fısıldıyarak sessizliği bozdu: «Dıştaki kaşık nedir?»

«Affedersiniz, ne dediğinizi duymadım» dedi Peter. «Tekrarlar mısınız?»

«Dıştaki kaşık nedir?» diye tekrarladı kız. «Nedir bu dıştaki kaşık? Kitapta, yemeğe dıştaki kaşıkla başlanır, diyor. Ne olduğunu anlıyamadım da..»

«Yani,» diye başladı Peter, «bir dâvette ilk yemek, en sağdaki kaşıkla yenir. Eğer ilk yemek çatala yenecekse, o zaman da en soldaki çatal kullanılır.»

Tillie, «Birden çok çatal ve kaşık mı kullanılır?» diye hayretle sordu.

«Tabii... Bazan 3, bazan 4, hattâ bazan da 5 çatal ve kaşık verilir. Kaç türlü yemek yeneceğine bağlı bu.»

«Beş kaşık haa?» dedi yavaşca Tillie. «Hiç böyle bir dâvette bulundunuz mu?»

«Bulundum ama, bu tür dâvetlerden hoşlanmıyorum.»

«Beş kaşık haa? Acaba böyle bir dâvette bulunmak ister miydiniz?» diye söylendi ve gözlerini açıp Peter'i süzdü. «Vakit tamam mı?»

Peter, çalar saati karnının üzerinden aldı, yere koydu. «Evet, tamam.»

Tillie tekrar karınüstü döndü. Çenesini avucunun içine aldı. Kitabı karıştırıp kaldığı yeri bulmaya çalıştı.

«Niye görgü kurallarına bu kadar merak sardınız?» diye sordu Peter. «Niçin? Anlıyamadım da..»

«Alıştırma yapıyorum.»

«Alıştırma yapmanız neye yarıyacak?»

Tillie, «Dünya çapında bir şöhret olmak için» dedi ve okumağa devam etti.

«Daha fazla güneşlenecek misiniz?» diye sordu Peter. Saat 12'yi geçmişti ve onlar, aralıklı olarak bir saatten çok bir zamandanberi konuşmaktaydılar.

«Saat 1'e kadar güneşleneceğim. Ben hergün, saat 11'den 1'e kadar güneşleniyorum. Güneş o saatlerde çok etkili oluyor.»

Peter, yavaşça doğruldu, sinirli sinirli başını salladı. «Henüz tanıştık» diye başladı. Sesi heyecandan titriyordu. «Şunun farkına vardım ki, yalnız patavatsızlık istemiyorum, ama....»

«Ne demek o?» diye kesti Tillie. «O kelime?»

«Patavatsızlık mı?»

Hemen ayağa fırladı kız, plaj çantasını aldı, içinden bir kalem ve kahverengi bir defter çıkardı, Peter'in yanına oturdu. Bir süre defterin sayfalarını karıştırdı, sonra kalemi dişlerinin arasına aldı: «Çabuk söyleyin.»

Peter, «Sakarlık demektir» dedi. «Acemilik, eşeklik... ne bileyim... Herşeyden önce de, sözünü kimseden esirgememek demektir.»

«Bunlardan en çok hangi anlama geliyor?»

«Öyle birşey söz konusu değil.»

«Heceler misin?» diye sordu kız.

Peter, sözcüğü tek tek heceledi.

Kız, her harfi dikkatle tekrarlayarak defterine büyük harflerle yazdı. Sonra gülümseyerek, «ilginç bir söz,» dedi. Defterin sayfalarını fiskelemeye başladı. «Bu defter, böyle ilginç kelimelerle dolu. Her gün bunları bir defa gözden geçiriyorum. En kolay böyle öğreniliyor diyebilirim.»

«Pygmalion» dedi, Peter.

«Ne? Ne dediniz?»

«Pygmalion... George Bernard Shaw'un bir piyesinin adı. Oyunda, bir dil öğretmeni, bir kıza, yanlışsız konuşmayı öğrettikten sonra, onu muhteşem bir baloya götürüp düşes diye tanıtır. Kimse de bunun gerçek dışı olduğunu farketmez. Son derece güzel bir oyundur. Okumanızı salık veririm.»

Kız, hayretle Peter'e baktı ve yine defteri açıp birşeyler karaladı. «Birinci kelimeyi, 'Pig'i yazdım. İkinci kelime, 'Malion' nasıl yazılır?» diye sordu.

Peter, bir kahkaha attı. «Önce 'Pig' değil, 'Pyg.' Sonra, iki kelime değil, bir kelime. Pygmalion, yâni..»

«Gülmesenize!» diye bağırdı kız.

Peter, «Özür dilerim» dedi, kelimeleri yutarak. «Alınmayın. Tekrar özür dilerim. İçtenlikle... Yani şey, ben...»

Kız, ayağa kalktı, eşyalarını plaj çantasına acele acele sıkıştırdı, çantayı omuzuna attı.

«Özür dilerim,» dedi Peter, yüksek sesle. «Gerçekten üzgünüm. Bu yaptığım patavatsızlıktan başka birşey değil. İşte, patavatsızlık bu anlama gelir.»

Kız, ağır ağır, iskeleden kumsala doğru yürümeye başladı.

«Lûtfen!» diye bağırdı oğlan. «Ne olur, gitmeyin!»

Tillie duraladı. Döndü. «Ben sinirli bir insanım,» diye söylendi. «Bunu daha önce belirtmeliydim.»

Peter ayağa kalktı. «Söylemeseniz de olurdu. Ne olur, benim patavatsızlığıma verin. Hem, tekrar özür dilerim. Şey... yemeği beraber yiyelim mi?»

Tillie fıkırdadı: «Bu espriyi ben de biliyorum.

«Hayır, öyle birşey demek istemedim. Benimle yemeğe gelecekmisiniz?»

«Nerede?»

«Köyde tabii... Herhalde, yemek yiyebileceğimiz bir yer vardır. Hiç gitmedim ama, eczanede birşeyler yiyebiliriz sanırım. Tamam mı?»

Kız, bir an düşündü. «İsmarlıyacak mısınız?»

«Elbette ısmarlıyacağım.»

Kız gülümsedi. «O halde, kabul..»

«Şâhâne!» diye bağırdı Peter. «Şâhâne! Son derece iyi bir karar verdiniz. Hemen gidip para almalıyım. On dakika içinde burada buluşuruz. Tamam mı? On dakika sonra burada...» Havlusunu kaptığı gibi doğruca Kampın yolunu tuttu.

«Çöreklerle dayanamıyorum,» dedi Tillie. «Biraz daha yiyebilir miyim?»

«Tabii,» diye başını salladı Peter.

Cherokee Eczanesinin köşesinde bir masada oturuyorlardı. Yemek bitmek üzereydi. Tezgâhın arkasındaki yaşlı kadına el salladı Peter: «Biraz daha çörek getirir misiniz?» Kadın, tezgâhın üzerinden, jelatine sarılı küçük bir paket çörek attı. Peter uzandı, yakaladı.

«Ölümüm, çok çörek yemekten olsun» diye devam etti Tillie. Paketi açtı. Kepekli buğdaydan yapılmış çukulatalı çöreğin köşelerini dişlemeğe başladı.

Peter, dikkatle bakmağa başladı kıza. Üzerinde beyaz, kolsuz bir blûz ve yeşil bir etek vardı. Kestane saçları tembelce omuzlarına dökülmüştü.

«Soru sormaktan hoşlanıyorsunuz, değil mi?»

Peter, kaşlarını indirdi. «Daha önce de söylediğim gibi, olayların nedenini merak ederim. Soru sormasını severim. Bu, bende bir alışkanlık haline geldi. Kendimi o kadar zorladığım halde, soru sormadan duramıyorum. Ben, örneğin, çöreği sevmem. Peki, siz niye bu kadar çok seviyorsunuz?»

Tillie, Peter'in gözlerini aradı. «Size garip gelebilir ama» diye başladı, «bunun nedeni, annem her noel çörek pişirirdi. Tepsi tepsi, bol bol... Hepsi de, damalı çörek dediğimiz cinsten... Oh tanrım, damalı çöreklerle bayılırım, taparım onlara! Küçükken, çok küçükken, mutfığa gidip bütün damalı çörekleri kavanozdan çıkarırdım. Sonra da bunların damalarını sayardım. Her çöreğin dokuz karesi olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Tam, dokuz kare.. Fakat hiçbir zaman çörekleri yemezdim. Ne kadar canım isterse istesin, yine de yemezdim. Sadece kavanozlardan çıkarırdım ve saydıkça sayardım. Belki, bir ay, belki de daha uzun bir süre yapardım bu işi.» Durdu. O günleri bütün açıklığıyla anımsamak istermişçesine gözlerini kapadı. «Ah! Neydi o günler!» diye mırıldandı. Çukulatalı çöreği bitirdi.

«Biraz daha ister misiniz?» diye sordu Peter. «Öğleden sonrası için..»

Kaşlarını kaldırdı kız. «Hayır, daha fazla yiyemem. Vücuduma dikkat etmeliyim. Yiyeceklerimin kalorilerini dikkatle hesabediyorum. Hemen her besinde ne kadar kalori bulunduğunu iyi bilirim. Be-

nim mârifetim de bu.» Yeni bir çöreği yemeğe koyuldu.

«İşe yarar bir hüner» dedi Peter.

«Evet öyle... Besinlerin kalorileri ve sinema artistleri... En iyi bildiğim, iki konu. Örneğin, Greta Garbo. Onun hakkında bilmediğim şey yoktur. Çevirdiği bütün filmleri, sevgililerini, hattâ yatak odası takımının renklerini bile bilirim. Herşeyini!.. Sonra, Clark Gable. Onun da herşeyini bilirim. Elini salladı: «Çok da önemli değil ama, benim mârifetim de bu.» Son çöreği de bitirdi. Kalktılar. Peter, hesabı ödedikten sonra kapıyı açıp kıza yol gösterdi. Kız, geçerken Peter'e süründü. Yeşil eteği savruluyor, güneş yanığı bacaklarına sarılıyordu.

Eczanenin önündeki kaldırıma gelince durdular: İhtiyar bir adam önlerinde durup yollarını kesmişti. Peter, adamın solundan geçti. Tillie, Peter'in arkasından gitmek istedi. İhtiyar, kız tam yanından geçerken, hiçbirşey demeden, parmaklarının ucuyla kıza dokundu, çilli, zayıf elini kızın yumuşak yanağında dolaştırdı, gamzesinde gezdirdi. Sonra kenara çekilip yol verdi. Yanından geçip giderken de yukardan aşağı, dikkatle süzdü kızı.

Kız, Peter'e yetişti, yanyana yürümeğe başladılar. Göle vardılar. Kampa giden tozlu yola saparlarken, kızın ağladığını farketti Peter. Âni bir hareketle kızın elini tutmak istedi, fakat kız sertçe çekti elini. «Beni yalnız bırak!»

«Seni incitmek istemedi, Tillie. Ağlaman için hiçbir neden yok.»

Tillie başını çevirdi, adımlarını sıklaştırdı.

Peter de açtı adımlarını, kızın yanında yürümeğe başladı. «Ne olursun Tillie, lûtfen..» Kız, adımlarını daha da sıklaştırdı. Toz kümelerini tek-meliyor, hıçkırıyor, öksürüyordu. «Aldırmayın» dedi Peter. Sesi yükselmişti. «Aldırmayın, diyorum, anlamıyor musunuz? Aldırmayın! Size kompliman yaptı moruk. Anlamıyor musunuz?»

Kız, öfkeyle döndü: «Kompliman falan değildi! Şimdiye dek yüzlerce erkek bana hep böyle davrandı. Her zaman! Her yerde! Onaltı yaşım-daydım. Üvey babam bile ırzıma geçmeğe kalkıştı. İlk komplimandı bu!»

«Üzgünüm,» diye mırıldandı Peter.

«Üzgünsün ha? Olayları, çok havadan değerlendiriyorsun. Üzgünmüş... Ya ben neler duydum, biliyor musun?»

Oğlan, kızın böyle senli-benli konuşmasına sevindi. «Babanız ırzınıza geçmek isteyince neler duydunuz? Bilmek isterdim.»

Tillie, birşeyler söyleyip söylememekte kararsız kaldı. Derin, derin soluyor, Peter'i anlamlı anlamlı süzüyordu. «Gerçekten bilmek istiyorsun değil mi?»

«Tabii..» dedi Peter. «Çok ilginç olmalı. İyice merak etmeğe başladım.»

Tillie, dudaklarını yaladı. Ve yavaşladı. «Çok korktum» diye söze başladı. «O güne dek başıma gelenlerin en korkuncuydu bu.» Yangözle Peter'e baktı. Oğlan anladığını belirtti. «Büyük bir sır falan

değil bu» diye yumuşak bir sesle devam etti kız. «Herneyse... Çocukluğumda uzun, kara-kuru, zayıf birşeydim. Fasulye sıırığı gibi... Onaltı yaşıma gelince, serpildiğimi, güzelleştiğimi hissetmeğe başladım. Anlıyor musun?»

Peter, kaşlarını indirdi.

«Bir gün üst katta duş alıyordum. Birden, tuvaletin sifonunun sesini duyup irkildim. Etrafa baktım. Allahın belâsı üvey babam karşımdaydı. Pis pis sırtıyordu. ‘Ne yapıyorsun?’ diye sordu. ‘Görüyorsun, banyo alıyorum.’ dedim. Anlamli anlamli güldü: ‘Rahatsız etmiyorum ya?’ Dışarı çıkmasını rica ettim. Niyetini sezinlemiştim ve bu mesele uzamadan, bir an önce defolup gitmesi için tanrıya yalvarıyordum. Fakat hâlâ banyodaydı, gitmiyordu. Banyonun perdesi yarı şeffaf cinstendi. Yâni bakınca, insanın şekli şemali belli olurdu. Gözlerini üzerimde hissedince iyice korktum. Birden perdeyi çekti, yüzyüze geldik. ‘Biraz konuşalım haa, ne dersin?’ diyordu. Defolup gitmesini söyledim. Dinlemeyip üzerime geldi ve bana sarılmak istedi. Fakat ıslak olduğum için, elinden kurtulup bütün gücümle geriye doğru ittim onu. Tuvalet oturağına yıkıldığını görünce de banyodan dışarı fırladım. Gözleri dönmüş bir biçimde peşimden gelmeye başladı. Hızla mutfağına daldım. Arkamdan o da geldi. Soluk soluğına kalmıştı. Kapıyı kapattı. Yemek masasının çevresinde dört dönüyor, bağırıp çağırıyordum. Birden elime bir tava geçti. Havaya kaldırdım tavayı ve bağırdım: ‘Seni domuz, seni! Eğer bir adım daha yaklaşırsan, bunu kafana geçiririm.’»

«Sonra ne oldu?» diye mırıldandı Peter. «Sonra ne oldu?»

Tillie korkuyla titredi. «Kafasını patlattım. Bir adım daha atınca, gözlerimi kapatıp bütün gücümle kafasına indirdim tavayı. Pat, diye... Boylu boyunca yere yığıldı. Hâlâ korkudan titriyordum ki annem mutfığa girdi, ‘Ne oluyor burada?’ dedi. ‘Kocan bana tecavüz etmeye kalkıştı, cezasını verdim’ diye bağırdım. Annem, aşağılık herifin yüzüne su serpti. Ancak o zaman ayılabildi... Ve gürültülü bir geceydi. Herkesin birbirine bağırıp çağırdığı, herkesin mesele çıkarmak istediği bir gece...

«Bunun sonucu olarak annem beni teyzeme yolladı. ‘Tillie’ dedi, üzüntüyle, ‘sen tatlı bir çocuksun, ama gitmelisin. İstersen başka bir çocuk doğurabilirim. Ama koca bulmak çok güç. Ve sen burada oldukça birtakım başka problemlerinin çıkacağı da açık.’ Bunun üzerine teyzemin yanına geldim.»

Peter, «Şaka etmiyorsun ya?» dedi.

«Söylediklerim doğru» diye fısıldadı Tillie. «İki yıldan beri de Gert teyzemin yanındayım. Fakat benden nefret eder. Annem, babamla evlenmeden önce gebe kaldığı için beni suçluyor teyzem. Onun yetenekleri, çalışkanlığı bunun için önemini yitiriyor. Ve benden gerçekten nefret ediyor. Kendisinin boğazına sarılıyorum sanki ben.»

Tillie yavaşladı, sonra Peter’e döndü, gözlerini Peter’in yüzüne dikti. Peter gülümsedi. Anlamalı bir gülümsemeydi bu. Tillie, onun ne demek istediğini

anlamıştı. Kahkaha ile kendini oğlanın kollarına bıraktı.

Alabildiğine güzel bir öğle sonuydu. Hava, Haziranın başları için oldukça sıcak sayılırdı. Saatler ilerledikçe ısı düşüyor, güneş, koyu mavi gökte zaman zaman bulutların arkasına girip çıkarak alçalıyordu. Arasıra gölün karşı kıyısından esen meltem, havaya tatlı bir serinlik veriyordu.

Peter Bell'i çeken, havanın güzelliği değildi. Hattâ, Wisconsin'li Matilda Keck ile yaptığı, sere-serpe, amaçsız konuşma da çekici gelmiyordu ona. Ona son derece çekici gelen şey, sadece Tillie'ye bakmak, onu seyretmektir. Tillie'nin çevresinde dönüp dolanıyor, ona önden, yandan, arkadan bakıyor ve onda, kusursuz yüzüne kötü niyetle gizlenmiş bir eksiklik bulabileceği kuşkusunu içindeydi. Fakat hiçbir eksiklik, hiçbir kusur yoktu kızda. Tillie, kusursuz bir güzeldi. Her şeyiyle güzel bir kız.

Ayak parmakları güzeldi. Dizleri, dirsekleri, kulakları, güneş yanığı bacakları, ağzı, inanılmaz derecede parlak gözleri... Herşeyi, herşeyi güzeldi. Omuzları geniş ve güzeldi. İncecik beli güzeldi. Kalçaları yuvarlak ve güzeldi. Soluk alıp verdikçe, göğsü, başdöndürücü bir güzellikte inip kalkıyordu.

Peter, onu, kaç kez, çaktırmadan seyretmiş, mutluluğunu avazı çıktığıınca haykırmak istemişti. Teni güzeldi. Pürüzsüz bir ten... Kolları yuvarlak ve güzeldi. İnce, uzun parmakları güzeldi. Ve bütün kalbiyle, böyle mükemmel bir yaratığa rastla-

dığı için tanrıya dua ediyordu. Tillie, başdöndürücü bir güzeldi.

Öğleden sonrayı gölün kıyısında birlikte geçirdiler. Göle taş atarak, iskelede oturarak, göldeki beyaz yelkenlileri seyrederek, konuşarak, sessizce oturarak, sonra tekrar konuşarak... Ve denilebilir ki, Peter o gün öğleden sonra abayı yakmıştı kıza. Ama gerçekten âşık olup olmadığına kesinlikle karar verememişti. Ne o gün, ne de ondan sonra... Belki hemen o gün, «Evet» derdi buna. Ama daha sonra, «Hayır».

Gerçekten son derece güzel bir öğle sonuydu. Hiç değilse, Granny gelinceye dek böyleydi.

Bir otomobil kornası duyduklarında yanyana oturuyorlar, gölün batı yakasındaki çam ormanının arkasına çekilen güneşi seyreliyorlardı. Tillie telâşla ayağa fırladı, eteğinin tozlarını silkti.

«Tekrar görüşürüz» dedi. «Hadi, eyvallah..»

«Ne oluyor?..» diye sordu Peter. Ama, dönüp de Granny'yi 'Kamp, Black Pine Erkek Kampı' tabelâsının altında, kırmızı bir spor arabanın içinde görünce sustu. Granny, kesik kesik basıyordu kornaya.

Tillie, otomobile doğru yürümeye başladı.

«Bekle bir dakika» diye bağırarak Tillie'ye yetişmeye çalıştı Peter. «Onunla gidiyor musun Tillie?»

«Evet, gidiyorum..»

«Gitmemelisin Tillie, gitmemelisin!»

«İşine bak sen!» diye azarladı Tillie. «Ne sanıyorsun kendini?»

«Peki» diye mırıldandı Peter. «Gidersen git. Göreceksin, sana önem vermeyeceğim, gidersen git. Defol git!»

Ayakta, kımıldamadan durup, kızın aceleyle iskeleden kumsala geçişini ve otomobile binişini izledi gözleriyle. Granny arabayı geri vitese aldı, döndü ve araba büyük bir homurtuyla yerinden fırladı. Peter, onlar gözden uzaklaşınca dek öylece kaldı, sonra ellerini ağzına götürdü, «Onunla gitmemelisin!» diye olanca gücüyle bağırdı. «Burada benimle kalmalıydın.» Sesi, uzakta karşı gölün kıyısında yankılandı. «Kalmalıydın, kalmalıydın.» Ses, perde perde zayıflayıp kayboldu.

Peter, alçak trampene doğru ağır ağır yürüdü, üstüne çıkıp yattı. Karnını tahtaya iyice bastırdı. Kollarını suyun üzerine doğru sallamaya başladı. Tahta, karnını acıtınca, suya düşmemek için çaba göstererek döndü, sırtüstü uzandı, gözlerini masmavi göğe dikti. «Allahın belâsı kız, kalsaydı olmaz mıydı?» diye bağırdı, fakat bu kez sesi yankılanmadı. «Allahın belâsı Granny, koca dana, ahmak Granny.» Ellerini gözlerine kapattı, çingılanıncaya dek bastırdı, bastırdı. «Ne güzel kız!» diye, kulak tırmalıyan bir çığlık attı. «Ne kadar güzel kız! Ne kadar...» Durup, başını kaldırdı. Etrafta kimseler bulunmadığını görünce, «...güzel kız» diye bitirdi cümlesini. Sesi yine yankılanınca irkildi, tekrar tekrar

bağırdı: «Güzel kız, güzel kız, güzel kız, güzel kız!»
Sonra gözlerini kapattı, sırtüstü döndü, eriyip git-
mekte olan sesi, kendinden geçerek dinledi.

Ay yükseliyordu, havanın serinlemiş olduğunu
birden farkettti. Kollarını ovuşturdu, yavaşca kımıl-
dadı, ayaklarını suyun yüzüne uzatıp sallamağa
başladı. Suyu değmemesi için de biraz havaya kal-
dırdı. Yemek zamanı gelmişti. Fakat karnı aç değildi.
Ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu, sallana sallana,
iskeleden kumsala yürüdü. Oradan ormana
kadar geldi, garip bir içgüdüyle ormana daldı.

«Kamp, Black Pine Erkek Kampı,» bundan
sekiz yıl önce, küçük adı kimselerce anımsanmadığı
için yalnızca Jeff diye bilinen, Jeff Jeffers tarafından
kurulmuştu. Bu girişim için gerekli ilk parayı, her-
kesin bildiği gibi Kempers ailesi sağlamıştı. Mr.
Kemper ve Jeff, Minnesota, Wisconsin ve Michigan
yarımadasının kuzey kesimlerinde bir ay süren bir
inceleme gezisinden sonra kamp yerini bizzat seç-
mişlerdi.

Burası gayet iyi bir yerdi. Peter, mokasenleri,
yeri örten çam iğnelerinin içine içine gömüldükçe
bunu daha iyi anlıyordu. Elleri ceplerinde, göle
paralel olarak yürüyordu. İki de bir duruyor, te-
miz havayı iyice içine çekiyor, ferahlatıcı çam ko-
kusuyla dolduruyordu ciğerlerini. Ay biraz daha
yükselmişti. Şimdi çevresinde birkaç yıldız daha
görülüyordu. Anlaşılan, bütün gece yalnızlık çek-
meyecekti. Yıldızlar, göğü, nokta nokta beyaz ışık
demetleriyle aydınlatmağa çalışıyorlardı. Etrafta dev

çamlar yükseliyordu. Bazan da küçük bir huş ağacı önünü kesince, sağa sola doğru hareket edip dalları iteleyip kakalılarak kendisine yol açmak zorunda kalıyordu. Ağaçların arasından, solda, üzerinde solgun sarı bir ışık parıldayan gölü gördü. Herşey ona alabildiğine yumuşak geliyordu. Ormanın çam iğneleriyle kaplı zemini, gök, ay, sarı ışıklı göl, hepsi birbirine karışıyor, yumuşak doğa koşulları içinde eriyordu. Ve sadece çıplak gövdeli ağaçlar bu görünüme ters düşüyordu. Sallana sallana yürümeye devam etti. Vaktin hızla geçtiğinin ve nerede bulunduğunun farkında değildi. Sadece yumuşak, yumuşacık şeyleri, suyu, göğü ve kalın, yumuşak bir yorganla kaplı gibi görünen toprağı farkediyor, duyuyordu.

Sonunda, ormanın içindeki boş alanı buldu. Göle uzanan küçük bir kovuğun girişine benzeyen, bir küme huş ağacının arkasına gizlenmiş bir yerdi burası. Açıklığın ucuna yürüyüp, yirmi yirmibeş ayak aşağıdaki suya baktı. Geri döndü. Çevreye göz gezdirdi. Alan, küçük ve yuvarlaktı. Çapı, on ayaktan çok değildi. Tam ortada bir ağaç kütüğü vardı. Moka-senleri çam iğnelerinin içine iyice gömülüydü. Toprak epeyce derinde kalmıştı. Mokasenlerini ve çoraplarını çıkarıp, yalın ayak dolaşmağa başladı. Dolaştı, dolaştı...

Kütüğün yanına geldi. Tam yere oturacakken, kütüğün üzerinde iki harf gördü. Bir adın baş harfleri olmalıydı. Hava karardığı için, iyi seçemiyordu. Parmağını harflerin üzerinde dolaştırdı. Birinci harf 'C' idi. İkincisi, 'K'. «C.K.». Bir an düşündü. «Ta-

mam, Chad Kimberley.» İdeali, büyük ragbi oyuncusu Chad Kimberley. O, mutlaka buraya gelmişti. Mutlaka!.. Ama herhalde yıllar önce... Çünkü harfler eskiydi. Peter, kütüğe dayanarak oturdu. Bir süre, uğultulu suya baktı. Sonunda, başı ellerinin arasında, sırtüstü uzandı ve bir süre yıldızları saymağa başladı. Birden, göz kapaklarının ağırlaştığını duydu. Hava, sıcaktı. Rüzgâr ılıktı. Derince göğüs geçirerek gözlerini kapadı.

Birinci gün, ömür boyunca unutamıyacağı bir gün sona ermişti. Bir dost ve bir düşman kazandığı gün...

PETER, YÜZÜNE GÜNEŞ GELİNCE UYANDI. Kalkmak istedi, kalkamadı. Sırtı kaskatı kesilmişti. Bir süre gerinerek yattı. Uzun uzun esnedi. Uykusunu kaçırmak için gözlerini iyice oğuşturdu. Yine güzel bir günün başlangıcıydı. Açık, bulutsuz hava, çam kokusuyla doluydu. Yavaş yavaş ayaklarının ucunda doğrulup ağaçların arasından geçerek Kampın yolunu tuttu.

Birkaç dakika sonra 6 numaralı kulübeye gelmişti. Çabucak soyundu. Omuzuna bir havlu atıp, tuvaletlerin bulunduğu binaya gitti. Çabucak traş oldu, duş aldı, yine 6 numaralı kulübeye döndü. Giyindi. Çimenlerin ortasından Kamp bürosuna doğru koştu.

Granny, ön sundurmada, kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkası trabzana dayalı, oturuyordu. Üzerinde dar, hâki bir şort ve kol ağızları sökük bir Ti-şört vardı. Peter, merdivenlerden sundurmaya çıkıyordu ki Granny ile gözgöze gelince dura-

ladı. O da ne? Granny'nin saçları seyrelemişti. İlk defa farkına varıyordu, rakibinin kelleşmekte olduğunu. Hele saçlarını ayırdığı için kelleştiği apaçak belliydi. «Yirmi iki yaşında insanın saçı dökülür müymüş?» diye düşündü. Ama bu sevincini belli etmemesi gerekiyordu.

«Nerelerdesin Allahın belâsı?» diye sordu Granny.

«Ormanda uyumuşum. Çok yorulmuştum. Uyuyakalmışım.»

«Doğayı ne çok seviyorsun böyle, yavru kuş?»

«Hayır... Çok yorgundum. Uyuyakalmışım.»

«Kendi başına olduğun zaman yorulursan yorul, ama buraya çalışmağa geldin, Allahın belâsı!» Tek eli üzerinde amuda kalktı. Sonra ellerini değiştirmeye başladı.

«Size birşey sormak istiyorum» diye kekeledi Peter. «Merak ediyorum; acaba su kenarında çalışmam mümkün mü?»

Granny bir an Peter'i süzdü, ardından bir kahkaha attı. «Niçin?» «Hiçbir özel nedeni yok.»

«Eğer özel bir nedeni yoksa, sen de orada çalışamazsın!»

«Ama, niçin?» diye kekeledi Peter. «Ne olur orada çalışsam? Orada da yapılacak birşeyler vardır, herhalde?»

«Niye ısrarla orada çalışmak istiyorsun?» diye dayattı Granny. Peter sesini çıkarmadı. Sesini yük-

selterek sordu Granny: «Söylesene! Söyle bana, niçin orada çalışmak istiyorsun? Söylesene be! Dilini mi yuttun?»

«Tillie için» diye homurdandı Peter. «O da orada olacak da..»

Granny yine bir kahkaha attı. «Haa, kız için mi su kenarında olmak istiyorsun? Pek fena bir sebep değil» dedi, alaycı bir sesle. «Onunla arkadaşlık etmek istiyorsun öyle mi?»

Peter, başıyla onayladı.

«Pekâlâ... Orada çalışmana izin verdim gitti.»

«Alay etmiyorsunuz ya?»

«Alay etmiyorum, yavru kuş! Tabii çalışabilirsin. Âletlerin bulunduğu yerden yeşil bir kutu al ve birkaç kano boya. Aynı zamanda onunla arkadaşlık da edebilirsin. İstedğin bu muydu?» Beton yola doğru yürüdü.

«Teşekkürler!» diye bağırdı Peter. «Bişey değil» diye cevap verdi Granny, yüzünü bile dönmeden. «Bu bir lütûftur, sakın unutma!»

Peter, Granny'yi uzaklaşınca dek izledi gözleriyle. Sonra paravanayı itip, Kamp binasına girdi. Gert, masasında daktilo yazıyordu yine. «Günaydın» dedi Peter.

Gert, telâşla geriye döndü: «Bişey mi söylediniz?»

«Hayır, sadece günaydın dedim.»

Gert, «Evet...» diyerek başını iğdi ve işine devam etti.

Peter, Omuz silkip odadan çıktı. Holden mutfığa geçti. Kahvaltısını hazırladı. Boğulurcasına bir açlıkla yedi. Tabağını yıkadı. Koşar-adım depoya gidip bir teneke yeşil boya ile geniş, sert kıllı bir fırça aldı. Yine koşar-adım 6 numaralı kulübeye gidip mayosunu giydi ve gölün yolunu tuttu.

Gölün kıyısında kimseler yoktu. Kumsalı, iskeleyi ve gölün sularını gözden geçirdi. Yapayalnızdı. Sinirli hareketlerle bir kanoyu kumun üzerine çekti, kaldırıp ters çevirdi ve iki tahta ayağı üzerine yerleştirdi. Gözlerini kumsala inen yoldan ayırmayarak kanoyu boyamaya başladı.

Saat 11'e doğru, elinde plaj çantasıyla kız göründü. İskeleden etrafa bakıyordu. Peter'i arıyor gibi bir hali vardı. Peter kızın trampkene çıkıp sırtüstü uzanmasını izledi. Çok geçmedi, kalktı kız, kısa bir kararsızlıktan sonra suya atladı. Ardından, sırtüstü dalmayı denedi. Bir kez daha yaptı bunu ve sonra, beyaz, büyük havluyla kurulanmağa başladı.

Peter, bağıırıp el salladı. Kız, etrafa bakınıp Peter'i gördü ve el sallayarak cevap verdi. Sonra iskeleye uzandı, kitabını açtı. Peter, fırçayı kovanın içine atıp iskeleye doğru yürüdü.

«Günaydın!»

«Günaydın» dedi kız. «Güneşe engel oluyorsun, geriye çekil!»

«Pardon» dedi Peter. Geriye çekildi. Uzun bir sessizlik oldu. Gözlerini kızın sessizce kıpırdayan dudaklarına dikti. Sonunda, elinde olmadan ağzından kaçırdı: «Granny sana zerrece önem vermiyor.»

Tillie, gözlerini şaşılaştırarak Peter'e baktı: «Ne?»

«Granny'nin sana zerre kadar önem vermediğini söyledim. Böylece, bundan sonra onunla çıkman için hiçbir neden kalmıyor.»

«Sana daha önce de söyledim; kendi işine bak-san daha iyi edersin.»

«İnsanların senin hakkında düşündükleri seni ilgilendirmez mi?»

«Ben kendime bakarım. Başkalarının benim hakkımda düşündükleri ve benim için söyledikleri beni ilgilendirmez. Ve şimdi, gördüğün gibi, kitap okuyacağım.»

«Ben de sana iyilik etmek istemiştim.»

«Lûtfen beni yalnız bırak!»

«Pekâla» dedi Peter. «Seni yalnız bırakıyorum.»

Döndü ve kızıdan uzaklaştı. İskelenin ucuna geldiğinde geri dönüp, «Sadece iyilik etmek istemiştim, hepsi o kadar» diye bağırıdıktan sonra kanoya doğru koştu. Fırçayı öfkeyle kapıp aldı ve geniş fırça darbeleriyle kanoyu boyamağa koyuldu.

Plaj çantasının kuma düştüğünü duyuncaya dek, kızın, yanına kadar geldiğinin farkına varmadı. Peter ayağa kalktı.

«Otur, otur» dedi Tillie. «Boyamağa devam et. Arkadaşlık etmek isteyebileceğini düşündüm de...» Yanına uzandı Peter'in, kollarını başının altına koydu. «Özür dilerim Peter» diye fısıldadı. «Aslında onu demek istememiştim. Uykum iyice açılmadığı için böyle saçmalıklar yapıyorum.»

«Boşver, zaten benim kabahatimdi.»

«Neyse, tekrar özür dilerim..»

Peter, başını sallayıp, işine devam etti. «Bu gece seninle beraber olmak istiyorum.»

«Olmaz, meşgulüm.»

«Granny ile mi?»

«Kimbilir, belki de..»

«Yarın akşam, o halde.»

«I-ıh..»

«Niçin?»

«Seninle çıkmak istemiyorum da ondan.»

«Dün benimle yemeğe çıktın. Ve tanrı tanığımdır ki, sana sevdiğin çöreklerden bile ısmarladım.»

«Fakat farkındaysan gündüz çıktık.»

«Ama niye benimle gece çıkmak istemiyorsun?»

«Bu, seni ilgilendirmez.»

«Ne halin varsa gör» diye homurdandı Peter. «Ne istersen onu yap. Göreceksin, beni fazla ilgilendirmeyecek. Dilediğini yap!»

«Ne güzel, tam istediğim gibi!»

«Bugünkü öğle yemeği için ne dersin?» dedi, telaşla. «Bugün de benimle köye gelmek ister misin? Ne olur?»

«Tabii.!»

Bir an durdu. «Peki, ya seni götürmek istemezsem?»

«Sen bilirsin..»

Birden kıza döndü, «Seni götürmek istemediğim doğru değil» diye başladı. «Seni yemeğe götürmek istiyorum. Bugün seni tekrar görmek istediğim için erkenden buraya geldim. Senin burada olacağını sanmıştım. Niye geciktin?»

«Birincisi uyuyakalmışım. Uyandıktan sonra yarım saat, sözcük defterimi gözden geçirdim. Sonra egzersizlerimi yaptım. Sonra da Gert teyzeye güneydin demeğe gittim. Sonra..»

«Gert teyzenle birlikte aynı kulübede kaldığını sanıyordum» dedi Peter, gülümsiyerek.

«Tillie, başıyla onayladı. «Evet, öyle ama, Kamp başlayana kadar Gert teyzem Kamp binasında kalıyor. Çok işi varmış da... Bu sabah gerçekten çok meşguldü. Yeni kampçı da gelmiş.»

«Hangi yeni kampçı? Kimmiş o?»

«Chad Kimberley» dedi Tillie. «Ne oldu ki?»

Peter, fırçayı kovaya attı, yere çöktü. «Chad Kimberley ha? Buraya geldi ha? Ona rastladın mı sen?»

«Tabii rastladım.»

«Aman ne iyi» dedi Peter, sevinçle. «Chad Kimberley gelmiş.»

«Arkadaşın mı?»

»Yoo... Chad arkadaşım falan değil. Onunla hiç konuşmadım. Tanışmıyoruz. Ama, tabii ki onun hakkında çok şey biliyorum, onu çok yakından tanıyorum. Onunla aynı şehirdeniz. Bizim oralarda onu tanımayan yoktur. Geçen sonbaharda Wesleyan'a karşı tam beş sayı yaptı. Chad, tüm doğuda tanınıyor artık. Amerika çapında ün kazanması da yakın. Hiç değilse, ben öyle düşünüyorum. Benim gittiğim liseyi bitirdi o. Sınıfının birincisiydi hem de... Ve herkes ondan sözeder bugün oralarda. Çok yetenekli bir gençtir.

«Neyse» dedi Tillie. «Geldi işte.»

«Ne düşünüyorsun?» dedi Peter. Fırçayı aldı. Bıraktı yine. «Gerçekten Chad Kimberley geldi mi?»

«Tabii geldi. Onunla karşılaştım. Sarışın, uzun boylu, genç irisi, yakışıklı bir çocuk. Geldi işte.»

«Tamam» dedi Peter, «bu, mutlak Chad'dır. Fakat onun buraya geleceğini bilmiyordum.»

«Tanrım!» diye homurdandı Tillie. «Ne olur, şu konuyu değiştirelim artık!»

Peter, «Peki, peki» dedi ve sustu. Yere oturdu. Sonra fırçayı tekrar aldı eline. «Ne konuşalım?»

«Ne bileyim ben..»

«Haa, bugünkü gazeteyi gördün mü? White Sox acaba ne yapmış?»

«Neymiş o?»

«Alay mı ediyorsun? Spordan hoşlanmaz mısın sen?»

«Yoo!..»

«Ama ben spordan hoşlanırım. Müthiş bir spor seyircisiyim ben. Joe DiMaggio bana bir beyzbol topu imzalayıp hediye etti.»

«Kim dedin?»

«Joe DiMaggio... Joe hakkında hiçbir şey bilmiyorsun? Hayret!»

«Bana, şişko bir domuz gibi birşeyi hatırlatıyor.»

«Değil tabii!.. Maggio, beyzbolcudur. Gelmiş-geçmiş en büyük orta saha oyuncusu... Küçüktüm. Babam beni onun bir maçına götürmüştü. Joe, rakip sahada olmasına rağmen tek başına White Sox'u yendi. Ve bana bir top imzaladı.»

«Topun üzerine ne yazdı?»

«Peter'e Joe DiMaggio'dan iyi şanslar, diye yazdı.»

«Çok iyi..»

«Tabii çok iyi!» dedi Peter, sesini yükselterek. «Topu yalnız benim için imzaladı.» Sinirlenmişti. Eliyle iskeleyi işaret edip, «Niçin iskelede güneşlenmiyorsun?» diye sızlandı.

«Bugün herkeste bir tuhafılık var. Herkes ne biçim davranıyor öyle? Şişko bir domuz sana top hediye ettiyse bundan bize ne? Bizim moruk da Jean Harlow'la tokalaşmış bir keresinde; ama hiç de küçük dağların kralı gibi kasılmıyor.»

«Alay etme» dedi Peter. «Jean Harlow'la tokalaşmak da önemlidir. Ama, Joe DiMaggio'nun bir top hediye etmesi gerçekten önemli bir olaydır.»

«Önemli olan ne? Gerçekten anlıyamıyorum.»

«Ne bileyim ben?» Bir an düşünüp omuz çekti. «Yani, önemli bir olay işte..»

«Jean Harlow'la tokalaşmak mı? Birkaç ay sonra işten çıkarılmasına engel olamadı ama!.. O halde, hiç de önemli bir şey değil.»

Peter, buna cevap veremedi. Sustular. Güneş tam tepelerine geldiği için sıırıslıkam terlemeğe başlamışlardı. Bir süre sonra Tillie, iskeleye yüzme-ye gitti. Peter, kanoyu boyamağa devam etti. Kanoya son fırçaları da vurduktan sonra, «İşim bitti!» diye seslendi Tillie'ye. Tillie acele kurulandı, birlikte yola çıktılar.

Peter, önceki günkü olayların aynen tekrarlandığının farkına vardı. Cherokee eczanesinde yine çörek yediler. Fakat bu defa, kaldırımında oturan ihtiyar yollarını kesip neşelerini kaçırmadı. Sadece baktı Tillie'ye. Önceki günden farklı olan tek şey buydu. Tekrar iskelede oturup başbaşa konuştular. Ve Peter, Tillie'yi seyretmekten yine büyük bir haz

duydu. Ve yine Tillie'nin güneş yanığı güzel yüzünü ve güzel vücudunu defalarca, çok yakından inceledi.

Güneş yüksek çamların arkasına çekilip hava kararmaya başlayınca, Peter, sinirleri gerili bir halde, toprak yola bakarak, Granny'nin görünmesini bekledi. Tillie de rahat değildi; fakat Peter bütün dikkatiyle yola baktığı için Tillie'nin bu durumunu farkedemedi. Allahın belâsı kırmızı spor araba bir türlü görünmüyordu.

Güneş battı. Yanyana, konuşmadan oturuyor, bekliyorlardı. Yolun öteki ucundan otomobilin farları parladı, hemen arkasından da motorun gürültüsünü duydular. Farlar, yolu taradı ve akşamın alaca karanlığını aydınlattı.

«Granny geldi.» dedi Peter. Sesi titriyordu. «Biliyorum. Bu akşam biraz gecikti.»

«Acele etsen iyi olur. Bekletirsen kızabilir.»

«Gidiyorum zaten..»

«Yani, bekletmesen iyi olur, diye düşünmüş-tüm de..» dedi Peter.

Tillie ayağa kalktı. Bir gün önceki gibi, nârin parmaklarıyla etekliğinin tozlarını silkti, yavaş yavaş otomobile doğru yürüdü.

«Gitme ne olur!» diye yalvardı Peter.

«Yarın görüşürüz belki.»

«Gitme ne olur! Burada kal, ne olur!»

«Gitmeliyim» diye fısıldadı Tillie. Otomobile doğru koşmağa başladı. Őrkek bir serçeyi andırıyordu. Peter, Tillie'nin otomobilin ön kapısını açıp binişini, arabanın geri gidişini, gözden kayboluşunu hüznle seyretti.

Sonra, önceki gün yaptığı gibi, alçak tramplenin üstüne uzandı. Sağ elini suya sokup gezdirdi. Karşı kıyıdaki evlerin ışıklarının göle yansımasına daldı gözleri.

Duyduğu ayak seslerinden ũrküp doğruldu. Biri yanına yaklaşıyordu. Korkudan titreyerek bekledi. Karaltı duraklayınca, Peter de ayağa kalktı. Karaltı, bir adım daha attı. Peter, yerinden kımıldamadan, gelenin yüzünü seçmeye çalıştı, «Kim var orada?» diye sertçe sordu.

Chad Kimberley'i, gölden yansıyan ışıkların yardımıyla seçebildi....

PETER BELL, CHAD KIMBERLEY'İ İLK KEZ, bir ekim günü, öğleden sonra görmüştü. Sabahki sağanak yüzünden hava hâlâ ıslak ve soğuktu. Ragbi seyretmek için bisikletle lisenin spor alanına gitmişti. O zaman yedinci sınıf öğrencisiydi. Karşılaşmaların listesini alıp kapalı tribüne çıktı. Ancak en üst sıranın köşesinde oturacak bir yer bulabildi. Büzülerek oturdu. Ellerini ovuşturuyor, dizlerini birbirine sürterek ısınmağa çalışıyordu. Alan, çamur deryasından farksızdı. Takımların, renkli kırkayaklar gibi uyuşuk uyuşuk birbirlerine saldırışlarını tarafsız bir gözle seyrediyordu.

İkinci çeyrek başladığında oyunculardan biri topu kaparak rakip sahaya rüzgâr gibi daldı. Oyunu ilgisizce izleyen kapalı tribün seyircileri birden coşarak ayağa fırladılar. Koro şefleri, seyircilerin gösterilerini yönetmeğe çalışıyorlar, kazaklarını sallıyorlar, yerlerinde duramıyorlardı. Tezahürat, ağır ekim havasında yapışıp kalmış gibiydi, durmak-

sızın devam ediyor, Peter'in kulaklarını tırmalıyordu. Peter, programa baktı ve bu sporcunun adının Kimberley olduğunu öğrendi. Belleğini yoklayınca, Kimberley'in kim olduğunu hayal meyal anımsadı. Kimberley, Şehir Kulübü havuzunun kenarında oturup tembel tembel vakit geçiren, arkadaşlarından krallar gibi ilgi gören ve her zaman kendisini çevreleyen arkadaşlarını eğlendirmek için şaklabanlıklar yapan bronz tenli geçten başkası değildi. Kimberley'ler Kemper'ler, Farmer'lar ve Jacob Bell ile birlikte Şehir Kulübünün malî destekleyicisiydiler. Buna rağmen Jacop Bell, Kimberley'ler ile fazla düşüp kalkmazdı; Bayan Kimberley çiçek koleksiyonu yapar, Bay Kimberley ise tenis oynardı. Jacop Bell, bunlardan hiçbirisine meraklı değildi. Fakat her karşılaştıklarında, birbirlerinin mevkiilerini kabul ettiklerini gösterircesine dostça selamlaşırlardı.

Peter liseye devam etmeye başlayınca, aradan dört yıl gibi uzun bir süre geçmesine rağmen, hâlâ Chad'den sözedildiğini ve adı etrafında saygı ve hayranlık uyandıran bir efsane yaratılmakta olduğunu farketti. Chad, East College'e devam ediyordu ve orada da hem derslerinde, hem sporda başarı kazanıyordu. Peter, onun bu başarısını hayranlıkla izliyor, Sunday Tribüne'nün ragbi ekinde Chad hakkında yazılanları okuyor; kesip biriktiriyor, Chad'in resimlerini odasına asıyordu. Chad arasına liseyi ziyaret ettiğinde, Peter, muşamba döşeli koridorlarda, sezdirmemeye çalışarak, gözlerini ondan ayırmazdı. Bu ziyaretlerde kalabalık bir grup çevresini

alır, o yürüdüğü zaman onlar da yürürler, o güldüğü zaman onlar da gülerler ve âdeta Chad'in tamamlayıcı birer parçası gibi davranırlardı.

Eğer bir yabancı Chad'e gösterilen bu ilgiyi görse, onu 'ilâhlaştırılmış bir kahraman' diye adlandırabilirdi. Fakat Peter Bell için Chad, ilâhlaştırılmış bir kahramandan da öte bir varlıktı. Onu tanıdığı o serin ekim öğle sonundan beri biliyordu ki, eğer herhangi bir şekilde birbirleriyle hayatlarını değiştirmek olanağı verilseydi, ruhlarını, vücutlarını ve kafalarını trampa edebilmeleri sözkonusu olsaydı, Peter bu müthiş fırsatı kaçırmazdı.

Bir an birbirlerine baktılar. İlkin, uzun boy-lusu konuştu: «Sen Peter Bell misin?»

Peter, başıyla evet dedi.

«Ben de Chad Kimberley'im.»

«Evet, biliyorum..»

İskelede bir süre, sessizce birbirlerini süzdüler. Peter, ellerini arkasına bağlayarak, Chad'in bir-şeyler söylemesini bekledi. Heyecandan ağzı kurumuştı. «Kumsalda sizi seyrediyordum» diye başladı Chad. «Fakat rahatsız etmek istemedim. Kız gidince de...»

«Rahatsız olmazdık» dedi Peter.

«Güzel bir kız, değil mi?»

«Evet..»

«Arkadaşın mı?»

«Henüz değil, ama arkadaşım olmasını istiyorum. Ayrıca ondan çok hoşlanıyorum.»

Chad, başını salladı: «Gündüzleri seninle beraber oluyor, geceleri ise Granny ile çıkıyor, öyle değil mi?

«Şimdilik öyle... Fakat Granny kıza hiç ilgi göstermiyor. Bunu bildiği halde, Granny'ye niçin hâlâ yüz veriyor, anlamıyorum? İşi gücü kasılmak Granny'nin. Şimdiyedek, kendini bu derece beğenmiş, kendine bu derece hayran bir kimseye rastlamadım.»

Chad güldü. «Haklısın. Granny'yi, nitolojide, sudaki kendi hayâline âşık olan Narcis'e benzetirim. Aynaya hiç bakmıyor olmalı.»

«Öyle..» dedi Peter, heyecanlanarak. Sesi de yükselmişti. «Tamamen öyle..»

«Nedir öyle olan?»

«Yani... Ben onu, ağırlık kaldırma egzersizleri yaparken gördüm, kendinden geçmişti. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Kendi pazularına, göğsüne bakarken, kendinden geçmiş gibiydi. Aklını kaçıracaktı sanki. Ve komik olan birşey vardı, ama ifade edememiştim. Aynaya hiç bakmıyor.»

«Ne zaman oldu bu, Peter?»

«Dün... Dün sabah..»

Chad bir kahkaha daha attı. «Benim bu yaz buraya geleceğimi öğrenir öğrenmez harekete geç-

miş olmalı. Geleceğimi dün sabah bildirmiştim. Bunu öğrenir öğrenmez sinirleri bozulmuştur. O her zaman böyledir.»

«Senin buraya gelmen onun elini ayağını niye dolaştırıyor dersin?»

«Bilmiyor musun?» diye sordu Chad. «Şimdi yedek sana söylememiş olmasına şaşıtm. Granny benden nefret ediyor.»

«Niçin?»

«Aramız açıldı da ondan ... Neyse, kapatalım bu meseleyi.»

«Neden bozuştunuz?»

«Niçin bu kadar soru soruyorsun, Peter?»

«Evet, çok soru soruyorum... Özür dilerim... Yalnız ben, genellikle böyleyimdir.»

Chad, «Önemli değil» dercesine başını iki yana sallayıp iskeleden kumsala doğru yürüdü. Başını kaldırıp aya bakıyordu. Peter de birkaç adım geriden Chad'i izlemeye başladı. «Burası olağanüstü güzel bir yer» diye söylendi Chad. «Bu güzellik beni her defasında hayretler içinde bırakıyor. Ne kadar büyüleyici, değil mi?»

«Gerçekten güzel bir yer» dedi Peter. Sonra derin bir sessizlik oldu.

«Beni mi seyrediyorsun?» diye sordu Chad, yumuşak bir sesle. Sırtı Peter'e dönüktü. «Gözlerin benim üstümde mi?»

«Evet..» dedi Peter.

«Şehir kulübünde de dikkatle beni izledin, değil mi? Havuzun kenarında?»

«Hıı..»

«Bazan liseyi ziyaret ettiğimde de beni izledin, değil mi?»

«Evet..»

«Niçin, Peter?» diyerek birden döndü Chad, gözgöze geldiler. «Ama, niçin?»

«Nedenini kesinlikle bilmiyorum. Ama galiba seni taklit etmek istiyordum. Her bakımdan sana benzemek istiyordum. Bir okul maçında karşı takımın oyuncularından sıyrılışını görüp hayran olmuştum sana. Bütün seyirciler ayağa fırlayıp bağırmağa başlamışlardı. O zaman sana hayran olmuştum. O zamandan beri sana benzemek istiyorum. Ve bu nedenle seni dikkatle izliyorum.»

«Herzaman böyle açık sözlü müsün, Peter?»

«Hiç yalan söylemem. Hemen hiçbir zaman... Çocukluğumda arasıra yalan söylerdim, ama pek başarılı olamamıştım. Yalan söylediğim anlaşılmıştı.»

«Hâlâ bana benzemek istiyor musun?»

«Sanırım..»

Chad gülümsedi. «Bana benzemek için ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Ama, önce yemeğe gidelim.»

«Gidelim..»

«Güzel!.. Sonra da uzun uzun konuşuruz. Tabii, bu gece için başka bir plânın yoksa...»

«Hayır, yok.»

«Konuşabileceğimiz iyi bir yer biliyorum» dedi Chad. «Ormanda...»

«Biliyorum» diye Chad'in sözünü kesti Peter. «Dediğiniz yeri dün gece buldum. Bir ağaç kütüğüne adının baş harflerini kazımışsın.»

«Haydi gidelim öyleyse..»

«Evet» dedi Peter, «hemen gidelim.»

«Burasını sekiz yıl önce buldum» diyordu Chad. Ormandaki açık alanda yanyana oturmuş, suya bakıyorlardı. Vakit oldukça ilerlemişti. Ve yıldızlar solgunlaşmağa başlamıştı. «Kampa ilk geldiğim yazdı. Sonra da buradan kimseye söz etmedim.»

«O zaman geldiğini bilmiyordum» dedi Peter.

Chad, başını salladı. «Babam, Jeff'e, Kampın kurulabilmesi için gerekli ilk yatırım miktarının yarısını vermişti. Daha sonra bundan hiç söz etmedi. Neden, bilmiyorum. Belki de bu konularda konuşmaktan hoşlanmadığı için... Paranın öbür yarısını da Granny'nin babası verdi. Asalet ve servete fazlaca önem verdiklerini gösteren züppece bir davranıştı bu yaptıkları. Böylece çocukları, yaz tatillerini temiz hava ve bol besinli yerlerde geçirmiş ola-

caklardı. Jeff'de para yoktu. Ama aslında iyi bir adamdır Jeff. Granny ile benim beden eğitimi hocamdı. Ona çok şeyler borçluyuz. Bizim iyi birer sporcu olmamızı sağladı.»

«O zamandan beri her yıl buraya geliyorsun değil mi?»

«Evet..»

«Peki, Granny senin geleceğini duyunca niye hayret etti?»

Chad bir an düşündü. «Çünkü, bu yaz buraya gelebileceğimi sanmıyordu.»

«Niçin?»

Chad gülümsedi. «Peter, büyüyünce ne olacaksın sen? Sorgu yargıcı mı olacaksın yoksa?»

«Yoo..»

«Öyleyse?»

«Yazar olacağım. Yazmayı tasarladığım bir kitap var. Fakat yazmağa başlayabilmem için en azından üç-dört yıl geçmesi gerekli.»

«Konusunu söylemende bir sakınca var mı?»

«Niçin olsun? Kısaca anlatayım: Kitabım bu dünyayı anlatacak. Dünyamızdaki insanları, bitkileri, ülkeleri. Dünyamızdaki herşeyi, her yeri, herkesi kapsayacak. Ve bundan dolayı çok soru sorup insanları tanımak, bilmediğim şeyleri öğrenmek istiyorum. Ayrıca bilmediğim, öğrenmek istediğim o kadar çok şey var ki...»

«Benden de sözedecek misin kitabında?»

«Evet..»

«Ya Granny'den, kızıdan? Onlar da bulunacak mı kitabında?»

«Gayet tabii... Başımdan geçen her olay ve tanıdığım bütün insanları anlatacağım. Bütün olaylardan, hemen hepsinden sözedeceğim.»

Chad ayağa kalkıp yarın kenarına gitti, suya baktı. «Yarın daha çok konuşuruz» diyerek, gözlerini, solgun yıldızlarla dolu göğe kaldırdı. «Gölün kenarında birlikte çalışırız, olur mu? Birlikte çalışırız. İster misin?»

«Tabii isterim..»

Chad döndü, Peter'e baktı. «Buraya gel Peter!»

Peter kalktı, Chad'e yaklaştı. «Geldim.»

«Beni seviyor musun Peter?»

«Evet..»

«Çok mu seviyorsun?»

«Evet..»

«Ben ne yaparsam sen de aynı şeyi yapar mısın? Gittiğim yere gider misin? Benim düşündüğüm gibi düşünebilir misin?»

«Yapabilirsem, evet..»

«Yapabilmek için elinden gelen çabayı gösterir misin?»

«Elbette..» diye mırıldandı Peter.

Chad Peter'e sımsıkı sarıldı. Peter hiç kımıldamadı, Chad'in bir an önce kollarını gevşetmesini bekledi. Chad, bir-iki adım uzaklaşıp yüzünü rüzgâra verdi.

«Ne oldu?» diye sordu Peter. «Neyin var?»

«Birşeyim yok» dedi Chad. Sırtı hâlâ Peter'e dönüktü ve rüzgâr sarı saçlarını uçuruyordu. «Artık hiçbir şeyim yok. Herşey yolunda.»

Ertesi sabah Peter, uyanır uyanmaz, pencereden dışarı baktı. Toprak çiğ ile kaplıydı ve kolay kolay kalkacağa da benzemiyordu. Fakat güneşin yükselmesiyle yavaş yavaş erimeğe başladı. Toprak, belli belirsiz, yeşilimsi bir sisle kaplanıyordu. Yatağa oturup uzun uzun gerindi Peter, esnedi, kalktı, takunyalarını giyip tuvaletin yolunu tuttu. Acele etmeden tıraş oldu, sonra duş aldı. Soğuk su, uykusunu iyice dağıttı. Tuvaletten çıktı.. Havlusu omuzunda, takunyaların beton yolda çıkardığı sesleri dinleyerek 6 numaralı kulübeye döndü. Kapıyı açınca şaşırdı: Granny, mavi şortuyla yatağa oturmuş sigara içiyordu. Peter, Granny'i başıyla selâmlayıp giyinmeye koyuldu.

Sessizliği, Granny bozdu: «Kampta yaşamağa alıştın herhalde?»

«Evet. Artık yardımınıza ihtiyacım kalmadı sayılır.»

Granny, sigarasından derin bir nefes çekti. Dumanı bir süre içinde tuttuktan sonra, azgın bir

boğanın solumasını andırırçasına burun deliklerinden dışarı bıraktı. «Çok meşguldüm» dedi. «Seninle meşgul olacak kadar vaktim olmadı.»

«Ne önemi var?» dedi Peter.

«İşler yoluna girdi. Bugün öğleden sonra bir kaç kişinin daha gelmesi muhtemel.»

Peter fırçayla saçını taradıktan sonra kapıya doğru yürüdü. «Gidip kahvaltı edeyim»

«Ağır ol bakalım, ufaklık!»

«Peter durdu. Hışım la döndü. «Ne istiyorsunuz?»

«Bugün neler yapman gerektiğini söylemedim henüz.»

«Göl kıyısında çalışacağım.»

«Hayır» diye kaşlarını kaldırdı Granny. «Göl kıyısında çalışamazsın!»

«Çalışacağım. Chad öyle istedi. Chad'le birlikte çalışacağız.»

Granny hışım la ayağa fırladı. «Olmaz! Benim yanımda olacaksın!»

«Özür dilerim ama..» diye başladı Peter. Gözlerindeki suçsuz ifadesinin arkasında hınç olduğu apaçaktı. «Chad'in de konuşmağa en az sizin kadar hakkı vardır herhalde. Bana, gölde beraber çalışacağımızı söyledi. Başka bir diyeceğiniz yoksa kahvaltı etmeğe gideceğim.»

«Kimberley'den uzak dur, yavru kuş!» dedi Granny. «Beni dinleyip ondan uzak durman senin için iyi olur!»

Peter, kapıyı çarparak kulübeden çıktı, Kamp binasına doğru yürüdü. Yarı yola gelmişti ki, iki kuvvetli el omuzlarından kavradı. Granny idi bu. Peter'i sertçe döndürdü. Peter omuzlarında Granny'nin tırnaklarını hissedince ürktü.

«Anlamıyor musun? Ondan uzak dur diyorum sana!»

«Bırak beni!» diye çırpınmaya başladı Peter.

Granny, Peter'i sertçe sarstı. «Bırakacağım ufaklık, bırakacağım, ama birtakım şeylerden haberin yok senin! Kimberley hakkında birkaç söz söylemem gerekecek sana. Bilmediğin bazı şeyler var senin. Biliyor musun ne oldu Kimberley'e? Bilmiyorsun değil mi? Merak etme, öğrenirsin.»

«Bilmiyorum» diye çıkıştı Peter. «Ne olmuş Kimberley'e?»

«Kimberley aklını kaçırdı!» diye bağırdı Granny. «Hem de iyice kaçırdı. Herkesin bunu bildiğini sanıyordum. Onun tahtaları eksik, yavru kuş. Delirdi o, bildiğin eski Chad değil artık....»

«GRANNY BÖYLE SÖYLEDİ DEMEK?» diye alay etti Chad. «Bu salak herif hâlâ böyle düşünüyor ha?»

«Öyle..» diye başını salladı Peter. «Ne demek istedi ki?» Kamptan epeyce uzakta, beyzbol alanında, ağır ağır yürüyor ve konuşuyorlardı.

«Granny'nin beni hiçbir zaman anlamadığını sanıyorum. Dün gece de söylediğim gibi, benden nefret ediyor.»

«Ama, niçin?»

Chad, omuzlarını silkti. «Kesin birşey diyemem. Ama herhalde, kendisini sattığımı, başarısızlığa uğrattığımı, yalnız bıraktığımı sanıyor. Beni çok severdi, taparcasına sever ve takdir ederdi. Ve bu yıla kadar beni gölge gibi izlemiş, başarılarımı paylaşmıştı.»

Konuşa konuşa beyzbol alanını geride bıraktılar. Chad, bir adım önde, toplantı yerine doğru

yürüyordu. Burası huş ağaçları ile çevriliydi, yuvarlak ve fazla büyük olmıyan bir yerdi. Alanın etrafında tahta sıralar vardı. Ortada, ateş yakılan girişinde ise iki-iki buçuk metre yüksekliğinde bir haç bulunuyordu.

«Daha önce buraya gelmiş miydin, Peter?»

«Yoo, gelmedim.»

«Burası haftada iki kez kullanılır. Pazar sabahları Jeff, çocukları buraya toplayıp vaaz verir. Gece de tüm kampçılar burada toplanıp ateş yakarlar, otururlar, sohbet ederler. Geceleri burası olağanüstü güzel olur. Ben çok hoşlanırım. Sen de seversin herhalde?»

«Peki, bu kocaman haç ne işe yarar?»

«Haç mı?» Chad gülümsedi. «Bir espri olmalı. Jeff, fazla dindar olmadığı halde, öyle görünmeğe çalışır. Haçı, kampın ilk yılında buraya yerleştirdi. Önünde durup konuşma yapar. Vaazına önemli bir hava veriyor olmalı bu haç. Belki de kendisini güven içinde duyduğu için dikti.» Yürüdü, haçın önünde durdu. «Ne demek istediğimi anladın mı?»

«Peki, Granny niçin öyle söyledi?» diye sordu Peter. «Gerçekten öyle birşey oldu mu?»

«Sen ne düşünüyorsun bu konuda?»

«Bilmiyorum ve merak ediyorum. Cevap verecek misin?»

«Chad, haçın yanındaki sıraya oturdu. Peter de onu izliyerek bir adım berisine ilişti.

«Bugüne kadar bu hikâyeyi kimseye anlatmadım. Hattâ doktorlara bile anlatmadım.»

«Bana anlatacak mısın?»

Chad, bir an gözlerini yere diktikten sonra, yerden bir avuç ot yoldu, elinde tuttu. Gözlerini kapadı. Bir saniye öylece durduktan sonra gözlerini açıp Peter Bell'e baktı. Peter, Chad'in birşeyler söylemesini bekledi.

«Peki» dedi Chad, yumuşak bir sesle devam etti: «Anlatırım, dinlersen..»

«Dinleyeceğim ve inanacağım sana. Söz veriyorum.»

Chad bir an sustu, düşündü. Ve çok alçak bir sesle anlatmağa başladı: «Son sınıftaydık. Son maçımı oynayacaktım o gün. Sabah uyandığımda...»

Son sınıftaydık. Son maçıma çıkacaktım o gün. Sabah uyandığımda yanlış birşeyler olacağını biliyordum, duyuyordum içimde. Nasıl söyliyeyim bilmiyorum... Tanımlıyamıyacağım kadar garip bir duygu sarmıştı benliğimi. Chad Kimberley'in aklı, Chad Kimberley'in vücudundan ayrılmış gibiydi. Sanki yükseliyordum; zihnim vücudumdan kaçmaya çalışıyordu. Vücudum da onu bırakmak istemiyordu. Dünyadan, gerçek yaşantıdan uzaklaşmakta olduğumu hissediyordum. Ayaklarım hayalî bir bisikletin pedalını çeviriyordu sanki. Bütün organlarım beynimden gelen emirlere uymuyor,

kendi başlarına hareket ediyorlardı. Kollarım da bana ait değil gibiydiler. Başka başka şeyler yapıyorlardı. Ama hareketlerini izliyebiliyordum kollarımın. Omuzlarımla hiçbir bağlantıları yok gibiydi. Bacaklarım da aynı şekilde... Yurdun geniş koridorlarında birbirleriyle yarışıyorlar ve ben onlara söz geçiremiyordum.

Yurtta kalan tüm arkadaşlarım, son maçım için iyi şanslar dilediler. Ben de onlara tek tek teşekkür ettim. Ama niye başarılar diliyorlardı, farkında değildim. Sonra birden, son maçıma çıkacağımı hatırladım ve umursamadım bile. Her maçımdan önce sinirli olurdum; bir yanlışlık veya bir beceriksizlik yapabileceğimi, benden beklenilmeyen bir harekette bulunup, takımın yenilmesine yol açabileceğimi düşünür, çok korkardım. Fakat son maçımdan önce hiçbir şeyi umursamıyordum.

Sabahı yataktan kalktıktan maça çıkıncaya kadar geçen süre içinde neler olduğunu hemen hiç anımsamıyordum. Hattâ hangi takımla oynadığımızı bile bilmiyorum. Belki de Wasleyan'a karşı oynuyorduk, ama emin değilim. Anımsayamadığım şeyleri ise kabataslak tahmin edebiliyorum. Anımsayabildiğim şeylerin başında ise, gol çizgisi üzerinde durup tribünleri selâmlayışım var. Tribünler, rengârenk giysili, kepli, flâmalı insanlarla hınca-hınç doluydu. Ve ben, gol çizgisi üzerinde, başlama vuruşunu bekliyordum. Fakat başlama vuruşunu bekleyen sanki ben değildim de başkasıydı. Evet, çizginin üzerinde duran biri vardı ama, bu ben değildim de başka birisiydi. Gene ayaklarım yer-

den kesilir gibi oluyor, yükseliyordum. Aşağıya bakıyor, başlamak için durum almış, heyecandan yerlerinde duramayan arkadaşlarımı seyrediyordum.

Hakem, düdüğünü öttürdü, oyun başladı. Oyunla birlikte, herkes başladı bağırıp çağırmağa. Top, kucağıma geldi. Benden başka hemen bütün oyuncular koşmağa başladılar. Ben hâlâ top elimde, alık alık bakınıyordum. Sonra Granny'nin sesini duydum. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. «Bu yana yavrum, bu yana!» Bunu duyunca, onun gittiği yöne doğru koştum. Birkaç adım attıktan sonra takım arkadaşlarımın ve rakiplerimin bulunduğu yana değil de, kendi alanımızda dolaşp, karşı taç çizgisine vardım. Şimdi, korkunç bir hızla, taç çizgisi üzerinde koşuyordum ve kimse bana yetişemiyordu. Çok geçmeden de topla birlikte gol çizgisine vardım. İlk sayıyı yapmıştım. Bütün stad ayağa kalktı. Rengârenk flâmaları sallıyorlar, tezahürat yapıyorlar, alkışlıyorlardı. Granny ve ötekiler üzerine çullandılar, ama ben atik davranıp ellerinden kurtuldum. Atış noktasında varıp topu havalandırdım, yumuşak bir vole yapıştırdım. Top, birkaç kişinin kafasında dolaştıktan sonra yirmi pas'ta onların ellerine geçti.

Fakat topu kendi yarı-alanlarından çıkaramadan bizimkilere kaptırdılar. Ben orta çizginin gerisinde, topun karambolden bana gelmesini beklerken birdenbire oyunu unuttuğumu anladım. Ne yapıyorduk acaba? İnsan, oynadığı oyunu unutmumu? Ama unutmuştum işte. Ne tuhaf, değil mi? Sonra, oyunu bilip bilmemenin aslında çok önemli

olmadığını düşündüm. Gerçekten bunun bir önemi yoktu, çünkü kimse bana yetişip, topu elimden kapamazdı.

Evet, biliyordum ki, topu kimse elimden alamazdı, kimse bana yetişemezdi. Top elimde, tekrar koşmağa başladım. Birkaç oyuncu beni durdurmak istedi, fakat başaramadı. Topu ileri doğru attım ve herkesi geride bırakıp, karşı takımın beki ile karşı karşıya kaldım. Çömelmış, heyecanla yapacağım hareketi bekliyordu. Sağından veya solundan geçip sayı yapabilirdim. Ama öyle yapmayıp üzerine doğru koştum, çarpıp devirdim ve üzerine basarak geçtim. Şimdi serbesttim.

Gol çizgisi ile aramda hiç kimse kalmamıştı. Çizgiye doğru bağırarak koştum. Durmak istediğim de ise dizlerimin üstüne düştüm. Topu yitirdik. Ama hiç umursamıyordum. Biliyordum ki, bir daha böyle bir pozisyon yakalayabilir ve sayıya çevirebilirdim.

Oyun yeniden başladığında yine çizginin ortasında bekliyordum. Top bana geldi. Ve yine aynı mizansen. Beni durdurup topu kapabilmek için olağanüstü güç sarfediyorlardı. Ama yetişemiyorlar, yetişseler bile ne yapıp yapıp ellerinden kurtuluyordum. Onlara, beni yakalayamayacaklarını, bunun için de oyundan vazgeçmelerini söylemek istiyordum. Düşündüğüm gibi oldu. Hiç kimse durduramadı beni.

Çeyrek yarının bitimine kadar dört sayı yaptıktan sonra, koç beni oyundan çıkardı. Oturduğum

yerden, henüz ilk çeyrek olduğunu, beni çıkarmaması gerektiğini söylüyor, bağırıp çağırıyordum.

Hem oyunu seyrediyor, hem de avazım çıktığı kadar bağırıyordum. Ve sesim kısılınca kadar da bağırdım, bağırdım. İlk yarı biterken rakiplerimiz iyice ezilmişlerdi. Haftayımnda takım arkadaşlarım topluca yanıma gelip sırtımı sıvazladılar. Ben de başımı sallayarak aval aval suratlarına baktım. Gerçekten, sırtımı niçin sıvazladıklarını bilmiyordum. Kimse beni durduramamıştı, onun için bu pozisyonları değerlendirmek zor değildi. Onlara bunu anlatmak istiyordum. Ama ağzımdan bir sözcük bile çıkmadı. Hiçbir şey söyleyemedim.

Üçüncü çeyrekte rakiplerimiz, yedeklerden oluşan takımımızın gol çizgisini birkaç kez aştılar. Ben yine kenarda, sıranın üzerinde maçı izliyordum. Maçın bitimine birkaç dakika kala, top bizim yarı-alanda korner noktasına yakın bir yerden taça çıkınca, koç, beni oyuna soktu. Topu kapınca neler olacağını çok iyi biliyordum. Ve böyle olmasını da istemiyordum. Çok geçmeden bana pas verdiler. Tutmak istemedim, ama ellerime söz geçiremiyordum ki... Duramıyordum da.. Topu bırakmam mümkün olmuyordu. Durdurmağa çalışanlar da başaramıyorlar, çimenlerin üzerine yuvarlanıyorlardı. Durabilmem, durdurulabilmem olanaksızdı. Gol çizgisine doğru koşuyordum. Durmak, topu bırakmak veya düşmek ve bu şarlatanlığın bir an önce sona ermesi için elimden geleni yapıyordum. Ama elimde değildi bunları yapabilmek. Bacaklarıma, ellerime söz geçiremedim. Ve istemedi-

ğim halde, bir sayı daha yapıp alanın kenarındaki sıraya doğru koştum. Fakat koç ve takım arkadaşlarım bunu engellediler. Seyirciler de alandan çıkmamı istemediler. Tribünlerdeki ayağa kalkmışlar, ellerinde kaynana zırlıkları, hep birağızdan «KIMBERLEY! KIMBERLEY KIMBERLEY!» diye bağıryorlardı. Gösteri gittikçe artıyor, kulaklarım çınliyordu. Alanın ortasına koştum, ellerimi kaldırıp seyirciyi selâmladım. Ben de onlarla birlikte «KIMBERLEY! KIMBERLEY! KIMBERLEY!» diye bağırmağa başladım. Tezahürat daha da artmıştı. Kulak zarlarımın patlayacağından korktum. Daha yüksek sesle bağırip onları bastırabileceğimi sandım, olanca gücümle bağırdım. Ama bastıramamıştım. Bir süre sonra koç, koluma girerek alandan çıkardı beni. Birlikte, çıkış tünelinden geçip soyunma odasına girdik. Ben hâlâ, «Kimberley!» diye bağıryordum. Çıkış tünelinden geçerken de seyircilerin aşırı gösterisinden dolayı tünelin başına çökeceğini sanıp korktum.

Soyunma odası da doluydu. İğne atsan yere düşmeyecek gibiydi. Eski oyuncularla New York'lu gazetecilerin soru yağmuruna tutuldum. Aynı soruları defâlarca sordular ve ben saatlerce onlara cevap yetiştirdim. Ve bu işin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. En sonunda, zorla ellerinden kurtuldum.

Yurt da kalabalık ve gürültülüydü. Belki soyunma odasından da kötüydü. Kimseye görünmeden girip, kıyafet değiştirip çıkacaktım. Ama şansım yokmuş. Gördüler. Omuzlarına aldılar beni.

Yurttaki bütün odalarda dolaştırdılar: Bağırıp çağırıyorlardı. Kalabalık gittikçe büyüyor, yaptıkları gürültü kulaklarımı tırmalıyordu. Bu kargaşalıktan nasıl kurtulabiyeceğimi düşünmem gerekiyordu. Ama, düşünemiyordum. Arada sırada birileri elle-riyle omuzlarıma, sırtıma dokunuyorlar, bazan da sırtımı sıvazlıyorlar, başımı okşamağa çalışıyorlar-
dı. Tanrım, ne yorucu saatlerdi onlar!.. Birisi bir bardak içki verdi. Omuzlarda odalardan odalara dolaştırılırken içkiyi içip bitirdim. Kızlar, oğlanlar hâlâ zaman zaman bana dokunup gülüyorlar, yük-
sek sesle «Kimber-ley!» diye bağırıyorlardı.

«Ne kadar geçti bilmiyorum, yere atlayıp el-
lerinden kurtulmayı denedim. Onlara New York'da önemli bir randevum olduğunu, gecikebileceğimi söyledim. Aldırmadılar. Ötemi' berimi çekıştirmeğe, odadan odaya sürüklemeye devam ediyorlardı. So-
nunda nasıl olduysa ben de bilmiyorum, ellerinden kurtuldum. Koşarak otoparka gidip arabamı al-
dım, New York'a doğru gazladım.

Kızın adı Prisilla idi. Soyadını anımsıyamıyo-
rum. Onsekiz yaşında, sevimli bir kızdı. Bâkireydi de üstelik. Zengindi, hem de çok zengindi. Babasının bazı önemli yatırımları varmış. Birçok mağazala-
rı veya ona benzer birşeyleri varmış. Ölmeden önce boşanmak üzere olduğu için tüm servetini Prisilla' ya bırakmış. Karısına metelik bile bırakmamış.

Saat 9'da, Plaza'da Oak Room lokantasında buluştuk. Annesi Prisilla'nın sadece oraya gitmesi-
ne izin verirdi. Prisilla'nın gidebileceği yerleri dü-
zenlemiş ve bir liste haline getirmişti.

Pris de annesinin bu isteklerine uyuyordu. Fakat işin garibi: annesi sefih bir kadındı. Kocasından beş kuruş bile kalmadığı için, kendisini içkiye vermiş, alkolik olmuştu. Fakat kızına hâlâ anaç bir tavuk gibi gözkulak oluyordu.

Prisilla kapıdan içeri girdiğinde, köşede bir masada oturmuş, onu bekliyordum. Siyah bir kokteyl elbisesi giymişti. Boynunda bir dizi inci kolye, kulağında iri inci küpeler vardı. Zaten her zaman böyle giyinirdi. Basit ve sade giyinmek ona çok yakışır. Tanrım, ne kadar da tatlı ve çekiciydi! Prisilla gerçekten tatlı bir kızdı, ama biraz aptaldı diyebilirim. Biraz da soğuk... Soğuk olduğu için onu daha çok arzu ederdim. Bir oyun oynuyorduk aslında. Ben onunla yatmayı arzuladığım için çıkmak istiyordum ve çıkıyordum. O ise her defasında tek-lifimi reddederdi. Ve bence, beni reddedebilecek tek kız da oydu. Bu nedenle de benim arzularımı daha da çok kamçılıyordu. Neyse uzatmıyalım; yanıma geldi, oturdu. Maçın nasıl geçtiğini sordu.

Şaşırdım. Ve hiçbir şey anımsıyamadım. Maça çıktığımı bile!... Birden, sinirden titremeğe başladım ve terbiyesizce bağırarak garsonu çağırdım. Herkes bana baktı, ama benim umurumda değildi bu. Maçın, sonucunu merak ediyordum. Garsona 10 dolar uzattım, bir akşam gazetesi almasını söyledim. Maçı çok merak ettiğimi, onun için acele etmesini tenbihledim. Buna rağmen garson gecikti. Elim ayağım titriyerek bekledim... Bekledim ve sonunda, elinde gazete ile garson göründü. Gazete-

yi kapıp, «paranın üstü kalsın» dedim. Ve gazeteyi açmak istedim.

Ama, açamadım... Gazeteyi sımsıkı tutuyordum ellerimde. Açmak istediğim halde açamıyordum. Bu tuhaflığın sebebi neydi? Dünyanın en güzel kızlarından biriyle flört eden, Amerika çapında ünlü bir ragbi oyuncusunun ne derdi olabilirdi? Mutlu olması gerekirdi, dengeli olması gerekirdi. Sonunda, gazeteyi kıza uzatıp açmasını ve okumasını söyledim. Kahkahayla gülmeye başladı.

Haberin başlığına baktım: «Kimberley Beş Çekti!» Evet, kalın ve siyah, 72 puntuyla yazılıydı. «Kimberley Beş Çekti!» Ben de gülmeye başladım. Belleğimi zorlayıp kopuk kopuk birşeyler anımsayınca da uydurmadığımı anladım. Evet, demek ki, gerçekten beş çekmiştim. Ama belki de yanılıyordum. Yanılıp yanılmadığımı anlamak için başlığı defalarca okudum. Prisilla, doğal olarak, oyunun sonucunu bilmediğime inanmadı. Ben de onun yerinde olsam inanmazdım. Bu konuda espri yapmaya başladı. Dinlemediğimi anlayınca da kolumu çimdiklemeye, vücudunu vücuduma dokundurmayla, kulağıma duyamadığımı, anlayamadığım birşeyler fısıldamaya başladı. Ellerini de gömleğimin içine sokup göğsümü okşuyordu. Bu arada birkaç kişi gelip, «Siz Chad Kimberley değil misiniz?» diye sordu. Ve Chad Kimberley olduğumu öğrenince de içki ısmarladılar. Etrafımızdaki kalabalık büyümeye başladı. Birisi, elimde içki bardağı varken resmimi çekmek istedi, başkaları buna izin vermedi. Sarhoş olmak için durmadan içiyordum. Ama sarhoş ola-

madım. Sadece durmadan, «Ben, Chad Kimberley'im... Ben Chad Kimberley'im..» diye söylenip duruyordum. Sonunda, oradan apartopar çıktık.

Vakit epeyce geç olmuştu. Prisilla, Beşinci Bulvar'da oturuyordu. Oraya kadar yürüyemiyeceğimiz için, Central Park'da şık bir otomobile binip apartmanına gittik. Annesiyle birlikte lüks bir katta oturuyordu. Eve vardığımızda annesi henüz gelmemişti. Terasa çıktık. Kollarını boynuma dolayınca, istediğim takdirde onu rahatça elde edebileceğimi anlamıştım. Ve onunla yatmayı çok arzu ettiğim halde, hiçbir girişimde bulunmuyordum. Birşeyler bekliyordum ama, ne beklediğimi de bilmiyordum. Pris bana sımsıkı sarılmıştı. Şehvetten titriyordu. Terastan Central Park'ın güneyi görünüyordu. Parkın ötesindeki yapıların tepesinde zamanı, hava durumunu bildiren neon lâmbalar, reklâm ışıkları parlıyor, yanıp sönüyordu. Ve ben, ışıklara bakarak vaktin geçmesini bekliyordum.

Sonunda, oturma odasına geçip uzun, koyu yeşil bir kanapenin üzerine uzandık. Kanape kuştüyü yatak gibi yumuşaktı, yumuşacıktı. Ve soluklarımızı yüzlerimizde duyarak yatıyorduk.

Prisilla'nın elleri hassas yerlerimde gezinirken, ben hâlâ bekliyordum. Şimdi sımsıkı sarılmıştı bana. Gözlerinden, bekâretini kaybedeceği ânı heyecanla beklediği okunuyordu. Ve ben, bunu çok iyi hissediyordum. Beni şiddetle arzuladığını bildiğim halde bekliyordum, bekliyordum, bekliyordum. Sonunda, beklediğim şey oldu.

Prisilla'nın annesi geldi. Körkütük sarho tu. Odaya sallanarak girdi. Gözleriyle bizi arıyordu. Odanın ışıkları s n kt . Fakat terasa bakan pencerelerden ayı ı ı yansıyor. Heyecan ve merakla bize bakıyor, mobilyalara tutunarak yürümeye çalışıyordu. «İyi akşamlar,  ocuklar! İyi akşamlar, çocuklar» diye söyleniyor ve iyi vakit geçirip ge irmedi imizi soruyordu. Bizi g remiyecek bir biçimde yeşil bir koltu a oturuncaya kadar da söylenmeye devam etti. Bizden a a ı yukarı iki metre kadar uzaktaydı  imdi. Yeniden konu ma a, bir eyler geveleme e başladı. Biz ise neden s zetti inin farkında değildik.

Uyarıcı söz söylemeden, iki metre kadar yanımızdan geçerek dışarı  ıktı. Uykuda gezer gibiydi; ba ı havada, gözleri yarı açık yarı kapalıydı. Sonra yine yeşil koltuğuna oturdu.

Beceriksizce, Prisilla'nın giysilerini  eki tirme e ba ladım. «Olmaz! Yapma! Ne olur, yapma!» diye yalvarıyordu, fısıldıyarak. Ama elimden kurtulmaya  alı mıyordu. Arasıra, yarı açık gözleriyle bize bakan annesinin sevi memizin farkına varıp varmadı ını anlamak istediği için, yeşil koltu a bakıyordu.

Prisilla, annesi geldikten sonra  rkm  t . Ya da, hiç değilse, öyle görünüyordu. Annesinin ayılıp, bizi bu durumda g rebilece inden korkuyordu. Ben hiç aldırmıyordum. Çünkü kocakarı —değilse bile, kırkı ge kindi—, uzun süre ayılamıyacak derecede sarho tu. Ve ben, onu beklemiş olmalıydım. Fakat umdu um gibi herşeyi berbat edebilecek du-

rumda değildi. Körkütük sarhoştı. Sonunda Prissilla, razı olup soyundu. Şimdi, kanapede yatıyoruz, tek bir vücut gibiydik. Prissilla altımdaydı. Soluklarımızı tutmaya çalışıyorduk. Sonra birden, yine kendimden ayrıldığımı duydum. Tekrar yükseliyordum. Ayaklarım yerden kesiliyordu. Prissilla'nın üzerindeki Chad'e bakıyordum ve. «Evet Chad, devam et Chad, haklısın Chad, devam et Chad, devam et oğlum!» diyordum.

Gitmek için kalktığımda Prissilla hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Yeşil koltuğa doğru yürüdüm ve kocakarının gözkapaklarını kapadım. Uyanmadı. Kapıdan çıkarken «İyi geceler» deyip ayrıldım.

Beşinci Bulvar'da yürümeye başladım. Fakat birkaç blok sonra Central Park'ın yanından Plaza'ya giden yola saptım. Başlangıçta ağır ağır yürüyordum, sonra yavaş yavaş hızlanmaya başladım. Sonunda, âdeta koşuyordum. Neden hızlandığımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Plaza Alanı'na bir an önce varmak istediğimdi.

Az sonra bir ses duydum. Bu, benim sesimdi. Ve ben avazım çıktığı kadar, «Chad Kimberley'im ben, Chad Kimberley'im ben!» diye bağıırıyordum.

Plaza'ya niçin gitmek istediğimi anlayınca koşmağa başladım. Birkaç kez yere düştüm. Yollar kapkaranlıktı. Fakat tekrar ayağa kalkıp koşmağa devam ettim. Yolu kısaltmak için de Park'a girdim. Kan-ter içinde kalmıştım. Plaza'ya bir an önce varmalıydım. Çünkü gazeteyi orada unutmuşum ve gazeteyi almak zorundaydım. Bir an önce almak

zorundaydım. Koşuyordum. Ve adımı haykırıyordum. Koşuyordum. Ayağım takıldı, yere düştüm ve hareketsiz kaldım.

Biri peşimden geliyordu.

Koşan bir insanın ayak seslerini duyuyordum. Beni izliyor, yakalamak istiyordu. Bunu bildiğim için tekrar ayağa kalkıp, bir sprinter gibi koşmağa başladım. Peşimdeki gittikçe daha çok yaklaşıyordu. Ayak sesleri büyüyor, yer sarsılıyordu.

Geriye dönüp bekledim.

Tipini iyice anımsıyamıyorum. Yırtık pırtık birşeyler giymişti. Sanırsam, bir ayağı da sakattı. Emin değilim ama... Gözlerini ise çok iyi anımsıyorum. Hayatımda gördüğüm en iri gözler! Ve renksiz. Tuhaf değil mi? Şeffaf ve iri gözler. Neredeyse gözlerinin içini görebilecektim. Gözlerini üzerine dikti. Kaçıp kurtulmak istedim. Boşuna! Kımıldıyamadım bile. Gözleri üzerimde idi. Yaklaşmağa başladı. Bakışlarından kurtulamıyordum. Biraz daha yaklaştı. Aman yârabbi! Kımıldayamıyorum. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Renksiz, şeffaf gözleri daha da büyümüştü. Aramızda üç-beş santimlik uzaklık kalmıştı. Eminim, soluk da almıyordu. Aramızda üç-beş santim kalmış olmasına rağmen, soluğunu yüzümde duyamıyordum.

«Ne istiyorsunuz?» diye sordum. «Benden ne istiyorsunuz?»

«Yardım istiyorum» dedi.

«Pekâla,» dedim. «Size nasıl yardım edebilirim?»

«Bana yardım etmelisin!»

«Pekâla» diye tekrarladım. «Size nasıl yardım edebileceğimi söyleyin bana.» Bekledim, sonunda konuştu.

«Kimse benim yaşadığımın farkında değil» dedi. «Onun için bana yardım etmelisin. Kimse benim varlığımdan haberdar değil. Onun için beni düşünmelisin. Eğer sen beni düşünürsen, başkaları da benim varlığımdan haberdar olurlar. Ve ben de yaşamış olurum. Bundan dolayı beni düşünmelisin, çünkü kimsenin benden haberi yok.»

Böyle dedikten sonra kayboldu.

Geri gelmesini bekledim. Gelmedi. Ayağa kalkıp bir adım attım. Durdum. «Seni düşünüyorum» dedim. Koşmağa başladım. Her adım attığımda onu düşünüyordum. Ve Plaza'ya gidinceye dek hep onu düşündüm.

Plaza'ya vardığımda oraya ne yapmak için gittiğimi bilmiyordum. Sadece bir gazete meselesi olduğunu hatırlıyordum. Ama gazete benim için hiçbir anlam taşımıyordu. «Seni düşünüyorum!» diye haykırdım. Bir apartman kapıcısı, yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Adama cevap bile vermedim. Yoldan geçen taksilerden birini çevirdim. Otoparka götürmesini söyledim. Takside, «Seni düşünüyorum» diye söylenmeye başladım. Şoför ne dediğimi sorunca sustum. Ve içimden «Seni düşü-

nüyorum, seni düşünüyorum» diyordum. Sonunda otoparka geldik.

New York'dan nasıl çıktığımı anımsamıyorum. Tünelden otobana çıkarken neler olmuştu? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Otobanda otomobili gazladıkça gazladım, 100 mil sür'atle gitmeye başladım. Otomobilin üstü açıktı ve rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Tekrar, «SENİ DÜŞÜNÜYORUM, SENİ DÜŞÜNÜYORUM, SENİ DÜŞÜNÜYORUM!» diye bağırmaya başladım. Ve sesim kısılıncaya kadar, hiç durmadan bağırdım.

Yurda geldim. Odaları tek tek dolaşarak arkadaşları uyandırıp odama gelmelerini söyledim. Hepsi odamda toplanınca, onlara Park'ta rastladığım adamdan sözettim. Ve hepimizin onu düşünmemiz gerektiğini söyledim. Böylece herkes onun yaşadığının farkına varacaktı.

Söylediklerime güldüler. Oysa birkaç saat önce beni omuzlarına alanlar onlardı. Birkaç saat önce bana dokunmak için itişip kakışanlar yine onlardı. Ve şimdi söylediklerime gülüyorlar, benimle alay ediyorlardı. Susturmağa çalıştım. Söylediklerimin komik olmadığını anlatmak istedim. Kimseler dinlemedi beni, kimseler anlamadı. Güldüler. Alay ettiler. Hattâ sövdüler. Sonra da çıkıp gittiler. Beni tek başıma bıraktılar. Beni yalnız bıraktılar.

Granny'ye olayı anlatmaya çalıştım. O da anlamadı. O da öbürleri gibi anlamadı, anlayamadı. Sonra tek tek odaları dolaşıp ne söylediğimi açıkla-

maya çalıştım. Fakat kimse anlamadı. O zamandan beri hiç durmadan o adamı düşünüyorum.

Granny de anlatmak istediğimi anlamadı. Bir grup, beni odama götürüp yatağıma yatırdı. Direnmedim. Onlar gittikten sonra pijamalarla yatakheden çıkıp, Kolejin yanındaki koruya gittim. Bir ağacın dibine oturdum. Sırtımı ağacın gövdesine yaslayarak güneşin doğuşunu seyrettim. Güneşe bakarak onu düşündüm. Hiç kımıldamadan, saatlerce onu düşündüm. Güneş yükseldi. Yine onu düşündüm, göğe bakarak. Göğe, güneşe baktım, düşündüm. Hiç durmadan, dinlenmeden düşündüm. Hava kararmağa başladı ve ben yine onu düşündüm.

Granny beni buldu. Herkes beni arıyordu. Ama Granny bulabilmişti beni. Önümde durdu ve ayağa kalkmamı söyledi. Kalkmadım. Çömeldi. Ayağa kalkmamı söyledi. Ama yerimden kımıldamadım bile. Çok garip bir görünüşü vardı Granny'nin. Dev bir teleskopun tersinden görünür gibiydi. Şişko bir cüceye benziyordu. Pamuk Prenses'in yedi cücelerinden birine benziyordu. Dayanamayıp gülmeye başladım. Susmamı, gülmememi söyledi. Aldırmadım. Ama bu komik cücenin sesi de çok cılız çıkıyordu. Ne söylediğini duyamıyordum ama, her nasılsa, hareketlerinden ne demek istediğini anlıyordum. Çömelmiş bir cüce, beni daha da çok güldürüyordu. Bağırıp çağırmağa, yakamdan tutup tartaklamağa başladı. Susmamı söylüyordu. Ama bu kadar komik bir görünüm karşısında susmak, gülmemek o kadar zordu ki!.. Ben gülmeğe devam edince suratımı tokatlamağa başladı. Sonra dizleri

üzerinde doğruldu, suratımı yumruklamağa başladı. Fakat ben hiçbir şey duymuyordum. Cücenin yumrukları etkisizdi. Yumruklarına kahkahalarla cevap veriyordum. Ve eğer öbür çocuklar gelmeselerdi, bu gülünç görünüm saatlerce ve belki de günlerce sürebilirdi. Hâlâ bağırıp çağıran Granny'yi sürükliyerek yanımdan uzaklaştırdılar. Ve beni de karga-tulumba yurda götürdüler.

«Sonra ne oldu?» diye sordu, Peter. Yerde bağdaş kurmuş oturuyor, toplantı yerini arşınlayan Chad'i seyreliyordu.

«Fazla birşey olmadı. Sonrasının hiçbir önemi yok. Bu olay, aşağı yukarı, altı ay önce geçti. Beni eve gönderdiler. Okul İdaresi yâni... Birkaç gün evde kaldım. Mesele örtbas edildi. Sonra bizimkiler beni Vermont'da bir yere gönderdiler. Yaz sonunda Vermont'a döneceğim.»

Peter, elleri çenesinde, sessiz sedasız dinliyordu.

«İşte, bütün hikaye bu!» dedi Chad. «Ne dersin?»

Peter, başını iki yana salladı. «Doğrusunu istersen, bir şey anladıysam arap olayım. Ama bana bütün ayrıntılarıyla anlattığına memnun oldum.»

«Deli miyim ben, Peter? Keçileri kaçırmış mıyım? Granny haklı mı Peter?»

«Sen deli değilsin Chad. Kesinlikle deli değilsin.»

«Öyleyse ne düşünüyorsun?»

Peter ayağa kalktı. «Göl kıyısına gitmemiz gerektiğini düşünüyorum» dedi ve ayağa kalkıp gölün yolunu tuttular.

Aynı gün akşama doğru dördü birden karşılaştılar. Peter ile Chad kumsaldan kampa gidiyorlardı; Granny ile kız, kamptan kumsala geliyorlardı. Beton yolda bir an duraladılar. Peter, kıza çok yakın olmasına rağmen el salladı. «Hey!»

«Hey!» diye cevap verdi Tillie. Başıyla da selamladı.

Öbürleri ses çıkarmadılar. Sonra her iki grup da yoluna devam etti.

Dördü birden bir tek defa beraber olmuşlardı. O da, bulutlu bir öğle sonuna rastlayan, on saniye-yi bile geçmeyen bir karşılaşmaydı. «Hey!» ve «Hey!» sözlerinden başka birşey konuşulmayan bir karşılaşma...

Bugün o ânı anımsadığımda, bana öyle geliyor ki, orada bulunan dört insan, el sallama, başıyla selam verme ve birer hecelik sözcüklerden daha çok bir şeyler olmasını istiyordu.

Ve ben tüm buzların erimesini gerektiren bu karşılaşmanın müzikle kutlanmasını isterdim. Davulların gümlemesini, saksafonların ve ritmi, yarım ses aşağıdan izleyen kornoların çalmasını isterdim.

Böyle bir kutlama olmalıydı. Çünkü, sanırım, bizler bunu haketmiştik. Veya, en azından, Chad haketmişti....

O GÜNDEN SONRA Peter, Chad'in keçileri kaçırmışlığı üzerine hiçbir şey düşünmedi. Düşünmüş olsa bile anımsıyamıyordu. Zaten, o uzun konuşmayı izleyen üç gün hep Chad'le birlikte olmuşlardı. Gündüzleri çalışmışlar, yüzmüşler, akşamları oturup hoş-beş etmişlerdi. Çevre, onların bu beraberliklerini yadırgamıyordu.

Peter, bu arada, düşünmeye vakti olsaydı, çevreyle olan ilgisini yitirdiğinin farkına varacaktı. Ve gerçekten de çevreyle ilgisi, hiç yok sayılabilecek kadar azdı. Kampın öbür üyeleri de gelmişlerdi. Hepsi altıyı geçmiyordu. Biri Memphis'li, ikisi ise Cincinnati'li idi. Geri kalanı, Orta Batı'nın daha küçük yerleşme bölgelerinden gelmişlerdi.

Bunlardan hiçbiri ile tanışmamıştı. Hattâ hiçbirisiyle, yarım yamalak bir selamlaşmadan öteye, bir ilişkisi olmamıştı. Gerçekte onlar da Peter ve Chad'le fazlasıyla ilgilenmiyorlar, yanlarına yaklaşıyorlardı. Granny'nin çevresinde dolaşıyorlar,

yemekte etrafına kümeleniyorlardı. Ve bazan fısıldaşıp gülüşüyorlardı. Bazan da kahkahaları kamp binasının mutfağında yankılanıyordu. Chad, bu alayları umursamıyor görünüyordu; kahkahalar kesilinceye, yeniden sessizlik çökünceye dek gözleri dalıyordu. Peter de bu alaylara önem vermiyordu. Chad ile fazlasıyla meşguldü. Her yerde onu izliyor, onu seyrediyor, onu taklit etmeye çalışıyordu. Ve her yerde bir adım peşinden yürüyordu.

O kadar meşguldü ki, Tillie Keck'le bile konuşmamıştı. Oysa, Tillie'nin ne yaptığını merak ediyor, görüp konuşmak istiyordu. Tillie, bir gece Memphıs'li ile, bir başka gece de Cincinnati'li çocuklardan biriyle çıkmıştı. Bu nedenle onlardan nefret ediyordu. Ama kızgınlığını belli etmemeye çalışıyor, yalnız olduğu zamanlarda ise içi içini yiyordu. Sabahları yatağında gerinirken, geceleri uyumağa çalışırken sinirinden dişlerini gıcırdatıyor, «Tillie sorununu hâlâ çözemedim» diye sızlanıyordu. Böylece üç gün geçti; gülümsediği, şarkı söylediği, kahkaha attığı, güneşi yeni keşfetmiş iri-patili bir köpek yavrusu gibi davrandığı üç gün çabucak geçti.

Ve Cumartesi günü, mutfakta öğle yemeği yiyorlardı. Yine Peter, Chad ile masanın bir ucunda, öbürleri Granny'nin etrafında, masanın öbür ucunda oturuyorlardı. Granny, Peter'e baktı.

«Tillie ile aranızda ne var?» diye sordu.

«Hiçbir şey! Ne demek istiyorsun yani?» diye patladı Peter.

«Sabahleyin Tillie ile konuşuyordum. Bu akşam seninle çıkacağını söyledi de...»

«Öyle birşey yok» dedi Peter. «Yanlış anlamışsın herhalde. Tillie benimle çıkmak istemiyor.»

Granny omuz silkti. «Bana öyle söylemedi ama..»

«Emin misin?» diye sordu Peter. «Şaka etmiyorsun ya?»

«Etmiyorum.»

«Nerede şimdi kendisi? Nerede bulabilirim?»

«İskelede.»

Peter, heyecanla masadan kalkıp dışarı koştu. Sıcak bir gündü. Beton yoldan göle hızla inerken yüzünden terler akmağa başladı ve gömleğini ıslattı. Tepenin dibine vardığında durdu ve derin derin soluk aldı. Sonra ellerini ceplerine soktu, iskeleye doğru ağır ağır yürüdü.

Tillie Keck, sırtüstü uzanmıştı. Güneşleniyordu. Görgü kitabı başucunda, açık duruyordu. Teni iyice koyulaşmıştı. Altın rengini andırıyordu. Değişik, beyaz bir mayo giymişti. Yüzü ve vücudu ter taneleriyle kaplıydı. Diliyle kuruyan dudaklarını ıslatıyordu. Peter bağırınca, hemen doğruldu, dirseklerine dayanarak oturup bekledi.

«Hey!» diye başladı Peter. «Granny, senin bu gece benimle çıkmak istediğini söyledi. Ona öyle demişsin. Birlikte çıkacakmışız. Öyle birşey söyledin mi?»

«Kimbilir... Belki de söylemişimdir.»

«Benimle çıkacak mısın? Gerçekten benimle bu akşam çıkmak istiyor musun?»

«Ya sen?»

«Tabii istiyorum» dedi Peter. «Hem de nasıl!»

«Tamam öyleyse» diye başını eğdi Tillie.

«Yâni çıkıyoruz.. Anlaştık mı? Bu akşam?»

«Tabii!..»

«Sadece ikimiz, demek istiyorum. Sen ve ben başbaşa olacağız. Başbaşa. Başka kimse olmayacak. Tamam mı?»

«Ne demek istiyorsun? Tabii başka kimse olmayacak!»

«Kimse olmayacak, biliyorum. Ama bunu bir de senin ağzından duymak istedim. Bu konuda hiçbir yanlış anlama olmamalı, hiçbir açık kapı kalmamalı. Ben kızlarla fazla arkadaşlık etmediğim için bu kadar ayrıntılı düşünüyorum. Tecrübesizim anlıyacağın. Bu randevudan emin olmak istedim de...» Döndü, kumsala doğru gitmeğe başladı.

«Hey!» diye bağırdı Tillie, arkasından. «Ne zaman buluşacağız?»

«Ne zaman mı?». Duraladı. «Unutmuşum, kusura bakma.» Bir an düşündü. «Akşam yemeğinden sonra nasıl olur?»

Tillie, «Pekâla» dedi ve tekrar uzandı.

Peter birkaç adım daha yürüdükten sonra geri döndü, «Hey, Tillie!» diye bağırdı. «Seni nerede bulacağım? Yani nerede buluşmamızı istiyorsun, demek istiyorum?»

«Benim kaldığım yerde..» Parmağıyla gösterdi. «Aşağıdan üçüncü kulübe...»

Peter, köy yolundaki bir dizi yazlık kulübeye baktı. «Beyaz kulübede mi?»

«Evet, beyaz kulübe» diye cevap verdi kız.

«Peki!» diye haykırdı Peter. «Herşey halledildi: Yalnız ikimiz, yemekten sonra, kulübende buluşacağız. Aşağıdan üçüncü beyaz kulübede... Herşeyi hallettik!» Kumsalda koşmağa başladı. Son bir defa geriye döndü, «Teşekkür ederim Tillie!» diye bağırdı. «Teşekkür ederim!» Tepeye hızla tırmanmağa başladı.

Kamp binasına vardığında yemek bitmişti. Gert, büroda kâğıtları dosyalıyordu.

Peter, «Şey..» diye başladı, içeri girerken. «Ne oldu, biliyor musunuz? Ben bu akşam Tillie ile çıkıyorum.» Gert başıyla onayladı. «Belki onun neden hoşlandığını söyleyebilirsiniz, diye düşündüm de... Kızlarla fazla arkadaşlık etmediğim için, onların nelerden hoşlanıp hoşlanmadıklarını bilmiyorum. Ve Tillie'nin hoşlanmadığı birşeyi yapmak istemiyorum.»

Gert, başını bile çevirmeden, «Sana yardım edemem» dedi. «Tillie beni hiç ilgilendirmiyor.»

«Fakat onun teyzesi değil misiniz? Mutlaka nelerden hoşlandığını biliyorsunuzdur.»

«Ne bileyim ben? Ayrıca, yaptıkları da beni hiç ilgilendirmiyor,» diye tekrarladı Gert. Oturdu, alnında biriken terleri sildi. «Beni rahat bırak! Yapacağım pekçok şey var. Jeff gelinceye dek herşey yolunda olmalı.»

«Jeff ne zaman gelecek?»

«Bu gece yarısı... Yada yarın sabah. Yarın sabah da gelmezse öbür gün muhakkak burada olacak.»

«Tillie hakkında en küçük bir ipucu dahi veremeyeceğinizden emin misiniz?»

«Yaptığı şeyler....» diye başladı Gert.

«Biliyorum» diye kesti Peter. «Sizi hiç ilgilendirmiyor.»

Peter mutfağa girdi. İki sandviç hazırladı. Büyük bir bardağa süt doldurdu. Sandviçleri çabucak yedi. Arkasından sütü içti. Bardağı çalkalayıp yerine koydu. 6 numaralı kulübeye yöneldi.

Chad, Peter'i bekliyordu.

«Hey!» diye başladı Peter, kapıyı çarparak. «Ne oldu, biliyor musun? Bu akşam Tillie ile randevum var. Ne dersin?»

Chad, sesini çıkarmadı.

«Onu nereye götürebilirim acaba?» diye devam etti Peter. «Neden hoşlandığını biliyor musun?»

Kızlarla fazla arkadaşlık etmediğim için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ne dersin? Söylese-ne Chad!»

«Tillie ile çıkmanı istemiyorum» dedi Chad.

«Ama ben çıkmak istiyorum. Ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum. İkimiz başbaşa olacağız. Çok muhteşem birşey değil mi? Bugünedek benimle çıkmak istemediğini sanıyordum. Bana yardım et Chad!»

«Gitme!» dedi Chad. Yatağın kenarına oturup Peter Bell'i süzmeğe başladı.

«Niçin gitmeyeyim? Tillie ile çıkmamı niçin istemiyorsun?»

«Gitmeni istemiyorum! Bu kadar açıklama yetmez mi?»

«Hayır, Chad! Daha fazla açıklama yapmalısın. Beni inandırmalısın. Hadi anlat, ne duruyorsun?»

Chad, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. «Peter» diye fısıldadı. «Gitmemeni istiyorum! Anlıyor musun? Ne yapmayı düşünüyorsun şimdi?»

«Söylediğim gibi, randevu aldım. Buluşacağız. Doğru dürüst bir neden olmadan bu buluşmayı iptal edemem. Ve birlikte neler yapabileceğimizi düşünüyorum. Bunun dışında akıl vermen gereksizmiş gibi geliyor bana.»

«Peki Peter.» Kapıyı açtı.

«Hey! Bir saniye bekle Chad! Gitme! Onu nereye götürebileceğimi söylemelisin. Bana yardım etmelisin!»

«Elimden geldiği kadar yardım etmeğe çalıştım sana» dedi Chad ve kapıyı kapadı.

«Hay Allah kahretsin!» diye homurdandı Peter. Sesini yükseltti: «Chad, geri dön! Geri dön, ne olur!»

Ama Chad durmadı. O, gözden kaybolduktan sonra, Peter el aynasını alıp yüzüne baktı. Yatağa oturdu. Kollarına dayandı. Heyecanını yenemediği için titremeğe başladı.

Bütün öğleden sonrasını hazırlanmakla geçirdi. Bir saatten fazla bir süre yatakta uzanarak ne yapacağını düşündü. Hiçbir şeye karar veremeyince, daha fazla kafa yormaktan vazgeçti. Sonra, giyeceği şeyleri seçmeğe çalıştı. Pantolon ve gömleklerinden hiç biri uygun gelmeyince tıraş olmağa gitti. Perdahlı tıraş oldu. Bu arada, alt dudağını kesti. Ensesindeki güneş yanığı deriyi soydu. Sonra bol sabun ve fırça kullanarak duş aldı. Tırnaklarının dibindeki kirleri temizledi. İşini bitirip kulübeye döndü. Çalar saata baktı. Henüz üç olmuştu. Uzandı. Başını kollarının üstüne koydu, tavana bakmağa başladı. Üçbuçukta temiz, beyaz bir gömlekle kısa, hâki pantolonunu giydi. Tekrar tualete girdi, boy aynasının karşısına geçip kendini dikkatle gözden geçirdi. Gömleğinin terden sıırıslıkla olduğunu farkedince hemen çıkardı ve kırıışıklarını düzeltti. Ağır adımlarla kulübeye döndü. Gömleği özenle

askıya astı. Saat dört olmuştu. Yatağa uzandı. Alnından akan ter, gözlerini yakıyordu.

Güneş kulübeyi iyice ısıtmıştı. Işık, gözlerini rahatsız ediyordu. Duvara döndü. Gözlerini ışıktan koruyabilmek amacıyla sımsıkı kapadı. Uzunca bir süre, boynu kaşınıncaya dek hareketsiz kaldı. Kaşınmak için ellerini kaldırmak istediğinde başaramadı. Gözleri gibi kolları da ağırlaşmıştı. Uyumamak için çaba gösterdi. Fakat havanın kımıldanamıyacak kadar sıcak olduğunu düşündü; kımıldamağa da gerek yoktu zaten.

Uyandığı zaman hava kararmıştı. Yataktan fırlayıp çalar saati buldu. Eline alıp baktı. Şaşırdı: Saat, sekizi geçiyordu. «Aksilik» diye düşündü. Gömleği omuzlarına atarak yıldırım gibi dışarı fırladı. Bir-iki kez ayağı takılıp düşer gibi oldu. Fakat her seferinde dengesini bularak koşmağa devam etti, bir yandan da gömleğinin düğmelerini ilikliyordu.

Patikada da bir kez daha düşecek gibi olunca, durdu. Kendine çekidüzen verdi ve tepeden aşağıya inmeğe devam etti. Kumsaldan sola saptı. Tillie'nin kaldığı eve bir an önce varmak için sabırsızlanıyordu. Evin önüne geldi. Soluk soluğa kalmıştı; göğsü gömleğini yırtarcasına inip kalkıyordu.

«Özür dilerim» diye başladı. «Tillie, ben geldim. Peter Bell... Geciktim de... Bekliyorsun değil mi?»

«Yemek yiyorum» gibi bir şey duydu içerden.

Tillie Keck kapıyı açtı, dışarı çıktı. Beyaz işlemeli bir blûz ve beyaz, pamuk bir etek giymişti. Ayaklarında beyaz sandaletler vardı. Kapıyı kapatıp Peter'e doğru yaklaştı. Peter sesini çıkarmadı, bekledi. Kız birşeyler söylemek istedi. Sinirli olduğu anlaşılıyordu. Çocuğun bakışlarından rahatsız oldu.

«Ne oldu?» diye sordu.

«Hiçbir şey.» dedi Peter. «Bu akşam fevkalâdesin! Gerçekten... Daha önce seni hiç bu kadar güzel görmemiştim. Bilmem, anlatabildim mi?»

Kız, gözlerini yere indirdi. «Nerede kaldın? Niye geciktin?»

«Yapmam gereken bir sürü şey vardı da...»

Gözlerini kaldırdı, Peter'e baktı. «Ter içinde kalmışsın.»

«Bu birşey değil» diye mırıldandı. «Ben çok çabuk terlerim, ama yine de bu birşey değil. Bazan suya batırılmış sünger gibi oluyorum. Şaşarsın.»

«Neyse, buradasın ya...» dedi kız. «Hadi, gidelim..»

«Evet, gidelim..»

«Ne yapacağız?»

«Biliyor musun» dedi ve güldü Peter, «ayıptır söylemesi, saatlerdir bu konu üzerinde kafa yordum. Otomobille dolaşabiliriz, ama otomobilim yok.» Tekrar bir kahkaha attı. «Doğrusunu söylemek ge-

rekirse, ne yapacağımıza karar vermedim. Ne yapmamızı istersin?»

«Sen erkeksin, bu gibi şeylere senin karar vermen gerekir.»

«Fakat kızlarla çok dolaşmam ki...» diye cevap verdi acele acele. «Daha önce de söylemiştim ya...» Bir an durdu. «Gerçeği söylemeliyim; ben bu akşam, hayatımda ilk kez, bir kızı bir yere götüreceğim. Daha önce hiçbir kızla yalnız olarak çıkmamıştım, demek istiyorum. Tabii, partilere filan gitmedim değil, ama böylesi hiç olmamıştı, anlıyaacağın. Hem partilerde, danslarda birçok insan olduğu için kızlara karşı rahat olamıyorum.» Kumsal boyunca kumları tekmeleyerek yürümeğe başladılar. «Ayrıca, sık sık Şehir Kulübüne giderim. Çok sık sayılmazsa da giderim işte. Aslında hoşlanmadığım için çok sık gitmiyorum.»

«Şehir Kulübü nasıl bir yer?»

«İyi bir yerdir. Havuzu, golf alanı ve tenis alanları var. Çok tatlı. Ama nedense ben fazla hoşlanmıyorum.»

«Siz zengin misiniz?»

«Öyle sayılır. Daha doğrusu, babam zengin bir herif. Kano ile dolaşalım mı?»

«Ne?»

«Kano ile dolaşmak ister misin, diye sordum.» Bir an sustu. «Dolaşalım mı? İster misin? Kano kullanmağa çok meraklıyım. Örneğin, boyadı-

ğım yeşil kanolardan biriyle gölde dolaşabiliriz. Ne dersin?»

Kız omuz çekti. «Peki, dolaşalım öyleyse.»

«Kano kullanmaya çok meraklıyım» diye tekrarladı oğlan. «Fakat sen endişelenme, dikkatli oluruz, hiçbir şey olmaz. Biraz beklersen ben herşeyi hazırlarım.»

Kuma oturup mokasenlerini çıkardı ve kanolara doğru koştu. Kanolardan birini suyun kenarına götürdü, suyun üzerine bıraktı. Sular etrafa sıçradı.

«Tamam, gidiyoruz!» dedi kıza. «Ayakkabılarımı tut ki, seni bindireyim.»

Peter, kızı kucakladı, kanonun kış yanına, yüzü provaya dönük bir biçimde oturttu. Sonra bir ayağını içeri bastı, öbür ayağını bütün gücüyle kullanarak kayığı itmeğe çalıştı. Kayar gibi, iskelenin ucuna dek geldiler. Bir akıntı onları oradan alıp gölün ortasına doğru götürdü. Göl çarşaf gibiydi. Ay, geceyi güneş gibi aydınlatıyordu ve ısıtıyordu sanki. Peter, kıza bakarak gülümsedi. Kız, elleriyle küpeşteyi sımsıkı kavramış, oturuyordu. Hareketsiz ve donuktu.

«Bu gezintinin heyecan verici bir şey olduğunu düşünüyordum» dedi. Tillie, uzun bir sessizlikten sonra. «Ayrıca, hiç ıslanmıyorum.»

«Kanolar emniyetlidir» dedi Peter. Sesi inandırıcı bir etki bırakıyordu. «Dikkatli olduğun sürece devrilmezler, su almazlar.»

Yine sustular. Uzaktan bir müzik sesi geliyor-
du. Peter bir an dinledi. «Birisi pikabın sesini sonu-
na kadar açmış» dedi.

«Köyde çalınıyor.»

«Nereden biliyorsun?»

«Bu akşam köyde dans var. Sanırım, her Cu-
martesi akşamı danslı eğlence düzenliyorlar.» Birden
ne doğru eğildi: «Hey! Biz de dansa gidelim, ne
duruyoruz?»

«Olmaz!»

«Niçin olmasın?»

«Dans etmesini bilmiyorum.»

«Alay etme!»

Peter kaşlarını kaldırdı ve bir süre suya baktı.
Sonunda bakışlarını kıza çevirdi. «Bir defasında
dans okuluna gittiğim halde, dans bilmiyorum. Ama
sadece bir kez gittim, küçükken. Felâket bir şeydi!»

«Felâket olan ne? Anlıyamadım.»

Peter, elini suyun içinde dolaştırdı. «Her şey!..
Ve müthiş bir rezalet. Dans ğretmeni canavar gibi
bir şeydi. Wagner operalarının sopranolarına ben-
ziyordu.»

«Wagner sopranoları nasıl olur ki?»

«İri yarı ve şişko olurlar. Besili inekler gibi...
Bu dans ğretmeni de böyle bir inekten pek farklı
değildi. Bizler çok küçüktük. Hiçbirimiz de dans

öğrenmeyi istiyecek yaşta değildik. Çoğumuz ağlıyor, bağırışıyorduk. Hıçkırıkları, ağlama seslerini anımsayınca içim bir tuhaf olur hâlâ. Ve bu şişko karı, durmadan kastanyet çalıyordu. Ellerine birer kastanyet almış, durmadan dinlenmeden bunu çalıyordu. Kastanyetin 'trik-klik'lerini hâlâ duyarım. Bizi susturmak için yapıyordu herhalde. Tabii, bir kez susmamızı ihtar ediyor, sonra da çalmağa başlıyordu ve bununla bizi susturabiliyordu da... Ama önemli olan, bizi susturabilmesi için o gürültüyü yapması değildi, herhalde. İyi bir kastanyetçi olduğunu mu anlatmak istiyordu, öyle bir şey...»

«Bu kurs, bir derneğin kursu filan mıydı?»

«Hayır, hayır! Özel ve çok pahalı bir kurstu bu.»

«Pahalıya benzemiyor da...»

«Pahalıydı aslında. Neyse... İğrençlik burada da bitmiyor. Bizi susturduktan sonra en ahmakça şey oldu. Önce bizi karşıkarşıya iki sıraya dizdi. Piyaniste bir işaret verdi. Bu ihtiyar kel piyanist, sahne gibi yüksekçe bir yerde oturuyordu. Piyanonun tuşlarına basmağa başlayınca, öğretmen de, kastanyetleri çalarak etrafımızda gezinmeğe başladı. 'Sizler reverans yapınız, sizler de başınızla selâmlayınız' diyor, bu hareketleri nasıl yapacağımızı gösteriyordu. Biz de bu hareketleri tekrarlıyorduk, yada, en azından, tekrarlamaya çalışıyorduk. Şöşye, öne doğru eğilip durmadan tekrarlıyordu. 'Sizler reverans yapınız, sizler de başınızla selâmlayınız!' Aman yarabbi, ne salakça bir şeydi o!..»

«Bana hiç de salakça gelmiyor.»

«Ne demek istediğimi anlamadın. Kadının neden sözettiğini bile anlayamayacak kadar küçüktük o zaman. Kimin reverans yapması ve kimin başıyla selâmlaması gerektiğini bilmiyorduk. Hattâ kendimizin kız veya erkek olup olmadığımızı bile bilmiyorduk. Bunların farkına varamıyacak kadar küçüktük. Hepimiz aynı cinsten gibiydik. Ve hocanın gösterdiği hareketleri tekrarlamağa...»

«Asıl bu anlattığın çok aptalca bir şey» dedi Tillie. «Hiçbir anlam ifade etmiyor.»

«Her neyse..» diye tamamladı Peter. «Bir daha da dans dersine gitmedim.»

«Sana öğretirim» dedi Tillie. «Köye gidersek sana öğretirim o zaman.»

«Olmaz!»

«Niçin? Sıkılır mısın?»

«Evet... Ama aslında sıkılacağımdan değil. Köye gidemeyiz de ondan.»

«Niçin gidemez mişiz?»

«Küreği kıyıda unuttum.»

«Tillie, baygın baygın baktı.

«Özür dilerim» dedi Peter, isteksizce. «Kano kullanmağa meraklı olduğumu söyledim ama, heyecanlandığımdan unuttum. Bu işin acemisi olduğumdan değil.»

«Peki ama, şimdi ne yapacağız?»

«Ben de onu düşünüyorum» dedi Peter. «Ama endişe edecek birşey yok. Akıntı bizi tekrar sahile ulaştırır. Mesele sadece, sakın oturup beklemek.» Tillie'nin gözlerini buldu. «Gerçekten üzgünüm Tillie, inan. Bir aksilik olmasa, diye düşünüyordum. Korktuğum başıma geldi. Kızdın mı?»

«Hayır, kızmadım.»

«İyi.»

Peter başını salladı. Geriye yaslandı, kollarını kanonun kenarlarından dışarıya sarkıttı. Hava hâlâ serinlememişti. Rutubetli bir sıcaklıktı. Yağmur sıcaklığını andırıyordu. Ama gökyüzü yıldızlıydı, bulutsuzdu. Ay ışığı, gölün sakın sularına vurmuştu. Kano hafif hafif sallanıyor, suların içinde kayıyordu. Tillie dimdik oturuyordu. Bakışları suya dalmıştı. Elleri beyaz eteğinin kıvrımlarında kaybolmuştu. Peter, kızın profiline hayranlıkla bakıyordu.

«Tenini çok iyi yakmışsın» dedi, en sonunda.

Kız, başını salladı.

«Çok güzel görünüyorsun, gerçekten. Ayrıca, beyaz sana çok yakışıyor. Yakıştığını biliyor muydun? Beyazın sana çok yakıştığını?»

Kız yine başını salladı.

«Kürek için özür dilerim» dedi Peter. «İstiyerek olmadı. Gerçekten istiyerek olmadı. Biliyor musun, kızlarla beraber olunca biraz sinirleniyor-

rum, heyecanlanıyorum. Alışkın olmadığımından herhalde. Şimdi de sinirliyim örneğin. Nedenini söylebilir misin?»

«Belki. Tahmin ediyorum.»

«Biraz heyecan, biraz sinir.. Anlıyorsun değil mi? Aslında senin üzerinde iyi bir etki bırakmak istediğim için böyle oluyorum. Senin sevebileceğini sandığım birşeyler yapmak istiyorum. Demek istiyorum ki, senden hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum Tillie. Bunu biliyor musun?»

«Kimbilir, belki...»

«Neyse, senden hoşlandığım bir gerçek. Yâni senden çok hoşlanıyorum. Ve bu akşam herşeyi berbat ettiğim için özür dilerim. Seni buraya getirdiğim için özür dilerim. Tüm aksilikler için özür dilerim. Fakat tekrar denemek istiyorum. Bir daha buluşalım, birlikte çıkalım. Herhalde işler bu kadar ters gitmeyecektir. Göreceksin. Söz veriyorum, ne istersen yapacağım. Tek bir şey istiyorum: Bana bir şans daha tanı. Seni memnun etmek için bir fırsat. Hepsi bu kadar. Artık çenemi kapayacağım. Haa, birşey daha unuttum. Sinirli olduğum zaman çok konuşurum. Şimdi susmağa, canını sık mamağa çalışacağım. Anlıyor musun Tillie? Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

Kız, bir an Peter'e baktı, sonra tekrar başını salladı. «Kimbilir, belki» dedi, yumuşakça. «Anlıyorum belki. Artık kıyıya dönmeliyiz ama..»

«Nasıl istersen..» diye karşılık verdi Peter. Kıyıya doğru baktı. «İşin kötüsü, çok yavaş gidiyoruz.»

«Bana hiç gitmiyoruz gibi geliyor.»

«Önemli değil, hemen hallederim.» Heyecanlıydı. «Sıkı tutun öyleyse!» Kanonun yan tarafında suya atladı.

«Hey!» diye haykırdı Tillie. «Ne yapıyorsun? Delirdin mi sen?»

«Önemli değil!» diye bağırdı Peter. «Su, sandığından daha sıcak. Gerçekten çok nefis.» Bir eliyle kanonun ön tarafını tutuyor, öbür eliyle suyu yarmağa çalışıyor, ayaklarını vuruyordu. Kanoyu sahile doğru götürmeğe başladı.

«Hay aksi!» diye bağırdı kız. «Sana yardım edemez miyim?»

Peter, kanoyu bıraktı. El ve ayaklarını hafif hafif oynatarak suyun içinde dik durmağa çalıştı. «Olmaz!» dedi. «N'olur, sen rahatına bak! Ben yalnız da hallederim, merak etme. Orada oturursan daha çok memnun olurum.»

«Kız, başını salladı, gülümsedi. Bunun üzerine oğlan tekrar kanoyu kavradı, ayaklarını çırparak pırıltılı gölün ortasından kıyıya yöneldi. Kız, mağrur bir kraliçe edasıyla dimdik, elleri dizleri üzerinde, oturuyordu. Birkaç dakika sonra oğlan durdu ve yüzerek kanodan uzaklaşıp kıza baktı. Kız da gülümsiyerek cevap verince gülerek el salladı ve

tekrar kanoya yüzdü. Çok geçmeden yorulduğunu hissetti ve zaman zaman kanoya tutunarak gözleri kapalı, dinlenmeğe çalıştı.

Zevkli, fakat o derecede de yorucu olan bu işin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ayakları dibe değdiği zaman iyice tükenmişti. Kıyıya ulaşmanın sevinciyle bütün gücünü kullanarak kanoyu kıyıya çektikten sonra, kumların üstüne yıkıldı. Soluyordu.

«Bir şeyin yok ya?» diye sordu Tillie, şefkat dolu bir sesle. Elinde mokasenlerle, çocuğun başı ucunda duruyordu.

«İyiym» dedi Peter. «Sadece, bir-iki saniye rahat nefes almalıym, hepsi o kadar.» Doğruldu, ellerini dizlerinin etrafında kenetledi. «Akıntı bizi sandığımdan da uzağa sürüklemiş.»

«Bu kadar zahmete girmen gerçekten büyük bir şey. Seni takdir ettim. Fakat eve dönmeliyim artık.»

«Seni götüreyim o halde.» Zorla ayağa kalktı. Kulübeye kadar sessizce yürüdüler. Kız kapıyı açtı. «ok teşekkür ederim.» dedi oğlan «ok iyi vakit geçirdik.»

Tillie, Peter'e baktı, «Alay etme!»

«Alay etmiyorum. Çok memnunum doğrusu. İçeri mi giriyorsun?»

Kız başını salladı. «İyi geceler!»

«Bir saniye, Tillie.»

Tillie durdu.

«Beni öpmiyecek misin?»

«Soruyor musun?»

Peter bir adım attı. «Sana sormadan böyle birşey yapmak istemedim, anlıyacağın. Yâni, haberin olmadan, sarılıp öpmek istemedim. Hem de böyle sıırıslıklam ıslakken sana sarılmak istemedim. Bundan hoşlanabileceğini düşünmemiştim. İzin veriyor musun?»

«Yaklaş!» dedi Tillie. «Önce ayakkabılarını giy!» Eğilip, heyecanla ayakkabılarını giydi Peter. Doğruldu, kıza yaklaştı. «Biraz daha yaklaş!» dedi kız. Yaklaştı Peter. «Şimdi sarıl bana!» dedi kız. Kollarını kızın beline doladı. «Şimdi...»

«Kızımıyorsun değil mi?» diye kesti Peter. «Kızımıyorsun değil mi, Tillie? Yâni sen de istiyorsun değil mi?»

«Çeneni kapa!» diye fısıldadı Tillie. «Gözlerini de kapa!» Peter gözlerini kapadı. «Hadi» diye soludu kız, «öp beni!»

Peter, gözlerini açıp kısık kısık baktı. Sonra tekrar kapadı. Ve sonra, öptü. Kıza sımsıkı sarılmıştı ve ağzını kızın ağzına bastırıyordu. Bir hayli sonra kollarını gevşetti.

«Teşekkür ederim» diye fısıldadı. «Çok teşekkür ederim.»

«Bişey değil..»

«Gerçekten takdir edilecek bişey.. Ve ayrıca bana gerçekten nefis bir gece geçirttin. Ve ben...»

«İyi geceler, Peter» diye gülümsedi Tillie. Ve kapıyı kapayıp içeri girdi.

«İyi geceler!» diye bağırdı Peter, içeriye doğru. «İyi geceler!»

Ellerini ceplerine soktu. Ayaklarını sürüye sürüye tepeye çıkmağa başladı. Giysileri yavaş yavaş kuruyordu. Hava hâlâ sıcaktı. Bir çakıl taşı gördü. Parlıyordu. «Allah kahretsin!» diye bir tekme attı ve hızla koşmağa başladı.

Kamp binasının ışıkları hâlâ yanıyordu. Ve içerden gürültüler geliyordu. Peter, içeri girmek istemedi. Aceleyle Chad'in kulübesine yöneldi. Kulübe bomboştı. Bu kez kendi kulübesine koştu. O da boştu. Sonunda, çimenleri eze eze Kamp binasına geldi.

Oturma odasında altı-yedi kişi kadar vardı. Granny'nin etrafına kümelenmişler, sigara içiyorlardı. Peter görünmeden geçmek isterken Granny'nin sesiyle irkildi. Durdu, bir an tereddüt etti, sonra girdi içeri.

Odadakilerden biri güldü. Peter, yerlere savrulmuş paraları gördü: Bir, beş, on dolarlar... Şaşırdı. Kahkahalar yükseldi. Granny sırtüstü kanapeye yayılmıştı. Öbür çocuklar, bükülü paraları Granny'ye atıyorlardı. O da yere eğilip, düşen pa-

raları topluyor, yüksek sesle sayıyordu. Peter, kahkaha sesleri artınca, sigara dumanından yanan gözlerini kırptırdı. Sonra yavaşça döndü, teker teker hepsinin yüzüne baktı. Odada tek sessiz insan oydu.

«Elbiseleri çabucak kurumuş» diye homurdandı Granny. Peter hızla döndü. «Sağsalım kıyıya ulaşmışsın, yavru kuş, aferin! Öyle değil mi? Bir süre daha dönmeseydin Sahil Muhafaza'ya haber verecektik.»

«Niçin beni seyrediyordunuz? Söylesenize, niçin?»

«Öyle yapmalıydık, ufaklık. Bahsi kimin kazanacağını görmemiz gerekiyordu, öyle değil mi? Bunun için de bizi suçlayamazsın.» Bir kahkaha attı. Yankılanan kahkahayı öbürlerinininki izledi. Peter'in kulağı çınlamağa başladı.

«Ne bahsinden söz ediyorsun? Anlamadım.»

«Sadece sayı yapıp yapamıyacağını merak etmiştik. Hepsi bu kadar. Ben, sayı yapamaz, dedim. Öbürleri, yapar, dediler.» Paraları başının üstüne kaldırıp salladı. Bir kahkaha tufanı odayı doldurdu. «Ben, senin, Tillie hakkında fazla birşey bilmediğini sanıyordum. Haklıymışım değil mi, yavru kuş?» Peter, öne doğru eğildi, ellerini kulaklarına götürdü. «Tillie'nin orospu olduğunu bilmediğini sanıyordum. Gerçekten onun orospu olduğunu bilmiyor muşsun. Ama, ne yazık ki, Tillie sıradan bir orospudan başka birşey değil. Üstelik, bu işi para için yapıyor....»

PETER BELL, ORMANDAKİ ÜSTÜ AÇIK ALANDA, yüzükoyun, kımıldamadan yatıyordu. Karnını çam dikenleriyle kaplı yere bastırıyordu. Sinirden titriyordu. Yüzünü, acımasın diye yumuşak toprağa koydu. Kurumuş gözlerini sıkıca kapadı. İçinden bir sesin, bir haykırmanın yükselmekte olduğunu duyup, alt dudağını bertçe ısırды, sesinin karanlıklara ulaşıp yankılanmasını önledi. Ardından, hırıltıyla çıkan soluğunu dinledi.

Bir süre sonra başını kaldırıp gözlerini göle dikti. Sol yanında, uzakta, solgun ayışığının yardımıyla görünen, kumsala kadar sürüklenmiş bir kannonun karaltısı seçilebiliyordu. Mümkün olduğunca uzun bir süre bu karaltıya baktı. Sonra âni bir hareketle doğruldu, dizlerini göğsüne çekerek oturdu, soluna yaslandı. Kollarını dizlerine doladı. Sonra ellerini gözlerine götürdü. Acı duyuncaya kadar ovuşturdu gözlerini. Yine, bütün gücüyle bağırmak istiyordu. Hem de susmamacasına!.. Bu defa buna

engel olmadı. İçinden geldiği gibi yaptı. Arkasından, bir hınç ifadesi olan haykırışının aylı gecenin sessizliğini bir bıçak gibi kesmesini, sonra da gittikçe sönen bir biçimde yumuşayarak yankılanmasını dinledi. Vücudu düğümlenmiş gibiydi. Dizlerini göğsüne biraz daha bastırdı. Ciğerlerinden ateş çıkıncaya ve boynundaki damarlar iyice sertleşinceye kadar soluğunu tuttu.

Hayatında ilk defa, korkunç bir şiddet arzusu duydu; etrafa saldırmak, bir canlıyı sakat etmek istiyordu. Öldürmek istiyordu. Fakat, kımıldayamadı bile, olduğu yerde kaldı. Hâlâ, başı aşağıya düşmüş, bir yanına yaslanmış, kolları dizlerinin etrafında kenetlenmiş, dizlerini acı vermesi için göğsüne bastırarak, kımıldamadan duruyordu. Anasının karnında duran üç dört aylık bir bebeği andırıyordu. Gözyaşlarının akmasını bekledi, fakat ağlayamadı. Omuz kasları gevşedi. Daha sık soluk almağa başladı. Hâlâ soluk soluğaydı, fakat daha sıkı biraz öncesine göre. Bacaklarını gevşetip uzattı. Yuvarlanıp sırtüstü yattı, solumağa devam etti. Bacaklarını ileri doğru dümdüz uzattı. Baldır kasları da düğümlenmiş gibiydi. Acı veriyordu. Elinin ayasıyla baldırlarını ovuşturdu. Kupkuru gözlerini kapadı. Çam kokan havayı koklamağa başladı.

Uzaktan belli belirsiz, dalların çatırdamasına benzer sesler duydu. Sesler yaklaştı. Fakat yerinden kımıldamadı. Sırtüstü uzanmış, havayı içine çekerek, yaklaşan sesleri dinliyordu. Gözlerini açtı. Geride, birinin ayakta durmakta olduğunu farketti. Karaltının gölgesi birden üstüne doğru geldi. Kımıl-

damadı. Gölge de kımıldamadı. Her ikisi de hareketsiz beklediler.

Sonunda Peter, «Defol git!» dedi.

«Seni arıyorum, Peter.»

«Defol git, Chad!»

Chad Kimberley, Peter'in üzerine eğildi ve elini tuttu. «Seni almağa geldim, Peter» dedi. «Ayağa kalk, hadi!»

«Lûtfen!..» diye fısıldadı Peter. «Lûtfen beni rahat bırak!»

«Herşey yolunda, Peter. Herşey yolunda.. İnanmalısın böyle olduğuna.»

«Hayır! Hayır Chad, hiçbir şey yolunda değil! Beni küçük düşürdü, orospu çocuğu. Anlamıyor musun, beni küçük düşürdü.»

«Biliyorum, Peter.»

«Chad onu öldürmek istiyorum. Onu öldüreceğim! Beni küçük düşürdü, anlamıyor musun?»

«Biliyorum, Peter. Ama kalkman gerek.» Peter'i elinden tutup ayağa kaldırmağa çalıştı.

Peter, belli belirsiz yıldızlara bakıp başını salladı. «Ne demek istediğimi anlamıyorsun. Ne söylediğimi duymadın mı? Beni küçük düşürdü!»

«Anlıyorum, Peter. Ne söylediğini gayet iyi anlıyorum. Fakat öğrenmen gerekiyordu. Öğrendin de en sonunda!. Gitmeni istemiyordum. Ama dinlemeyip gittin. Fakat öğrenmen gerekiyordu.»

Peter hızla doğruldu, elini kurtardı. «Biliyordun ha?»

«Gayet tabii!..»

«Onun ne yaptığını biliyordun ha? Ve bildiğin halde, bu rezil işi sürdürmesine göz yumdun ha? Hem de benim gibi bir arkadaşını küçük düşürmesine izin verdin, öyle mi? Allahım...»

«Ancak bu biçimde anlardın.» dedi Chad. Tekrar uzandı, Peter'in elini tutmak istedi. Gözleri parlıyordu.

Peter, açıklığın kenarına doğru emekledi. «Bu aşşagılık bahse girmelerine izin verdin ha? Ve bu, bana ders oldu ha? Ders olan ne? Anlayamıyorum.»

«Beni izlemen gerektiğini anlamış oldun, Peter. Benim yaptığımı yapman gerektiğini... Sözümünden çıkmamayı, benim görüş açıma güvenmeyi. Bunların hepsini öğrendin.» Chad'in sesi donuklaşmıştı. Bir kilise vaizininkini andırıyordu.

«Neyin var Chad? Neden sözediyorsun? Beni yalnız bırak ve neden sözettiğini söyle!»

İkisi de ayaktaydı. Aralarında iki, üç adımlık uzaklık vardı. Chad'in sırtı aya dönüktü, buna rağmen Peter onun gözlerini görebiliyordu. Sırtı aya dönük olduğu halde, hâlâ gözlerindeki pırıltıyı görüyordu.

Chad, bir adım attı.

«Bir daha söylüyorum, yaklaşma bana!» dedi Peter. Sesi gittikçe yükseliyordu. «Yaklaşma bana diyorum, Chad. Yaklaşma!»

Chad durdu. «Beni izlemelisin, Peter. Bu saçmalığı bırakıp beni izlemelisin.»

«Hayır, seni izlemeyeceğim! Taklid etmeyeceğim seni! Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim! Onun için, uzak dur benden diyorum sana. Ve Allah aşkına gözlerini kapa!»

Bir adım geri gidip ormana girdi. Chad de ona doğru gelmeğe başladı. Peter tökezledi, az kalsırı düşüyordu. Sonra tekrar dengesini buldu.

«Dur Chad!»

Chad durdu. Gülümsüyordu.

«Peki öyleyse» dedi Peter. Sesini yükseltmemeye gayret ediyordu. «Neyin var Chad? Ne oldu sana? Söyle bana, ne olur.»

«Evet, Peter» diye fısıldadı Chad. «Söyliyeceğim. Bugüne kadar kimseye söylemedim, ama sana söyliyeceğim. O adamı hatırladın mı, Peter? Parkta rastladığım adamı?»

«Evet..»

«Onun kim olduğunu biliyorum artık. İyice biliyorum ki, o, Tanrıydı. Bugünedek kimseye söylememiştim. Ama sana söylüyorum. Çünkü, beni anlayacak tek insan sensin. O adam Tanrıydı, Peter. Beni izleyen adam, Tanrıydı. Tanrıydı, bana Parkta bakan.»

«Ne söylediğinin farkında değilsin sen, Chad! Tanrıyı bu meseleye katma. Ciddi ol!»

«Ne söylediğimin farkındayım. Söylediğim gibi. Ve bu konuda yalnızca sana sözediyorum. Çünkü sen, benim tek arkadaşımsın, Peter. Bunu biliyor muydun? Güvenebileceğim tek insan sensin. Dünyada beni anlayabilen tek insan sensin.»

«Gözlerini kapa!» dedi Peter. «Lûtfen gözlerini kapa! Daha fazla konuşma! Daha fazla konuşma, Chad!»

Ormanda, yanına yaklaşmasını bekledi Chad'in. O yaklaşp da sarılıncaya dek kendisine, sessizce dikilip durdu.

«Sen birincisin, Peter. Sen benim tek arkadaşımsın, onun için en güvendiğim arkadaşımsın. Hadi gidelim şimdi.»

Peter Bell, avazı çıktığı kadar bağırarak elinden kurtuldu Chad'in. «Granny haklıymış! Haklıymış! Sen keçileri kaçırmışsın!» Geri geri gitti. Ayağı kaydı az kalsın düşüyordu. Tekrar tekrar bağırdı. «Delirmişsin Chad! Delirmişsin sen!» Geri geri gidiyor, bir yandan da bağıırıyordu. Chad Kimberley'in kızgınlıkla kendisine bakan gözlerini yitirinceye dek bağırdı. Sonra, son bir defa, «Sen delisin!» sözünü tekrarlayıp döndü, ormanın derinliklerine doğru koştu....

Dev bir çama sarılmış, ayışığını seyrediyordu. Çamın kokusu, ağır havayı dolduruyordu. Gölden hafif bir rüzgar esiyor, çam dikenlerini kıpırdatıyor-

du. Boğazı ağrıyor, gözleri yanıyordu Peter'in. Bu acıları duymamak için ağaca sımsıkı sarıldı. Şimdi kalbinin atışını duyabiliyordu. Yapabilecek birşey olmalı, diye düşündü. Yapabileceği birşey, izliyebileceği bir yol olmalıydı. Bir gözünü açıp, dev ağacın iri gövdesinden yukarı, dalların arasından görülen yıldızlara baktı. Birşeyler olmalıydı yapabilecek. Mutlaka birşeyler yapabilirdi. Biliyordu. Sonunda 50 dolar aklına geldi. «Tamam» diye düşündü ve tekrar koşmağa başladı....

Kulübeye gelince kapının kolunu çevirip omuzladı. Kilitliydi. İki yumruğunu da sıkarak kapıya yüklendi. Kapı sallandı. Sürgünün gevşediğini görünce daha da hızlı vurmağa başladı. Elleri acıyordu. Kurumuş dudaklarıyla kızın adını haykırıyordu. Kapı çatırdayıp açıldı. Omuzladı, kızı odanın içine doğru sürükledi. Tillie'nin vücudu, beyaz büyük havluya sarılıydı. Pırıltılı gözlerle, şaşkın bir halde, Peter'e bakıyordu.

«İşte!» dedi Peter. «İşte!» Elindeki parayı kıza uzattı.

Kız, geri çekildi. şaşkın şaşkın bakıyordu. «Çık dışarı» diye fısıldadı.

«Çıkmayacağım!» dedi oğlan. Konuştuğu zaman boğazı acıdığı için durdu ve yutkunmağa çalıştı. «Burada kalacağım!»

«Çık dışarı!» diye tekrar fısıldadı kız. «Çık dışarı diyorum sana!»

«Gitmem için hiçbir sebep yok! Artık herşeyi biliyorum.»

«Çeneni kapasan iyi olur. Hiçbir şey söyleme artık!»

«İşte burada!» diye uzandı. Kâğıt para, elinde buruşmuştu. «Parayı getirdim. Bu işler böyle oluyor değil mi? İşte! Hadi al! Elli dolar. Senin gibisine çok bile.»

«Kapa çeneni» dedi Tillie yine. Sesinin tonu yükseliyordu. «Bana hiçbir şey söyleme! Konuşma artık! Seni zengin orospu çocuğu! Kendini ne sayyorsun? Zenginsen ne yapalım yâni? Ve zengin olmak için bugünedek ne yaptın ki? Sadece şansın varmış ki zengin doğmuşsun. Fakat ben yanlış yerde doğduğum için yoksulum. Ve bunda benim hiçbir suçum yok. Ama bu demek değil ki, ömür boyu hep böyle kalacağım. Onun için, parayı başına çal? Sıkıca başına çal! Ve bekle, geliyorum.» Karanlık odanın içinde olanca gücüyle bağırıyordu. Sesi git-tikçe daha çok titriyordu. Sonunda sesi kesildi. Karanlıkta birbirlerine bakıyorlardı. Kızın ağlaması, vücudunun titremesi, ağzının sessizce açılıp kapanması Peter'i şaşkına çevirmişti.

Sonra havluyu bıraktı Tillie. Havlu yere düştü. Memeleri bembeyazdı. Ve gözleri parlıyordu. «İşte» diye fısıldadı. «İstediğin bu muydu? Bunun için mi geldin buraya? Memnun musun şimdi?»

«Hayır» dedi Peter, yumuşak bir sesle. «Hayır!»

«Öyleyse niye geldin? Buraya gelmek zorunda mıydın? Niye beni yalnız bırakmadın?» Yavaş yavaş Peter'e yaklaşmağa başladı.

Peter yerinden kıınıldamadı.

«Niçin?» diye fısıldadı. «Niçin? Bilmiyen bir tek sen vardın. Senin hiçbir zaman bilmeni istemiyordum. Onun için buraya gelmemeliydin» Tam karşısında duruyor ve daha çok bağıırıyordu. Sonunda başını önüne eğip, Peter'in göğsüne yaslandı. Peter, kızın gözyaşlarının gömleğini ıslattığını duydu. «Niçin?» diye fısıldadı kız. «Niçin?»

«Seni seviyordum» diye geveledi oğlan. Kolları sarkıyordu. «Sana söylemek istediğim buydu. Bu gece gölde söylemek istiyordum sana. Seni sevdiğimi.. Yemin ederim!»

Tillie, Peter'in elinden tutup, elyordamıyla yatağına götürdü. «Zavallı piçkurusu» dedi. Yatağa uzandılar. Peter, kıza sarıldı, gözlerini yumdu....

Peter, günün ağardığının farkına vardı. Karşı pencereden, ağaçların dallarının aşağı yukarı hareketleri iyice görünür olmuştu. Mor dallardan meydana gelen lâbirent, gerideki mor gökyüzünde eriyip kayboluyordu. Güneş doğmamıştı. Ama, artık gündüzdü.

Peter Bell, yatakta doğruldu, gözlerini ovuşturdu. Yanında mışıl mışıl uyuyan Tillie de hafifçe kımıldadı. Peter, nâzikçe uzandı, tenine dokundu. Elini yavaş yavaş, yanık omuzlarında gezdirdi. Uyandırmak istemeden eğildi, hafifçe saçlarını öptü. Kızın gözleri yarı açıktı. Kollarını çocuğun boynuna doladı, dudakları birleşinceye kadar kendine çekti. Öptükten sonra ellerini indirdi. Ama çocuk, bununla yetinmeyip, kızın dudaklarını bir daha aradı.

Kız, tekrar uyandığı zaman, hemen hemen giyinmişti Peter. Bu defa kız, gözlerini iyice açmıştı, oğlanı seyrediyordu. «Ne yapıyorsun?» dedi, doğruldu, çarşafı üstüne çekti.

«Gitmem gerekiyor» diye fısıldadı Peter. «Seni uyandırmak istemedim. Kusura bakma.»

«Saat kaç?»

«Bilmiyorum. Ama çok erken daha..» Yatağa doğru yürüdü ve 50 doları uzattı. «İşte, Tillie» dedi. «Bu parayı almanı istiyorum.»

Kız, oğlanın elini itti. «İstemiyorum!»

«Önemli değil. Sen yine al, n'olur? Bu parayı gerçekten vermek istiyorum sana. Lûtfen al!»

Kız, başıyla reddetti.

«O halde, masanın üzerine bırakıyorum.» Parayı masanın üzerine bırakıp kapıya doğru yürüdü.

Kız, çarşafı vücuduna dolayarak yataktan fırladı. Çabucak masanın yanına geldi. Parayı alıp buruşturdu. «Bunu almak istemediğimi söylemiştim!»

Peter, kapıyı açtı. «Ben de senin alman gerektiğini söylemiştim.»

Kız, parayı oğlanın suratına attı. Para, sessizce dışarıya, yere düştü. Yere baktı oğlan.

«Al onu!» dedi Tillie.

«Almıyacağım.

«Öyleyse, ben de onu orada bırakırım!»

«Peki o halde ne yaparsan yap!»

Tillie kapıya doğru koştu. «Şaka etmiyorum!»

«Ben de, şaka etmiyorum.» dedi Peter ve gözleri kızın üzerinde bir adım geri gitti.

Kız, kulübenin içine doğru yürüdü.

«Alsana!»

«Almam!»

Peter bir adım daha attı. Tillie gölgede olduğu için yüzünü iyice seçemiyordu artık.

«Al diyorum sana!»

«Hayır, almayacağım!» Bir adım daha attı Peter.

«Ne olur..»

«Almayacağım dedim ya!»

Şimdi kız, kulübenin karşı duvarına dayanmıştı, oğlan ise tozlu yolun kenarına kadar gelmişti. Buruşuk para, tam ortada, yerdeydi.

«Sana son defa söylüyorum!» diye heyecanla bağırdı kız. «PARAYI AL!»

Peter, geri geri giderek yola girdi. Kulübenin iç duvarına dayanmış olan Tillie'nin sarındığı beyaz çarşafı bile, belli belirsiz görebiliyordu artık.

«Ben gidiyorum Tillie!» diye bağırdı. «Hoşçakal!» Kız cevap vermedi. «Hoşçakal!» diye bir

daha bağırdı. Ve son bir defa, «Hoşçakal!» diye bağırp döndü, tepeye doğru koşmağa başladı.

6'ncı kulübe bomboş olduğu için içeri girmek istemedi. Çabucak Chad'in kulübesine gitti. Kapıyı açtı. Chad, içeride yoktu. Yatak düzgündü. İçinde uyutulmamışa benziyordu. Ne yapacağını şaşırdı. Sonra kamp binasına doğru gitti. Orada da kimse yoktu. Holün ortasında durdu, merdivenlerden yukarı doğru «Chad!» diye bütün gücüyle bağırmağa başladı. Hiçbir cevap gelmedi. Tekrar bağırdı: «Chad!» Ve bekledi. Ses seda yoktu. Döndü, giriş kapısını çarparak dışarı çıktı, çimenleri çiğniyerek birinci kulübeye koştu.

Granny uyuyordu. Sırtüstü yatmış, derin derin soluk alıyordu, yüzü ince bir terle kaplıydı.

«Granny!» dedi Peter, sertçe. «Granny, kalksana!

Granny doğruldu, gözlerini açtı, anlamsızca baktı. «Chad nerede?» diye tekrar sordu Peter.

«Bilmiyorum. Kulübesinde yok mu?»

«Hayır, kulübesinde de yok. Nerede olabilir, biliyor musun?»

Granny yataktan kalktı. «Bilmiyorum. Bilmiyorum. Kötü birşey mi oldu?»

«Dua et ki kötü birşey olmasın!» dedi Peter ve dışarı çıktı.

Çimenlerin ortasında durdu, avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı. Defalarca... Ama hiçbir

cevap yoktu. Bir daha bağırdı ve bekledi. Yine cevap yoktu. Durdu. Bağırmaktan vazgeçti. «Chad, ormandaki açık alandadır» dedi kendi kendine. «Mutlaka oradadır.» Ve yine koşmağa başladı.

Büyük bir hızla tepeden aşağıya, göl kıyısına indi, oradan da mor ormana girdi. Alçak dallar yüzüne sürtünüyor, batıyordu; ama Peter durmuyordu. Soluğu kesiliyor ve ciğerleri, çok koşmaktan yanar gibi oluyordu, ama yumrukları sıkılı, dirsekleri vücuduna yapışmış bir halde koşuyor, durmadan koşuyordu. Sonunda, yukarıda, huş ağaçları kümesini gördü. Ağaçların arasından kayarak yavaşladı. Kümenin yanında durdu.

Ormandaki açıklık da bomboştu.

Pişmanlıkla başını salladı. Ayaklarını sürüyerek gidip kütüğe oturdu. Başını ellerinin arasına aldı, gözlerini kapadı. Kendi solumasından başka birşey duymuyordu; ne kuş seslerini, ne de rüzgârın ağaçları hışırdatmasını duyabiliyordu. Titremeğe başladı, ama büyük bir çaba göstererek sakinleşti. Chad'i, gidebileceği her yerde aramıştı. Ve Chad yoktu. Ama ne yapılıp yapılıp bulunmalıydı Chad.

Zorla ayağa kalktı, yürümeğe çalıştı. Koşması için artık hiçbir neden kalmamıştı. Bir yandan yürüyor, bir yandan da yıllar öncesi, güzel bir yaz gününü anımsamaya çalışıyordu: Öğleden sonraydı. Evlerinin önündeki kumsalda oynuyor, Michigan gölüne taş atıyordu. Kayalığın kenarında duran babasını görmüştü. «Peter!» diye bağırırmıştı Jacob. «Peter!» Ve elindeki taşları yere atıp, kayalıktan

yukarı doğru tırmanmağa başlamıştı. «Çabuk ol, Peter!» diye bağırmıştı Jacob. «Koş Peter, koş!» Ama o, koşmamıştı. Çünkü, koşmasına artık gerek kalmamıştı. Annesinin öldüğünü anlamıştı ve artık olan olmuştu. Koşması için hiçbir neden yoktu ortada.

Ve onun için, koşmadı. Yürüdü. Ağaçların arasından, çam ve huş kümelerinin içinden geçti. Kampın bulunduğu tepeye doğru yürüdü. Sonra, oyalanmadan, kamp binasını, kulübeleri, tenis kortlarını geçip, tepeden, beyzbol alanının bulunduğu yana doğru indi. Beyzbol alanında da durmadı. Ağır ağır yürümeğe devam etti. Koşması için artık hiçbir neden kalmamıştı; olan olmuştu.

Ve onun için, koşmadı. Yürüdü. Ve yürüdükçe etrafında olup bitenleri algılamağa başladı; çevredeki birtakım değişikliklerin farkına vardı. Tüm duyuları tıkr tıkr işliyordu. Islak şafak vaktini kokliyabiliyordu. Ve ıslak otlardan yükselen çiğlerin sis haline gelmesinin kokusunu duyabiliyordu. Kızarmış ufukta doğmağa hazırlanan güneşin ilk ışınlarını görebiliyordu. Gözlerini güneşe dikip, bakışlarını güneşin üzerinde odaklaştırmağa çalıştı. Gözleri sulanmağa başladığı halde, bakmağa devam etti. Herşeyi duyabiliyordu, sabahın tüm seslerini: Kuşları, sincapları ve uzaklardan gelen belli belirsiz bir çan sesini... Güneş daha parlaktı şimdi, yükselmişti, hemen hemen dörtte biri görülebiliyordu. Sis, kırmızı ufkun ötesine doğru kayboluyordu artık.

Yavaşladı. Sol yakınından bir tavşan fırlayıp otların arasında ormana daldı. Durdu Peter. Gü-

neşin sıcaklığını daha çok duyuyordu şimdi. Kor-
kunç biçimde terliyordu. Güneşe doğru yürüdü-
ğünden olacaktı. Ve bu, onun alın yazısıydı. Ancak
alevlerin içine girince dinlenebilirdi. Ama hemen
saçmaladığını anlayıp başını salladı, gözlerini kır-
pıstırdı. Gözlerini kapadı, başını başka yana çevirdi.
Artık ayakları kımıldamıyordu. Zorladı. Ancak
uzunca bir süre sonra bacakları bu emre uydu.
Ama sanki kızmışlardı efendilerine. Bu kez yavaş
yavaş yürüyor, gittikçe yaklaşıyordu oraya.

İşte, oradaydı.

Toplantı yerinin kenarında bir süre durdu.
Güneş arkasında kalmıştı ama, ışınları hâlâ yüzünü
yakıyordu. Şimdi tek duyarlığı buydu: Isı. Bir adım
attı, kendini kontrol etmeğe çalışarak. Bir adım da-
ha... Bir üçüncüsü...

CHAD KIMBERLEY ÇARMIHA GERİL-
MİŞTİ. Çarmıha yaslanmıştı. İki çıplak ayağına
kalın birer temel çivisi çakılmıştı. Üçüncü bir çivi
ile ise sol eli haça çakılmıştı. Ve ayasından sızan
kan pıhtılaşmıştı. Sağ elinde hiçbir iz yoktu. Fakat
onu da haçın çapraz tantasına uzatmış, sıkı sıkı bastı-
rıyordu. Gözleri kapalıydı; başı bir yana düşmüş-
tü.

«Chad!» dedi Peter ve adımlarını sıklaştırdı.
Sonunda, haça doğru koşmağa başladı.

Chad Kimberley gözlerini açtı ve bir an, an-
lamsızca baktı. Sonra, her nasılsa, gülümsedi.
«Peter» diye fısıldadı. «Geleceğini biliyordum. Sa-
na ihtiyacım olunca geleceğini biliyordum. Bili-

yordum, Peter. Sen benim biricik arkadaşımsın. Ve de geleceğini biliyordum.»

Sağ kolunu aşağı bıraktı. Eliyle işaret ediyordu. Peter, gösterdiği yere baktı. Bir kaya parçası ve dördüncü çivi, Chad'in ayağının dibinde duruyordu. Chad yavaşça, acı çekerek, kolunu kaldırıp tekrar haçın çapraz kısmına bastırdı.

«Çarmıha ger beni, Peter! Çarmıha ger beni!» Peter Bell, dizüstü çöktü ve tırnaklarıyla, Chad'in yaralı, kanlı ayaklarından çivileri çıkarmağa çalıştı. «Çarmıha ger beni, Peter!» Birinci çivi çıktı. «Yardım et bana, Peter! Çarmıha ger beni!» İkinci çivi de çıktı. Peter ayağa kalkıp, Chad'in sol koluna uzandı. «Yardım et bana, Peter! Çivile beni!» Chad, şarkı söylüyordu artık. Ve Peter, duymamağa, dinlememeğe çalışıyordu. «Çarmıha ger beni, Peter! Çarmıha ger beni!» Chad Kimberley'in kırık sol eline girmiş çiviye kavrayıp çekti. «Çarmıha ger beni, Peter! Çivile beni!» Çivi çok derine inmişti; onun için kımıldamıyordu bile. Haçın çapraz tahtasını olanca gücüyle yumruklamağa başladı Peter, ama hiçbir işe yaramadı bu. «Çarmıha ger beni Peter! Çarmıha ger beni!» Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu artık. «Çarmıha ger beni, Peter! Çivile beni!» Eğildi, yerdeki kaya parçasını aldı, çivinin sivri ucuna vurdu, vurdu, vurdu... Tekrar, tekrar.. Sonunda çivi biraz gevşeyince, başını parmaklarının arasına alıp çekti. Bütün gücüyle çekip, Chad'in sol elinden çıkardı çiviye.

Kol, aşağıya sarktı. Chad, bir an koluna baktı. Ve son bir defa bağırdı, güzel yüzü kırıştı ve bir kaya gibi Peter'in kollarına düştü....

ÜÇÜ BİRDEN demiryolunun kıyısında duruyorlardı. Kampın steysin otomobilinin kenarına dayanmışlar, trenin gelmesini bekliyorlardı. Korkunç olay, bir saat kadar önce olmuştu. Güneş adamakıllı yakıyordu ve hepsi de terden sıırıslılamdı.

«Korkunç bir şey bu» diyordu Jeff. Ellerini mendille kuruladı. Kalın, sağlam yapılı, adaleli, bebek yüzlü bir adamdı. «Müthiş bir şey!»

Granny başını salladı.

Peter Bell, hiçbirşey söylemeden, tren yolunun bir mile yakın görünebilen kısmına bakıyordu. Tren, şimdilik, beş dakika gecikmişti. Ve hâlâ hiçbir iz yoktu.

«Bilmiyorum» diye devam etti Jeff. «Hâlâ bu meseleyi düşünüyorum. Belki de benim yüzümden oldu. Belki birkaç gün önce gelseydim, böyle olmayacaktı. Burada olsaydım belki...»

«Senin bir suçun yok ki» diye atıldı Granny. «Bütün suç, doktorların. Onu iyileşmeden bırakan doktorların... Taburcu olacak kadar iyileşmemiştiki. Tekrar keçileri kaçırabilirdi. Kim olursa olsun, sonuç değişmeyecekti.»

«Kimbilir, belki de..» diye başını salladı Jeff. «Fakat, ne olursa olsun, kötü bir şey bu.» Peter Bell'e baktı. «Bugüne dek böylesine fecî birşey olmamıştı. Bugüne dek... Öyle değil mi?»

«Ne bileyim ben?» diye cevap verdi Peter.

«Hey tanrım!» diye söylendi Jeff. «Bundan daha kötü birşey düşünebilir misin? Yâni, demek istediğim, bu olay, burada sık rastlanan bir olay değil. Burada bugüne dek böyle birşey olmamıştı. Allah bir gibi biliyorum ki, olağan bir olay değil bu. Olağan mı yâni? Söylesene!»

Peter, «Ne bileyim ben?» dedi yine.

«Söylemek istediğim şu» diye sesini alçalttı Jeff, çok önemli bir sır verircesine. «Söylemek istediğim şu: Bu haberi yaymağa gerek yok. Öyle değil mi? Granny'nin söylediği gibi, anlayacağınız. Doktorlar, iyileşmeden taburcu etmişler. Bundan dolayı herhangi bir yerde de olabilirdi bu iş. Onun için bu haberi sağa sola yaymamıza gerek yok.»

«Merak etmeyin, yaymam» diye homurdandı Peter. «İçiniz rahat etsin!»

«Nerde kaldı bu Allahın belâsı tren?» dedi Jeff ve ellerini, güneşten korumak için gözlerine siper

ederek, tembel tembel, tren yolundan aşağıya doğru yürüdü.

Granny, Peter'in yanına yaklaştı. «Üzgün olduğumu bilmeni isterim» dedi.

«Üzgün olduğunu biliyorum» diye cevap verdi Peter.

Granny, ellerini ti-şörtünün önünde dolaştırdı. «Ben» diye devam etti, «böyle birşeyin olmasını istemezdim. Şaka kısmı hariç tabii... Ama, hepsi o kadar...»

Peter döndü ve uzaklaşmak istedi. Fakat Granny, omuzlarından tutup geriye döndürdü onu. «Çek ellerini üzerimden!» dedi Peter, sertçe. «Çek diyorum sana! Şaka etmiyorum.»

Granny, ellerini çekmedi. «Anladığından emin olmak istiyorum» dedi. «Sadece bunu istiyorum...»

«Anladım» diye kesti Peter ve elinden kurtuldu Granny'nin. «Anladım. Korkuyorsun, hepsi o kadar!» Granny güldü. «Korkuyor muyum? Neden korkacaktım?»

«Sen de birgün cezayı bulacaksın» diye fısıldadı Peter. «Yemin ederim ki, bunun cezasını çekeceksin!»

Bir kahkaha daha attı Granny. «Neler söylüyorsun sen? Kim verecekmiş benim cezamı, anlamadım?»

Jeff, tembel tembel döndü. «Tren geliyor» dedi. Otomobilden çıkarsan iyi olur artık.»

Steysin otomobilin arka kapısını açtılar. «Dikkatli çıkarın onu» dedi Jeff. «Yavaş yavaş..»

Granny içeri girdi. «Çıkarırım ben onu, Jeff.»

«Adı, Chad» diye patladı Peter, birden. «O değil, Chad'dir adı!» Lokomotifin sesi yaklaştı. «Hemen defolup gidin! İkiniz de!.. Bırakın, ben götürürüm! Sizin yardımınıza ihtiyacım yok.» İkisini de iterek içeri girdi, Chad'i sağlam elinden tutarak dikkatlice dışarı çıkardı. Chad dimdikti. Uzaklara, çok uzaklara bakıyordu.

«Kampa döner dönmez babalarınıza telgraf çekeğim» diye söylendi Jeff. «Sizi karşılarlar.»

Peter, Chad'i demiryolunun yanındaki toprak sete çıkarıyordu.

«Yavaş, yavaş!» diye uyardı Jeff. «Henüz iyi yürüyemiyor.»

Lokomotifin sesi daha da artmıştı. «Şimdilik Allahısmarladık.» dedi Jeff. «Bu olaya ne kadar üzüldüğümü Kimberley'lere anlatacağım. İlk fırsatta onlara mektup yazacağımı söyle.»

Peter, döndü, «Umursamıyorsun ama!» diye bağırdı, toprak setin üstünden. «Umursamıyorsunuz! Hiçbiriniz umursamıyorsunuz!»

«Umursamaz olur muyum?» diye cevap verdi Jeff. «Ama, olan oldu. Bunu herkese anlatmamıza gerek yok, diyorum. Böyle yapmamızın kime yararı olacak? Hiç kimseye!.. Bu noktada anlaşıştık, değil mi?»

Tren, önlerine gelince yavaşladı. Peter, Chad'i tren yolundan öbür yana çevirdi ve elini Chad'in faltaşı gibi açılmış gözlerinde gezdirdi. Tren durdu. Peter, Chad'in, trenin merdivenlerinden çıkmasına yardım etti. Kapının yanında bir kondüktör, onları seyrediyordu.

«Güle güle evlâdım!» diye bağırdı Jeff, ellerini sallıyarak. «İyi yolculuklar!»

Merdivenlerden yukarı çıktılar. Tren tekrar hareket etti. Hızlanmağa başladı. Cherokee gölünün etrafında büyük bir hızla gidiyordu. Peter, uzaklarda, gölün içine doğru uzanan kampın iskelesine hüznle baktı. Göl, sık bir ormanın arkasında kayboluncaya kadar gözlerini ondan ayırmadı. Artık, «Kamp, Black Pine Erkek Kampı» uzaklarda kalmıştı.

Peter, Chad'in elini tutarak, koridor boyunca, kompartımanlarına kadar kondüktörü izledi. «Yapabileceğim birşey var mı?» diye sordu kondüktör. «Arkadaşınız iyi mi?»

«İyidir» dedi Peter, kompartımanın kapısını açarken. «İyidir. Üstelik, evine gidiyor.»

Kapıyı kapatıp, Chad'i pencerenin kenarında bir yere yavaşça oturttu. Chad dimdik ve hareketsizdi. Anlamsız gözleriyle uzaklara, çok uzaklara bakıyordu. «Dışarıya baksana!» diye fısıldadı Peter. «Ne kadar güzel!» Chad yine anlamsız bakıyordu. Peter eğildi, Chad'in şişmiş, sarılı ayaklarındaki terlikleri çıkardı. Ayağa kalktı. «Şimdi daha rahat ede-

ceksin herhalde?» diye söylendi. «Elin nasıl? Acı veriyor mu?» Chad'in bantlı eline ve kandan pembeleşmiş parmaklarına baktı. Chad, tam karşıya, bomboş gözlerle bakıyordu. Havasız kompartıman-
da ses seda yoktu. «Ateşin mi var Chad? Burası sana çok sıcak mı geliyor?» Hiçbir karşılık alamadı. «Acıktın mı? Acıktıysan yiyecek birşeyler getirebilirim.» Hiçbir karşılık alamadı. «Sana birşeyler okumama ne dersin?» Yine cevap yoktu. Chad Kimberley, mavi gözlerini kırpmadan, anlamsız bakıyordu. «Uyusan iyi olur belki. Kapat gözlerini, Chad!» Peter, koyu yeşil perdeleri çekti. Güneş, pencerenin köşesinden kompartmana giriyor, karanlığı keskin bir bıçak gibi ikiye bölüyordu. «Kapa gözlerini!» diye fısıldadı, bir daha. «Kapa gözlerini ve uyu!» Fakat Chad'in mavi gözleri hâlâ açıktı. «Peki öyleyse..» diye mırıldandı. «Nasıl istersen öyle yap. Ben birşeyler okuyacağım.» Karşı kanapeye oturdu. Elektriğin düğmesini çevirdi. Cebinden çıkardığı kâğıt-kapaklı kitabın ilk sayfasını açtı. Chad'e baktı. Gözleri Peter'in üzerindeydi. Peter, kanapenin soluna doğru kayıp, bakış açısından kurtulmağa çalıştı. Chad'in gözleri onu izlemedi. Okumağa başladı Peter. İlk satırı, sonra ilk paragrafı bitirdi. Bir daha baktı. Chad'in gözleri faltaşı gibi açıktı ve hâlâ anlamsız bakıyordu. Peter, kitabı kanapenin üzerine bırakıp ayağa kalktı.

«Gözlerini kapatıp uyumağa çalışmalısın, Chad!» dedi, duyulamayacak kadar alçak bir sesle. «Lûtfen Chad! Hadi, kapa gözlerini! Kapamalısın işte!» Gözler, hâlâ faltaşı gibiydi. Peter kapıya yö-

neldi. «Yiyecek birşeyler almağa gideceğim» dedi. «Birşeyler getirmemi istiyor musun?» Hiçbir cevap alamadı. «Burada kal öyleyse. Hiçbir yere kıpırdama. Hemen gelirim. Anlaştık mı?» Hiçbir cevap alamadı. Peter, koridora çıkıp kompartmanın kapısını kapadı. Sonra, ağır ağır, vagon-restorana doğru yürüdü.

Vagon-restoran hıncahınç doluydu. Kuyrukta sıra bekleyenleri görünce canı sıkıldı Peter'in, ama, kuyruğa girmekte tereddüt etmedi. Servis çok yavaş ilerliyordu; aralarda telâşla dolaşan zenci garsonları seyrederek vakit geçirmeğe çalıştı. Karnının aç olmadığını farketti ama, yerinden kımıldamayıp sırasını bekledi. Sırası gelinceyedek zenci garsonları ve vagondaki diğer insanları seyrederek oyalandı.

Sırası gelince de tek başına bir masaya oturup kahvaltı istedi. Jambon ve yumurtaları çabucak getirdiler. Çatalını jambon parçalarına takıp üflüyor, soğutmağa çalışıyordu. Sonra bir fincan kahve ısmarladı. Soğuyuncaya dek bekledi. Bir fincan kahve daha söyledi. Fakat elini sürmeden bıraktı.

Peter, Chad'e ne olduğunu iyice anlıyordu şimdi. Geriye yaslandı, gözlerini yumdu. Bir süre sonra garsona hesabı ödeyip dışarı çıktı. Yavaş yavaş vagonlardan geçti, kendi kompartımının bulunduğu vagona kadar yürüdü. Ağır ağır... Kompartımana gelince durdu, yavaşça açtı kapıyı.

Chad, yerinden kımıldamamıştı. Ellerini kucağında kavuşturmuştu; sarılı eli öbürünün üzerindeydi, gözleri faltaşı gibi açıktı ve anlamsızca

bakıyordu. Peter kapıyı kapattı, koridorda, elleri ceplerinde, aşağı yukarı gezinmeğe başladı. Arasına yanından yolcular geçiyordu. O zaman vagonun soğuk demir duvarına yüzünü dayayıp duruyor, göğsü ağrıyınca dek, dışarı vermemecesine, durmadan soluk alıyordu. Titremesini durduramayınca kompartımana girdi.

«Döndüm» dedi. Cevap alamadı. Uzanıp perdeleri açınca kompartıman aydınlandı. Chad gözünü bile kırpmadı. Peter kanapeye oturdu ve kitabı kaldırdı. Bir an elinde tuttuktan sonra hırsla ikiye yırttı, buruşturup attı.

«Kapa gözlerini!» dedi, yüksek sesle. «Bu kez rica etmiyorum Chad, emrediyorum! Kapa gözlerini!» Uzandı, parmaklarının ucunu Chad'in gözkapaklarının üzerine koydu. Ama bastırıp kapatmadı.

Uzun zamandır gözleri dolduğu ve ağlayamadığı için, gözyaşlarının birden yüzünü ıslatmasına şaşırmadı. Neredeyse, «hoşgeldin!» diye buyur edecekti gözyaşlarını, dizlerinin üstüne düşüp doya doya ağlamağa başladıktan sonra. Peter Bell, dizleri üstünde, hüngür hüngür ağlıyordu. Elleriyle Chad Kimberley'in bacaklarına sarılınca dek, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü Chad'in dizlerine bastırınca dek emekledi. Öylece kaldı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, tüm vücudu korkunç biçimde sarsılıyor, sözcükler boğazında düğümlenip kalıyordu.

«Ben de umursamıyorum, Chad!» diye hıçkırdı. «Ben de umursamıyorum! Duyuyor musun? Umur-

·samıyorum, diyorum. Umursamıyorum! Üzgünüm
ama, umursamıyorum! Umursamıyorum! Umursa-
mıyorum! Umursamıyorum!...»

TREN AKŞAMIN ALACAKARANLIĞINDA Athens'e vardı.

Peter, kirli pencereden dışarı bakınca istasyonda babasını ve Kimberley'lerin beklediklerini gördü. Kimberley'ler yeşil lâmbanın altında yanyana duruyorlardı. Babası ise onlardan birkaç adım ötede, elleri arkasında, ileri geri sallanıyordu.

Tren yavaşlayınca Peter ayağa kalktı. «Hadi Chad!» dedi. Chad kımıldamadı. «Hadi kalk!» diye tekrarladı Peter ve ellerini çırptı sertçe. Ses bir anda sessiz kompartımanı doldurdu: «Hadi Chad, kalk artık!» Chad'de hiçbir hareket yoktu.

Uzanıp Chad'in elini tuttu, ayağa kaldırdı. Peter önde, Chad arkada, elele, kompartımandan dışarı çıkıp, koridordan vagonun ucuna doğru ağır ağır yürüdüler.

Tren durdu. Peter, geri geri indi merdivenlerden. Chad'in düşmemesi için büyük çaba gösteri-

yordu. Perona inince, Chad'in elini bırakıp, kon-
düktörü başıyla selâmladı. Tren hareket etti.

Gerisi, sessiz bir gösteriyi andırıyordu. Peter, yalnızca hareketleri algılayabiliyordu. Sesleri asla duyamıyor, algılayamıyordu. Biçimler ve olaylar oluşmağa başladı. Önce hiçbir hareket olmadı. Sonra Kimberley'ler bir adım attılar. Peter, Chad'in yanibaşında bekliyordu. Kimberley'ler bir adım daha attılar. Ardından bir daha, bir daha... Sonunda koşmağa başladılar. Peter, geriye çekildi. Kimberley'ler oğullarına doğru gelip kollarına girdiler. Üçü de akşamın alacakaranlığında, yeşil lâmbanın altında, soluk bir yeşile bürünmüş gibiydiler. Kimberley'ler yürümeğe başladılar, fakat Chad, olduğu yerde kaldı. Dönüp Chad'in ellerinden tuttular, otoparka doğru götürmeğe çalıştılar. Peter, onları, gözden silininceye dek seyretti. Birden, babasının, yanında durduğunu farkettiler. Birbirlerine şaşkın gözlerle baktılar.

«Tatilin kısa sürdü» dedi Jacob Bell.

Peter başını salladı ve birlikte, Kimberley'lerin gittikleri yöne doğru yürümeğe başladılar. Otoparka geldiklerinde Peter, Kimberley'lerin, otomobille uzaklaştıklarını gördü. Üçü de ön sırada oturuyordu. Chad, ortalarında, dimdik oturuyordu. Gözleri anlamsızca uzaklara, çok uzaklara bakıyordu.

«Ne oldu?» dedi Jacob, neden sonra.

«Bilmiyorum» diye söylendi Peter. «Çok şey oldu!»

«Bana anlatmak istiyor musun?»

Arabaya bindiler. Peter geriye doğru kaydıldı, gözleriyle, karanlıkta kaybolan arabanın arka lâmbalarını izledi. «Ondan bahsetmek mi?» Gözlerini kapadı. Kimberley'ler gitmişlerdi. «Anlatabilir miyim, bilmiyorum.»

«Deneyecek misin?»

«Evet» dedi Peter, başını sallayarak. «Evet, deneyeceğim.» Birden, çok yorgun olduğunu duydu, ama, yumuşak bir sesle anlatmağa başladı.

«Başlangıçta herşey yolunda gidiyordu» diye fısıldadı. «Tren yolculuğu yâni... Sabah 3'de uyan-dım. Çok güzel bir gündü ve...» Durdu. Devam etti sonra. Yolda, Bertha'nın hazırladığı yemekleri yer-ken ve evlerinin altındaki kumsalda babasıyla bir-likte kumlara uzanırken konuştu. Hiçbir şeyi giz-lemeden, herşeyi olanca çıplaklığıyla anlattı. Ve konuştukça boşalıyordu. Gözleri yanıyor ve ağrı-yor, boğazı kuruyordu. Kımıldıyacak hali kalmayın-ca, birlikte odaya çıktılar. Yatağına sırtüstü uzan-dı Gözleri tavanda, anlatmağa devam etti. Babası da yanında oturuyordu.

Bitirdi ve sustu.

Jacob, ayağa kalktı, «Bir yere kıpırdama!» dedi ve kayboldu. Bir süre sonra bir bardak suyla görün-dü. «Bunları al!» Peter'e iki tane uyku hapı uzattı. «Fakat, çok kullanmaman gerektiğini söylediğimi unutma! Neyse, bir defaya mahsus olmak üzere..»

Peter doğruldu, hapları yuttu ve yine sırtüstü uzandı. Jacob ışıkları söndürdü: Oda kapkaranlık ve serindi; Michigan gölü kıyılarından esen hafif bir rüzgâr odayı dolduruyordu.

«Siz ne diyorsunuz?» diye sordu Peter, uzun bir sessizlikten sonra.

Bir an düşündü ve «Şey..» diye başladı Jacob. «Bu anlattıklarından sonra, sana bu konuda yakınlık duymam mümkün değil.»

«Böyle birşey istemedik ki!..»

«İstediğinden eminim. Fakat bu, mümkün değil. Nedenini söyleyeceğim. Çok genç olduğun için şanslı sayılırsın. Bunun içindir ki, ne olursa olsun, sana zararlı olmuyor. Bu nedenle, seni hoşgöremem!»

Odada ses seda yoktu; rüzgâr perdeleri sessizce kaldırıyordu. Perdelerin arkasından karanlık gökyüzü görünüyordu; ay yoktu. Peter, sessizce yatıyordu, babası hâlâ yanındaydı. Bacaklarını boşalmış sanıyordu, hafiftiler. Ve kapanmak üzere olan gözlerini açık tutmağa çalışıyordu.

Jacob ayağa kalktı, «Sakin ol!» dedi hafifçe. «Sakin ol ve uyu artık!»

«Hayır!» Peter, dirsekleri üzerinde doğruldu. «Hayır! Uyuyacak halde değilim. Uyuyamam henüz.» Vücudunu gerginleştirmeye çalıştı, olmadı. «Uyuyamam diyorum.»

«Saat 3'e 1 var. Uyumalısın!»

«Hayır!» diye çıkıştı Peter, otoriter bir sesle. «Anlamıyor musunuz, uyuyamam diyorum size! Uyuyamam işte!»

«Niçin?»

«Sakin olmaya çalışmalıyım. Anladınız mı şimdi?» Kolları vücudunu tutamayacak hale gelmişti. Sırtüstü düştü. Gözlerini açık tutmağa çalışıyordu. «Birşeyler olmasını bekliyorum, anlayacağınız. Chad, kendini çarmıha gerdi. Ve ben, başka birşey olmasını bekliyorum. BİRŞEYLER OLMASINI BEKLİYORUM. Başka...» Uzaklara, çok uzaklara sürüklendiğini duyuyordu içinde. Fakat ne beklediğini düşünmeğe çalışıyordu, bir daha, bir daha, bir daha. «Birşeyler olmasını bekliyorum. Birşeyler olmasını bekliyorum...»

Babasının yavaşça çıktığını farkedip bağırdı, «Gitmeyin!» Sonra babasının yumuşak sesini duydu, ötelerden, bilinmezden gelir gibiydi.

«Uyu artık, piç kurusu! Uyusana artık!»

Yine sürüklenmeğe başladı. Bu kez çok daha hızlı. Herşeyi büyük bir hızla geride bırakarak sürükleniyordu. Fakat, daha önce duyduğu, bildiği, tanıdığı birisi vardı. Kimdi? Neydi? Anımsamadı birden. Tillie'yi anımsamadı. Tam karşısında duruyor, havluyu düşürüyordu. Çok iyi görebiliyordu artık: Güneş yanığı tenini, beyaz memelerini ve düşen havluyu. Düşünde Tillie'yi görüyordu. Hey yarabbim, ne güzel bir düştü o!...

O UNUTULMAZ GECEDEDEN BERİ, aşığı yukarı on yıldır, bu tür düşler görüyorum. Fakat bunlar bana yabancılaştı artık. Peter Bell, on yıl öncesinin Peter Bell'i değil çünkü. On yıl önceki Peter Bell ile benim aramda çok fark var. Ve bazan anılarımlın zenginliğine doğru kulaç attığımda, bir an hayâllerden sıyrılmağa çalışıp, gerçek geçmişimi, masallara benzeyen, hakikatten uzak gibi görünen kısmından ayırdetmeğe çaba gösteriyorum. Peter Bell öyle bir şey yapmış mıydı, yoksa bunu bir yerde mi okudum? Ormandaki açıklıkta sırtüstü yatan Peter Bell miydi, yoksa bir başkası mı? Yeşil kanoyu yüzerek kıyıya o mu çekmişti, yoksa...? Anılar! Aldatıcı anılar! Yer değiştirip duruyorlar ve gittikçe daha da silikleşiyorlar. Anılar! Bazan aklımlın bir köşesinden çıkıp başka bir köşesine sığınıp elimden kurtuluyorlar. Artık bunları, tüm açıklığıyla, gerçekten anımsayamıyorum.

«O» nu, «Ben»le uzlaştıracılamak olanaksız. Elbette ki, onun hiçbir yararı bulunmayan merak-

larından, enerjisinden, vahşice ilgisinden yoksunum, itiraf etmeliyim. Artık o zamanki gibi çok soru sormuyorum. Sessiz sedasız bir dünyam var; bu sessizliğin bozulmasını istemiyorum; iyi-kötü, bu, benim dünyam, en azından. Buna rağmen «O», araya gelip beni rahatsız etmek istiyor ve ediyor da. Beni, «O»nu düşünmeğe zorluyor, ve o zaman, gerçekten, ne yaparsam yapayım, «O»nu öldürmem olanaksız. Zorla içime işlemeye devam ediyor; daha bir hafta olmadı: Gazetede Tillie Keck'in resmini gördüm.

Geç vakitlere dek iyi bir uyku çekmiştim. Aşağı indim. Bertha bir yandan kahveyi hazırlıyor, bir yandan da beni azarlıyordu. Ben de hem gevezelik ediyor, hem de Saturday Tribune'ü karıştırıyordum. Yeni bir sayfayı açar açmaz Tillie'nin resmi gözüme ilişti.

Haberi çabucak okudum. Kısaca, Tillie'nin —başka bir adla, ki şu anda çıkaramıyorum— Bolivya'lı bir teneke kralının biricik mirasçısı, yakışıklı bir gençle evlendiğini yazıyordu. Tillie'den «Man-ken» diye sözediyordu gazete. On yıl öncesine göre zayıflamış, yüz çizgileri keskinleşmişti. Fakat bütün bunlara rağmen, Tillie, hâlâ çok güzeldi. Resmi gazeteden kestim. Bertha'ya bağırıp, kahve içmekten vazgeçtiğimi söyledim. Ve on yıl önceki bitmez tükenmez enerjimi anımsatan bir biçimde, merdivenleri dörder-beşer atlayarak yukarıya çıktım. Mayomu giydikten sonra tavanarasında beyzbol topunu buldum.

Dışarıya çıkarken, ağzında sönmüş bir yaprak sigara, şezlongda uyumağa çalışan Jacob'a başımla

«Günaydın» dedim. Yanından geçip, kayalıklardan aşağı, kumsala indim. Suyun kıyısına doğru yürürken güneşin yakıcılığını ve terlemekte olduğumu duydum. Ve yere oturdum.

Sabah rüzgarı hâlâ duyulabiliyordu. Topun tozlarını üfledim, ithaf yazısını buluncaya dek ellerimin arasında çevirdim. «Peter'e Joe DiMaggio'dan iyi şanslar.» Parmaklarımı imzanın üzerinde dolaştırdım bir süre. Sonra bir elimden öbür elime atarak topla oynadım bir süre.

Topu, sıcak kumların üstüne bırakıp, Tillie'nin, gazeteden kestiğim resmini aldım. Bacaklarımın üzerinde düzledim. Gözlerime iyice yaklaştırıp baktım. Çeşitli görüş açılarına getirip bakıyor, başımı sallıyor, düşünmeğe, anımsamağa çalışıyordum. Eczanede, ilk gün ne giymişti? Yeşil miydi acaba? Eteği yeşil miydi? Yürüdüğü zaman bacakları arasında fırıl fırıl döndüğünü görebiliyor; kapıyı açıp yol gösterdiğimde, vücudunun benim vücuduma dokunduğunu duyabiliyordum. Evet, mutlaka yeşildi eteği. Ve kolsuz blûzu da beyazdı. Beyaz ne kadar da yakışıyordu ona! Bunu söylemiştim de kendisine.

Resmi, kumun üzerine bıraktım. Çok geçmeden, rüzgâr hafifçe kaldırıp indirdi, köşelerini kıvrıdı. Uzanıp almak istedim ama, hemen vazgeçtim. Rüzgârın kaldırıp uçurmasını, çevirmesini seyrediyordum. Bir daha kuma düştü, yuvarlanmağa başladı. Bu kez almak bile aklımdan geçmedi. Rüzgar son bir defa uçurdu resmi. Yüksekçe, çok yüksekçe uçurdu. Sonra bir paraşüt gibi suyun üzerine

düştü. Şimdi dümdüz olmalıydı artık. Yelkensiz bir kâğıt kayık gibi suyun üzerinde yüzüyordu. Seyrediyordum ve düşünüyordum. Acaba Granny de görmüş müydü resmi? Acaba görünce anımsıyabilmiş miydi Tillie Keck'i?

Granny'i ara sıra Şehir Kulübünde veya «pahalı ve lüksüm» diye sırtan otomobiliyle şehirde sürat yaparken görebiliyorum. Hemen hemen hiç saçı kalmadı. Ve gün geçtikçe şişmanlıyor. Çok içki içiyor; bir çok defa körkütük sarhoş gördüm. On yıl önceki tahminim gerçekleşti ve Granny de belasını buldu: Kocaman göğüslü bir kızla evlendi.

Evlendiklerinde, Philadelphia'nın Main Line adlı kasabasından gelmiş, zeytunî tenli, ince yapılı bir kızdı. Çekici ve duygulu bir havası vardı. Bütün gözler arzuyla üzerinde gezinirdi. Fakat vücudu, ilk doğumunun eziyetlerinden hâlâ kurtulmuş değil, ve kocaman göğüsleriyle dev anasını andırıyor. Karısıyla birlikte görünmek rahatsız ediyor kel Granny'i. Bunu kötü niyetle söylemiyorum. Sadece bir gerçeği yansıtmaya çalışıyorum. Kadının kocaman göğüsleri göbeğine sarkıyor ve artık hiç de çekici değil.

Chad'i bir süre, çok sık gördüm. Üniversite için doğuya gittiğimde, Vermont'a uğrayıp ziyaret ederdim. Sanatoryumun bahçelerinde dolaşır, incir çekirdeğini doldurmayacak kadar önemsiz konularda gevezelik ederdik. İyi görünüyordu, ya da, en azından, bana öyle geliyordu. Fakat daha sonraları, gülümsemesinin ötesinde hiçbir iyi yanı kalmamıştı. Aslında hiçbir görüşmemizi ayrıntılarıyla anımsı-

yamıyorum. Hemen hepsi bir birine benzeyen, yüzey-
sel, hatta, korkarım önemsiz ve sıkıcı sayılabilirlerdi.
Uzun yıllar Vermont'da kaldıktan sonra Arizona'daki,
daha gelişmiş bir hastahaneye nakledildi. Bir süre yazıştık. Ve bir defasında, Noel'i evde geçir-
mesine izin verilince, son bir kez birlikte içki içtik.

Chad, bundan kısa bir süre sonra kayboldu. O günden beri de hakkında türlü dedikodular do-
laşıyor. Bütün ömrünü tımarhanede geçireceği; Avrupa'ya gittiği; intihar ettiği söylentileri; ve bu-
na benzer daha nice söylentiler... Kimberley'lerin bu noktayı aydınlatmalarını istemek aklıma gel-
medi; belki onlar da ne olduğunu bilmiyorlardır. Fakat, bu konu üzerinde benim bazı düşüncelerim var. Onun Doğu'da bir yerde olduğunu hayal edi-
yorum. Alçak bir tepenin doğu eteğinde, peştemala sarınıp iki büklüm oturmuş, güneşin doğmasını bek-
liyor. Saçları kırlaşmış, teni koyulaşmış, sessiz se-
dasız, güneşin doğmasını bekliyor. Ama bu benim düşüncem; kimse de ne olduğunu bilmiyor zaten.

Kumlara sırtüstü yattım. Başkalarını kışkandı-
racak kadar güzel bir sabahtı; güneş yakıcıydı ama rüzgar serinleticiydi. Ve her ikisinin —güneş ve rüzgarın— arasında kendimi o kadar rahat duyuyordum ki... Dalgaların ritmik olarak kıyıya vurmasını dinleyerek gevşedim. Gözlerimi kapadım, yine bir yerlere gidiyordum sanki. Ve birden, çocuklarla dolu bir odada buldum kendimi. Bağırıp çağırıyordu hemen hepsi. Kastanyetlerin gürültülerini duymağa başladım. Ve kastanyetlerin trikklik'lerine uygun olarak piyanonun tuşlarına bas-

maça başladı kel piyanist. Ve her iki sıra, ileri-geri sallanmağa başladı.

Ve sizler reverans yapınız, sizler de bařınızla selamlayınız, siz reverans yapınız, ben de bařımla selam vereyim, řimdi benim sıram, řimdi sizin, benim, sizin... Dans edenlerden biri dűřűnceye —tam istediđim gibi—, ya da dans bitinceye dek, hiđ durmadan, sűrűp gitti bu....

Doğan Yayınları

Cemal Gürsel Cad. 51/B
Ankara

	<u>T.L.</u>
1. AMERİKAN BELGELERİYLE AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN DOĞUŞU Doç. Dr. Türkkaya Ataöv 2. Baskı	7.50
2. SAĞCI DÜŞÜNÜŞÜN KRİTİK TARİHİ Adam Şenel	12.50
3. SİYASET BİLİMİNE GİRİŞ Prof. Dr. Bülent Dâver - Tükendi.	20.00
4. DOĞUDA DEĞİŞİM VE YAPISAL SORUNLAR (Göçebe Alikan Aşireti) Dr. İsmail Beşikçi	12.50
5. ÜNİVERSİTE SORUNLARI MICROCOS MOGRAPHIA ACADEMICA Prof. Seha L. Meray	5.—
6. ÇAĞDAŞ SİYASAL DOKTRİNLER Prof. Dr. Bülent Dâver - Tükendi.	10.—
7. TÜRKİYE'DE KAPİTALİZMİN GELİŞMESİ VE İŞÇİ SINIFI Dr. Kurthan Fişek	6.—
8. ÇİN'İN SÖMÜRGELEŞMESİ VE AMERİ- KA'NIN ASYA POLİTİKASI Prof. Dr. John King Fairbank Türkçesi Asistan Ünsal Oskay	15.—
9. GİDE 10 CAN PAZARI - VAY KURBAN GİDE 10 HAYVANLAR VE İNSANLAR Fikret Otyam	15.—

10. TEKELCİ KAPİTALİZM	20.—
Paul A. Baran	
Paul M. Sweezy	
Türkçesi Filiz Onaran	
11. MARX'IN TOPLUM KURAMI	12.50
Çev. : Doç. Dr. Özer Ozankaya	
(Mahkemedede)	
12. BİYIKLAR KONUŞUYOR	12.50
Hasan Hüseyin Korkmazgil - Mizah	
13. TÜRK DEVRİMİ VE SONRASI	15.—
Doç. Dr. Taner Timur	
14. KIZILKUĞU	7.50
(şiirin uyanışı)	
Hasan Hüseyin	
15. TOY	10.—
William Goldman	
Çev : Mehmet Özyurt	
16. KADIN VE KERTENKELE	7.50
Wilhelm Jensen	
Çev : Bedrettin Cömert	
ÖZEL DİZİ :	
1. ULUSLARARASI İKTİSAT Cilt 1	20.—
C. P. Kindleberger	
Türkçesi Doç. Dr. Necdet Serin	
2. ULUSLARARASI İKTİSAT Cilt 2	35.—
C. P. Kindleberger	
Türkçesi Doç. Dr. Necdet Serin	

TOY

WILLIAM GOLDMAN

DOĞAN YAYINEVİ

TOY, William Goldman'ın Türkçeye çevrilen ilk yapıtıdır.

Bu romanda, yazan erkekler kampına gönderilen 17 yaşındaki bir gencin karşılaştığı hayat gerçeklerini ve ruhsal sarsıntıları, akıcı bir dille anlatmaktadır.